MARCY STEWART

Noaptea sfântă

Traducerea si adaptarea în limba română de ELVIRAPOPESCU

ALCRIS

Capitolul 1

- Sărbători fericite, Casey!

- Hmm, asta este...

Casey Tucker, o tânără femeie încântătoare care ar fi avut de câştigat dacă ar fi surâs puţin mai des, nu-şi ridică nasul din notele pe care le recitea.

Trebuia să intre pe post în mai puţin de o oră şi nu se simţea suficient de pregătită. Intenţia sa era, de altfel s-o semnaleze oricărei persoane care ar veni s-o deranjeze în timpul care îi mai rămânea înaintea jurnalului televizat. La urma urmei, n-ar fi devenit una dintre prezentatoarele vedetă din New York dacă s-ar fi arătat neglijentă în munca sa şi nu tolera, de obicei, nici o întrerupere în acest stadiu al pregătirii.

Dar Nina Blair era producătoarea sa, şi nu ezita să vină s-o deranjeze când avea chef, fără cel puţin să se teamă de represalii. Ştiind foarte bine, de altfel, cât de mult o necăjea asta pe Casey!

- Ce ai prevăzut pentru Crăciun? întrebă Nina.

- Nimic special, răspunse tânăra femeie, cu un aer absent. De ce mă întrebi?

- De ce? repetă Nina, surprinsă. Bine, dar Crăciunul este o sărbătoare importantă. N-ai nici un plan? Nici o masă în familie?

- Nu mai am familie, răspunse liniştit Casey.

- Nu mai ai pe nimeni?

- Nu, pe nimeni.

Nina îşi încruntă sprâncenele şi Casey ghici încotro se îndreptau gândurile acesteia. Ea nu lucra la WRBC, faimosul canal de televiziune, decât de patru luni şi nimeni din societate nu ştia nimic despre viaţa ei privată. Sigur, aşa era şi în cazul angajaţilor de la WATC, unde muncise timp de zece ani... Si situaţia asta îi convenea. Casey îşi făcea munca în mod conştiincios, dar nu povestea colegilor nimic despre viaţa sa intimă.

Andy îi reproşase întotdeauna că este prea discretă cu privire la acest subiect. Această amintire o făcu să se cutremure.

- Noi avem un curcan de zece kilograme, declară Nina. Este loc destul pentru o persoană în plus.

- Eşti foarte drăguţă, răspunse Casey, clătinând din cap, dar eu...

- Ascultă, o întrerupse patroana sa. Joe şi cu mine te iubim mult şi ne-ar face plăcere să asişti la revelionul nostru.

- Mulţumesc mult, dar cred că n-am să pot veni.

- Dacă îţi schimbi părerea, uşa este deschisă, îi promise

Nina.

- Nu va fi cazul, dar mulţumesc totuşi.

Casey nu avea nici cea mai mică intenţie să petreacă revelionul la Nina sau în altă parte. Ea ştia din experienţă că a ieşi este o corvoadă.

Casey Tucker detesta Crăciunul. Şi detesta toate sărbătorile de familie, Pastele, Ziua recunoştinţei, sărbătoarea mamelor, a taţilor... Aceste celebrări nu aveau nimic vesel pentru ea şi nu făceau decât să-i amintească tot ceea ce nu avea.

Tot ceea ce nu mai avea.

Sărbătorile de familie redeşteptau în ea amintirea părinţilor săi, dispăruţi când mai era copil şi-i amintea de soţul pe care îl pierduse prea devreme. Ea se întorcea la propria-i singurătate.

Dar, dacă această singurătate era prea apăsătoare, nu spunea aceasta nimănui. învăţase devreme să nu-şi arate niciodată emoţiile. Păstrând o înfăţişare fermă, rămânând de nepătruns, ştia că nimeni nu va putea ghici faliile secrete ale sufletului său.

Şi când singurătatea va deveni prea apăsătoare, se gândea câteodată, era destul timp să adopte un câine sau o pisică.

- Ei, Casey, strigă recepţionista de la staţie. Un apel pentru tine. Pe linia a doua.

- O iau, răspunse ea, preluând legătura.

- Doamna Tujker? întrebă o voce masculină în receptor.

Mă numesc Gabe Wheeler şi sunt directorul căminului "îngerul pazitor". Lucrez cu cei fără adăpost şi cu victimele violenţei domestice, femei şi copii.

Casey scoase un suspin profund. în această perioadă a anului, Societăţile de binefacere nu încetau să o solicite şi păreau s-o creadă moştenitoarea unui magnat al petrolului....

- Ascultă, domnule...

- Wheeler.

- Domnule Wheeler dacă speraţi într-o don...

- Da, aşa este, doamnă Tucker, dar nu o donaţie în bani. Bineînţeles că întotdeauna avem nevoie, admise el. Nu, ceea ce doresc este puţin din timpul dumneavoastră.

- Mă tem că nu vă înţleg.

- Mă gândeam la un reportaj în jurnal.

- Mă tem că...

- Aş putea să vă citez atâtea istorisiri de necrezut, pentru a umple jurnalul dumneavoastră pe timp de un an, o întrerupse el şi căminul nostru are nevoie de publicitate.

- Nu ştiu dacă...

"Exact ce îmi trebuie!” se gândea ea, agasată.

- Gândiţi-vă cel puţin, insistă el.

- Vă promit, spuse ea pentru a se debarasa de impostor. Vă voi chema. Acum trebuie să vă las şi să intru în direct.

- Dacă mă veţi chema, nu aveţi nevoie de numărul meu de telefon?

- Cum? Da, bineînţeles. Daţi-mi-l.

Luă un creion şi notă numărul pe care i-l dictă el, dar

interlocutorul nu închise imediat.

- Când credeţi că mă veţi contacta? întrebă el.
- Curând, promise ea.
- Săptămâna viitoare?
- Cred că da.

"Nu-mi va telefona niciodată, se gândea Gabe Wheeler, contemplând telefonul. Niciodată".

Dar nu intenţiona să abandoneze. Cel puţin îi promisese că se va gândi la propunerea lui şi el aşteptă să-şi ţină promisiunea. Gabe Wheeler ştia să fie tenace când evenimentele o cereau.

Căminul "îngerul păzitor" avea cumplită nevoie de publicitate şi de fonduri, acum mai mult ca niciodată şi el ştia că televiziunea era media cea mai adaptată nevoilor sale. El o alesese pe Casey Tucker pentru mai multe motive: pentru că avea o faţă frumoasă. O privea în fiecare zi prezentând jurnalul televizat şi fusese sedus de părul său blond, de ochii săi mari albaştri şi de surâsul cald şi prietenos. Dintre toţi prezentatorii pe care îi văzuse, găsea că era cea mai bună alegere pentru a vorbi de Crăciun. Până când vorbiseră la telefon. Răceala şi tonul distant îl înspăimântaseră.

"Poate am făcut o greşeală", se gândi el perplex. El crezuse cu adevărat, înaintea acestei aniversări că ar putea s-o determine să vorbească despre Cămin. Dar acum...

Totuşi, asociaţia sa avea nevoie disperată de ajutor şi nu avea intenţia să renunţe după o singurtă încercare. Prea multe persoane depindeau de succesul său, ca să se lase

păgubaş atât de repede!

- Ei, Gabe... Eşti ocupat?

El se întoarse către uşă. Domnul în vârstă care stătea pe pragul micului său birou avea un aer jalnic şi trist, la fel cum îl văzuse prima oară la spital.

- Ce se întâmplă, Delbert? îl întrebă el, încercând să adopte un aer vesel.

- Nu ai nici o veste? se nelinişti bătrânul domn.

- Nu, nu încă, răspunse Gabe plecând capul. Dar ştii că nu vom renunţa.

- Da, bineînţeles... Nu pot să nu mă gândesc că dacă va lua mai mult timp, vom avea mai puţine şanse s-o găsim.

- Vom face tot ce e posibil, Del...

Bătrânul domn dădu din cap şi îşi reluă drumul. Şchiopăta, remarcă Gabe, fără să zică nimic. îi plăcea Delbert Cramer şi i se rupea inima văzându-l aşa. Acesta venise la New York din Iowa sa natală cu trei săptămâni mai înainte, pentru a-şi căuta nepoata, o tânără de optsprezece ani care fugise de acasă imediat după moartea mamei sale. Călătoria îl costase pe Delbert toate economiile şi fusese agresat în seara sosirii sale în oraş. Gabe îl întâlnise la spital şi-l invitase la cămin, căci sărmanul om nu mai avea nici un ban, nici unde să se ducă. De atunci o căuta pe nepoata sa şi nu abandonase o clipă această căutare disperată.

încă un caz în care televiziunea putea fi un ajutor preţios, se gândea Gabe.

"încă o zi ca asta, îşi zise Casey ieşind din taxi şi voi

candida pentru pensionare anticipată".

Ea intră în holul imobilului său din Upper West Side şi bombănea mergând către lift. Bombănea şi când intră în apartamentul său, scoţându-şi încălţămintea. Hotărât lucru, sărbătorile de Crăciun o călcau pe nervi! Urările neîncetate făceau atmosfera dezgustătoare şi oamenii aveau înfăţişări atât de mieroase, încât te puteai îmbolnăvi de diabet doar privindu-i! Cât priveşte marile magazine... Mulţimea de aici era insuportabilă! Casey încerca să le evite în această perioadă a anului şi reuşea, în general, destul de bine.

Căci, după toate, nu avea cumpărături anume de făcut. Nu brad, nu daruri sau provizii de cumpărat. Nu avea pe nimeni pentru care să pregătească un revelion.

Privirile sale se îndreptară automat spre o ramă de argint aşezată pe cămin. Părinţii săi... Atât de fericiţi, atât de îndrăgostiţi unul de celălalt, atât de atenţi cu unica lor fiică. Casey îşi reţinu cu greu lacrimile. Poate totul ar fi fost altfel dacă ar fi murit mai puţin tineri. Poate nu s-ar fi căsătorit cu Andy. Poate n-ar simţi atâta amărăciune...

Fotografia care trona alături de cea a părinţilor îl reprezenta pe soţul ei, Andy Tucker. Tânăra femeie nu se putea obişnui cu gândul că nu mai era, că nu se va mai întoarce niciodată. Se aştepta întotdeauna să-l vadă deschizând uşa pe neaşteptate; se considera întotdeauna căsătorită. Dar, la urma urmei, nu era nimic anormal în toate acestea.

Nu trecuseră decât doi ani...

De ce? se întreba ea pentru a nu ştiu câta oară de doi ani încoace. De ce destinul o persecuta? De ce nenorocirea se agăţa de ea?

Pentru a alunga gândurile triste, Casey îşi concentră atenţia pe corespondenţa sa. Ca de obicei, facturi şi prospecte publicitare. Şi câteva felicitări pe care le aruncă o dată cu prospectele. Ascultă mesajele de pe robotul telefonic. Nimic special sau urgent.

"Istoria vieţii mele!" spuse ea cu voce tare.

Tânăra femeie merse în bucătărie, scoase un platou din congelator gata pregătit pentru a-l introduce în cuptorul cu microunde.

Nu va mai găti de aici înainte. Ar fi absurd să încerce. De altfel, talentele sale culinare au fost întotdeauna limitate. Şi ce rezultat obţinea, împărţind în patru cantitatea prevăzută în reţetă? Unica ei încercare fusese un dezastru pe care nu dorea să-l mai repete.

Andy îi spunea mereu că nu se căsătorise cu ea pentru talentele sale de bucătăreasă, îşi amintea ea amuzată. Din fericire pentru el, altfel ar fi fost decepţionat. Şi, totuşi, o iubea. El îi spunea, în mod solemn, că dorea să-şi petreacă restul vieţii alături de ea şi o făcuse până când...

"Nu este drept! gândea ea supărată. Noi n-am avut destul timp".

Agasată de întorsătura sumbră pe care o luau gândurile sale, Casey se întoarse în salon pentru a cina şi se instală în faţa televizorului. Toate canalele anunţau programe pentru

Crăciun şi, în lipsă de altceva, rămase la "Vrăjitorul din Oz". Apariţia vrăjitoarei îi smulse un surâs ironic.

"Eu sunt! îşi spuse ea. Sau, în tot cazul, aşa mă văd colegii mei. Ei nu mă înţeleg. Nimeni nu mă va înţelege".

Nimeni nu înţelegea că sărbătorile de Crăciun trezeau în ea amintiri teribile. Nimeni nu înţelegea că vitrinele pline de jucării şi Moş Crăciunii care colindau străzile şi copiii care cântau melodii vesele îi aminteau fiinţe dragi, dispărute prea devreme şi o trimiteau la eterna sa singurătate.

Intrând în viaţa ei, Andy risipise tenebrele în care trăia înainte de a-l întâlni. După moartea sa, fusese mai rău. Dar munca o ajutase pe Casey să supravieţuiască. De fapt, s-ar putea spune că o salvase.

Ea făcuse un număr de necrezut de ore suplimentare pentru a nu se regăsi singură în ceea ce fusese apartamentul lor. Şi, ironie, astfel cunoscuse un succes răsunător. Fără solitudinea totală care îi umplea viaţa, niciodată nu ar fi realizat o muncă atât de incitantă şi n-ar fi devenit niciodată una dintre cele mai cunoscute jurnaliste din ţară. Fără moartea soţului său, ar fi prezentat întotdeauna o mică emisiune culturală, pe un canal de provincie.

Totuşi, cât de fără rost i se părea această glorie. Şi cât de mult îi plăcuse, odinioară, să prezinte emisiunea culturală, ştiind că soţul ei o privea!

- Unde mergem Gabe? întrebă Tim Rafferty.

- Este o scurtătură, îi explica Gabe copilului. Când vom ieşi din magazin, aş vrea să duci sacoşele în bucătărie, în

timp ce eu voi face altă cursă, de acord?

- De acord, răspunse puştiul surâzând.

Gabe nu avea obiceiul să se ocupe de gospodăria căminului. Acest lucru îi revenea în general lui Tootie, o sud-americană corpolentă şi energică ce conducea bucătăria ca un general. Dar aceasta îi ceruse, în mod excepţional, să se achite de această sarcină căci era ocupată cu un reparator ursuz si cu un frigider capricios care era acolo din epoca prohibiţiei.

Când Gabe se ocupa de aprovizionare, îl lua întotdeauna pe Tim cu el. Tim era foarte serviabil si nu renunţa să-i repete fără încetare acest lucru lui Tootie care insista să meargă singură la supermarket. El avea doisprezece ani si, cu toate întâmplările penibile care îl aduseseră la cămin, se arăta plin de viaţă si de veselie.

De fapt, maică-sa îl abandonase cu sase luni mai înainte. Fără o scrisoare, fără o explicaţie, fără nimic. îl lăsase într-o zi la usa căminului si-i spusese să intre, si nimeni nu reuşise s-o găsească. Gabe îl înscrisese pe băiat la scoală si acceptase să devină tutorele său. La început, sperase că pe mama sa constiinţa o va aduce la cămin să-l caute pe fiul său. Dar ea n-a mai revenit niciodată. Si lunile se scurseseră, iar Gabe sfârsise prin a se atasa de Tim pe care îl considera, de acum înainte, ca pe propriul său fiu. De altfel, exista si o asemănare fizică între ei. Tim avea acelasi păr negru si des, aceiasi ochi întunecaţi si acelasi surâs. Ar fi putut fi cu adevărat fiul său.

Gabe stia că n-ar fi trebuit să lase ca această afecţiune să se adâncească, dar era prea târziu ca să dea înapoi. Pentru nimic în lume nu l-ar fi abandonat pe Tim.

- Putem să cumpărăm niste prăjituri? îl întrebă acesta.
- De ce nu, răspunse Gabe, amuzat.
- Biscuiţi cu ciocolată?
- Bineînţeles.
- Si bomboane?
- Ei, o clipă! exclamă Gabe râzând. Cred că ne putem permite un pachet cu biscuiţi, dar ştii cum reacţionează Tootie când nu urmăm întocmai lista ei de cumpărături!
- Am putea totuşi să visăm... declară puştiul, decepţionat.
- înţeleg ce vrei să spui. îţi fac o propunere, reluă Gabe. De ce nu ne-am opri undeva unde să dejunăm? Evident, într-un loc nu prea scump.

Oferta sa nu stârni un entuziasm delirant.

- Şi ai putea mânca două deserturi, adăugă el.

Copilul îşi regăsi imediat surâsul.

- Super!

Drumul lor trecea prin faţa unui şantier de construcţii, cum erau multe în vecinătate.

- Exact ce avem noi nevoie, declară Gabe, cu ironie. Un nou imobil de lux!
- Delbert spune că este un lucru bun când se construieşte, răspunse Tim. El spune că se creează locuri de muncă.
- Da, câteodată este un lucru bun, admise Gabe.

- Dar de această dată?

- De această dată, nu.

Gabe aruncă o privire întunecată spre imensul panou care era agăţat pe baricada ce apăra intrarea. "Haynes Company".

Gabe îl cunoştea destul de bine pe Ed Haynes - prea bine de fapt - şi ştia că proiectele sale imobiliare nu aduceau nimic bun pentru nimeni, cu excepţia lui însuşi. "Haynes Company" dădea salarii de mizerie angajaţilor săi, făcând atâtea economii la cheltuieli, cât îi permitea legea. Haynes povestea cui vroia să-l asculte că făcuse avere, asumându-şi riscurile. Ceea ce nu mărturisea, în schimb, era că, în general, risca vieţile altora, nu pe a sa proprie.

Lui Gabe îi era ruşine să mărturisească legătura de rudenie dintre ei. Aşa că păstra tăcerea.

- Doamnă Tucker. Sunt Gabe Wheeler. Am vorbit cu dumneavoastră acum o săptămână.

Tânăra femeie îi aruncă o privire lipsită de interes.

- La telefon...

Această informaţie nu păru s-o lămurească mai mult.

- Căminul, insistă el.

- A, da, spuse ea în sfârşit. "îngerul păzitor"!

- Căminul "îngerul păzitor", o corectă el.

Ea n-ar fi putut să se arate mai indiferentă, se gândi Gabe. O găsea mai seducătoare ca la televizor dar probabil că la televizor surâdea tot timpul.

- Ce pot să fac pentru dumneavoastră, domnule Wheeler?

- Aţi promis că o să mă căutaţi.

O altă privire lipsită de interes. Gabe se întrebă dacă avea o zi penibilă sau prezenţa lui o lăsa cu adevărat indiferentă.

- Când am discutat la telefon, reluă el, mi-aţi promis că mă căutaţi pentru a-mi spune dacă acceptaţi să vorbiţi despre căminul meu în cadrul jurnalului dumneavoastră. Dar n-aţi făcut-o.

- Sunt dezolată, răspunse ea, evitându-i privirea. Am fost copleşită toată săptămâna. întotdeauna este aşa în această perioadă, din păcate.

Cu toate că nu l-a invitat, Gabe luă loc pe un fotoliu.

- Cred că aţi putea să ne fiţi de mare ajutor dacă aţi accepta să realizaţi un reportaj despre noi, doamnă Tucker, spuse el. Noi funcţionăm în principal din donaţii dar, din păcate, aproape nimeni din New York nu ştie că existăm. Dumneavoastră aţi putea schimba această stare de lucruri în câteva minute de emisie.

- La ce gen de reportaj vă gândiţi? îl întrebă ea.

- M-am gândit că aţi putea povesti pe scurt istoria asociaţiei noastre şi apoi să prezentaţi un portret al uneia dintre persoanele care locuiesc acolo.

- Daţi-mi exemple.

- Există, de exemplu, un domn în vârstă, care a sosit acum câteva săptămâni la New York din Midwest pentru a o căuta pe nepoata sa. El a fost agresat de cum a venit în oraş.

- Şi-a găsit nepoata?

- încă nu, răspunse Gabe, dar n-am abandonat căutările.

- Mai spuneţi-mi...

Părea interesată, îşi zise Gabe, plin de speranţă. De aici înainte, trebuia să joace cartea bună!

Capitolul 2

"în ce încurcătură m-am vârât? se întreba Casey.

Ea se gândea încă, după plecarea lui Gabe Wheeler. De ce naiba apelase mai întâi la ea? Nu era întru totul sarcina sa. Specialitatea ei erau reportajele despre subiecte "dificile", violente: focuri de armă, urmăriri cu maşinile, omoruri, bandele de stradă. Genul de ştiri de care se ocupau, de obicei, colegii săi bărbaţi. De ce acest tip îi cerea să facă un reportaj despre căminul său?

- Pentru că este Crăciunul, îi spusese el.

Puţin naiv. Casey prefera argumentele directorului său de producţie.

în stilul său telegrafic, Henry Parker spusese:

-Toată lumea o să privească. E o bună perioadă pentru acest fel de programe.

- Dar noi suntem la New York, remarcase tânăra femeie.

- Crezi că nimănui nu-i pasă? încă o idee acceptată. Newyorkezilor le plac binefacerile, ca tuturor, de altfel.

- Vă gândiţi cu adevărat că ar trebui să fac un reportaj despre acest cămin? îl întrebase ea cu prudenţă.

- Nu, o serie! îi răspunsese el categoric. Timp de una sau două săptămâni. îţi spun eu că va merge foarte bine.

Audienţa, se gândea Casey, se pare că este unica preocupare a lui Henry.

Când gândurile sale reveniră în prezent, îşi repetă că acest subiect nu prezenta nici o problemă deosebită. Nu era, desigur, foarte incitant ceea ce i s-a cerut să trateze, dar nu

era dificil. Casey era suficient de profesionistă pentru a nu se emoţiona în faţa mizeriei umane. A rămâne obiectivă nu-i pusese nici cea mai mică problemă şi aşa va fi şi cu această poveste.

De altfel, reuşise până în prezent să-şi facă bine meseria, gonindu-şi cu totul emoţiile personale.

Pentru ea, era o necesitate. Atât în plan profesional, cât şi în cel privat. Să păstreze distanţa. Să nu lase pe nimeni să trezească durerea în inima sa.

Privirea îi căzu pe fotografia de pe biroul său. Imagini de altădată. Imaginea unei Casey fericită. O fetiţă care râdea, agăţată de umerii tatălui său. O adolescentă lângă mama sa. O logodnică radioasă în rochia sa de mireasă, debordând de fericire şi de dragoste. Uneori, Casey avea impresia că se uită la fotografiile altcuiva.

Nu, într-adevăr, nu mai era ea.

Era o altă femeie, într-o altă viaţă.

Această copilă, această tânără femeie care în poza fotografului avea toate motivele din lume să fie fericită. De acum, nimic din toate acestea nu mai exista.

Toate persoanele pe care le iubise muriseră.

Aceste gânduri sumbre continuau s-o preocupe când părăsi în acea seară studioul de televiziune şi se urcă într-un autobuz ca să ajungă acasă. Acesta era plin şi trebui să parcurgă tot drumul în picioare. Nu era uşor cu toate aceste pachete mari de cadouri transportate de cei mai mulţi dintre pasageri. De fiecare dată când o cutie îi intra în coaste,

Casey îşi muşca buzele pentru a nu spune tare ce gândea. Dacă aceşti oameni aveau de gând să devalizeze magazinele, de ce nu luau un taxi în loc să aglomereze transportul în comun şi să-i deranjeze pe cei ce îşi foloseau mai bine timpul? Văzând numărul de scaune ocupate cu pachete şi sacoşe, tânăra femeie decise, în mintea sa, că era ceva ilegal.

"Eu am muncit toată ziua şi sunt obligată să stau în picioare din cauza lor" nu înceta să-şi repete, aruncând priviri ostile în jurul său.

Toate acestea o făcură să devină furioasă. Nu pentru că nu putea să se aşeze, ci pentru că o obliga să se gândească, să-şi amintească. Şi era ultimul lucru pe care şi-l dorea. Ce n-ar fi dat să-şi uite trecutul?

- Când vei veni acasă astă-seară, Casey, vom instala bradul de Crăciun, îi spusese mama sa.

- N-aş putea să vă ajut la împodobit? întrebase ea, puţin decepţionată.

-Eu nu voi pune decât ghirlandele iar tu vei agăţa globurile, de acord?

Tânăra fată plecase să cânte în corul parohiei, fericită cu gândul la sărbătoarea ce o aştepta la întoarcerea acasă.

Dar când Casey se întorsese în acea seară, nu mai găsise nimic. Nici bradul, nici casă, nici familie. îşi amintea cum rămăsese pe aleea garajului, agăţată de soţia pastorului, plângându-şi toate lacrimile în faţa resturilor calcinate a ceea

ce fusese căminul său.

Ceva îi atrăsese atenţia în iarbă. Era o delicată stea de sticlă colorată care, printr-o minune, scăpase din flăcări.

Ea o ridicase cu grijă, ca şi când ar fi fost ultima sa speranţă, un obiect magic, capabil să şteargă tot acest groaznic coşmar.

Dar nu fusese o magie. Nimic n-a mai fost la fel, după acea noapte.

Acea noapte de Crăciun avea să-i schimbe viaţa pentru totdeauna. Şi de atunci, nu putea să mai vadă un brad împodobit sau să asculte cântece de Crăciun fără să revadă acea stea de sticlă zăcând în iarbă, fără să simtă mirosul de fum care se ridica din rămăşiţele pe care pompierii le udau pentru a evita ca focul să renască mai târziu.

într-un fel, lui Casey i se părea că a murit odată cu părinţii săi. Casey cea mică, vioaie şi veselă dispăruse.

-Afară! Afară!

Femeia voinică se îndreptă către micul Tim Rafferty agitând o lingură de lemn cu un aer ameninţător. Tim, care ştia din experienţă că nu trebuia să o înfrunţi pe Tootie şi, mai ales, în bucătăria sa, bătu în retragere şi ieşi pe uşa cea mai apropiată. El alerga atât de repede încât nu-l zări pe Gabe sosind şi se năpusti asupra lui.

-Ei! exclamă acesta din urmă, amuzat şi prinzându-l de umeri. Ce te face să alergi aşa de repede?

-Tootie este din nou pe picior de război!

Băieţaşul arunca priviri îngrozite în spatele său, foarte

grăbit să scape cât mai repede.

- Adevărat? continuă Gabe. Ce i-ai mai făcut?

- Nimic, îţi jur.

- Tim!

- Bine... Tootie tocmai făcea prăjituri. Prăjituri cu ciocolată...

- Şi tu ai crezut că n-o să observe dacă vei lua câteva, nu-i aşa?

Tim aprobă din cap, prea tulburat ca să vorbească. Gabe izbucni
în râs.

- îţi spun un secret, bătrâne, declară el. Tootie ştie întotdeauna ce are în bucătărie şi bănuiesc că ştie chiar şi câte scobitori are în bufet.

- Noi nu folosim scobitori, observă Tim, zăpăcit.

- Este un fel de a spune. înţelegi?

- Da, cred că...

- Ceea ce voiam să spun, că chiar dacă ai lua doar una, Tootie ar observa.

- Aşa crezi?

- Sunt sigur!

Tim îşi încruntă sprâncenele, vizibil impresionat de o asemenea putere.

- De altfel, bătrâne, asta nu este deloc important. Important este că chiar dacă Tootie n-ar fi observat, este urât să furi.

- Dar nu vreau decât trei prăjituri, Gabe!

- Astăzi, n-a fost vorba decât de trei prăjituri, dar mâine va fi o farfurie întreagă şi poimâine toată cutia.

- Să nu exagerăm! protestă copilul, simţindu-se prost. încerci să-mi spui ceva, dar ce?

- Că cea mai bună atitudine în viaţă este cinstea.

- întotdeauna?

- întotdeauna!

- Pot să plec, acum?

- Dacă vrei...

Amuzat, Gabe privi puştiul care se îndepărta în viteză. De fapt, se aştepta s-o vadă pe Tootie ieşind din bucătărie, ca un diavol din cutia sa, înarmată cu prima ustensilă care i-ar fi căzut în mână. Tim nu trăia de mult timp cu ei ca să ştie că Tootie se arăta întotdeauna de o rigoare inflexibilă cu privire la el şi la alţii, dar, în acelaşi timp, veghea asupra lui cu un ochi atent...

Gabe remarcase de câtva timp că bucătăreasa începuse să pregătească deserturi delicioase. Mai precis, de la venirea lui Tim. Sub înfăţişarea de balaur se ascundea o inimă de aur şi ea cedase farmecului irezistibil al puştiului pe care destinul îl pusese în mâinile lor.

Nici Gabe nu era insensibil în ceea ce-l priveşte pe Tim. Cu cât trecea timpul simţea crescând în el o afecţiune profundă pentru acest copil. Şi regreta că nu este tată.

Sau, mai exact, îl regreta pe propriul său fiu.

Fiul său... Benjamin ar fi avut deja zece ani, nu mai puţin ca Tim. Era un copil superb, vesel, vioi şi plin de viaţă.

A murit pe neaşteptate...

Pentru Gabe, această dispariţie a fost o încercare teribilă care îl făcuse să-şi piardă credinţa. în ziua în care Benjamin murise, încetase să creadă în orice. Şi nu se schimbase timp de nouă ani.

El scoase portofelul din buzunar şi-l deschise cu o ezitare. Nu păstrase nici o fotografie de-a fiului său, la birou sau în apartament, căci ar fi fost prea dureros să le privească, zi după zi, ştiind că Benjamin nu va mai reveni niciodată. Dar nu renunţase la cele pe care le purta întotdeauna în portofel. Le privea foarte rar, neputând să înfrunte durerea pe care i-o amintea, dar îi plăcea să le ştie în permanenţă în inima sa.

Acum, în mod excepţional, le privi.

încet, studie fiecare clişeu ca şi când le-ar fi văzut prima oară şi ar fi vrut să-şi întipărească în memorie trăsăturile copilului său.

între ele se găseau şi cele ale soţiei sale. Ea era atât de tânără când s-au căsătorit, atât de frumoasă! Veneau din lumi foarte diferite, ceea ce făcuse de la început relaţia lor foarte dificilă. Dar se iubeau sincer şi credeau că dragostea poate să şteargă toate diferenţele.

Şi poate ar fi mers, se gândea Gabe cu tristeţe, dacă Benjamin n-ar fi murit...

***

-Atunci, ce a zis medicul? întrebă Gabe.

- Că bebeluşul s-ar putea naşte în ziua de Crăciun. Nu este minunat?

Mary Rizzo, o femeie brunetă, fermecătoare şi vizibil însărcinată, stătea în pragul biroului lui Gabe. Ea strălucea de bucurie.

- Ştiam că bebeluşul meu va fi foarte special, adăugă ea râzând.

- Nu m-am îndoit niciodată, răspunse Gabe. Intră, te rog, şi stai jos. Nu trebuie să stai în picioare, ca acum.

- Gabe, am impresia că îl aud pe medicul meu, răspunse ea, aşezându-se. Sau pe Joey al meu!

- Apropo, de unde este?

- De unde să ştiu unde este? Caută de lucru, ca de obicei. Nu renunţă niciodată, chiar dacă i se închid toate uşile în nas.

- Sunt sigur că până la urmă va găsi, o asigură Gabe.

- Am încetat să mă întreb.... Cum putem să aducem un copil pe lume, când suntem incapabili să-i oferim un adăpost deasupra capului? adăugă ea, după un moment de tăcere.

- Cred că este târziu să te întrebi, remarcă el. De altfel, ştii că poţi rămâne aici - cu el sau cu ea - atâta timp cât va fi necesar.

- Nu ţineţi la regulament? îl întrebă tânăra femeie cu un surâs obosit.

- Câteodată trebuie să ocoleşti puţin regulile pentru a fi eficace, răspunse el foarte serios.

- Nu sunt sigură că angajaţii voştri ar aprecia aceste propuneri.

- Dar nici nu mă pot da afară pentru ceva de care nu am cunoştinţă, nu-i aşa?

- Ai fost întotdeauna amabil cu Joey şi cu mine, continuă Mary, şi vreau să-ţi spun că suntem foarte mişcaţi.

- Dar... am crezut că remarc o oarecare reticenţă....

- Dar nu pot să fiu fericită, mărturisi tânăra femei, suspinând. Nu voi fi cu adevărat liniştită până când nu vom avea din nou o locuinţă a noastră

- Este de înţeles. Şi această zi va veni repede, Marie. Joey este un băiat curajos şi muncitor. Are multe calităţi...

- Dar oamenii ezită să-l angajeze pentru că are un cazier judiciar, sfârşi ea.

- Din păcate, aşa este.

Soneria telefonului le întrerupse convorbirea.

- Căminul "îngerul păzitor", zise el ridicând receptorul. Wheeler la telefon.

- Domnule Wheeler, aici Casey Tucker, răspunse o voce feminină de la capătul firului.

- Doamnă Tucker, începeam să mă întreb dacă voi avea veşti de la dumneavoastră. Mi-era teamă să nu mă uitaţi.

- Deloc, îl asigură ea, aveam doar nevoie de aprobarea patronului meu cu privire la subiectul acestui reportaj.

- Şi...?

- El este foarte entuziast, domnule Wheeler. Doreşte nu numai să mă ocup de acest subiect, dar vrea să fac un reportaj în fiecare zi pentru jurnal. Vrea scurte portrete ale

dumneavoastră şi ale oamenilor care vă ajută.

Pe linie se instaură o lungă tăcere.

- Cred că unii dintre pensionari vor fi de acord să evocaţi cazul lor, reluă Gabe, dar în ceea ce mă priveşte, nu vreau să apar de ecran.

- Dar...

- Nu eu, doamnă Tucker, repetă el pe un ton ferm. Şi cu aceste cuvinte, închise.

- De ce se teme! se întrebă Casey.

Aşezată la biroul său, privea telefonul ca şi cum aparatul i-ar putea da un răspuns.

Gabe Wheeler îşi exprimase clar intenţia de a nu veni la televiziune şi această decizie o lăsase perplexă. Evident, şi-ar putea imagina că este vorba de o simplă modestie, că nu dorea să deturneze atenţia telespectatorilor de la cei ce aveau într-adevăr nevoie de ajutor. Dar instinctul ei de jurnalistă îi spunea că este vorba de altceva.

"în cele din urmă, se gândea ea, această poveste este poate mai interesantă decât credeam..."

Dar era prea târziu să facă astăzi cercetări în ceea ce îl priveşte pe Gabe Wheeler, constată ea, privindu-şi ceasul. Trebuia să fie peste zece minute la primărie. îşi luă poşeta voluminoasă de pe scaun şi se întreptă către parchingul studioului unde erau garate vehiculele echipate cu materiale necesare filmării şi transmisiei. Ben Hovis, cameramanul, era deja în maşină.

- La drum! strigă ea închizând uşa grea a camionetei.

- Am plecat! răspunse el.

în timp ce rulau, Casey îi explică lui Ben modul în care concepea să realizeze interviul şi ce aştepta de la el. Până când munca ei lua sfârşit, tânăra femeie se concentra exclusiv pe interviul său şi nu tolera să fie deranjată. Dar apoi... Apoi, ar fi o altă treabă.

Casey avea intenţia fermă de a-şi satisface curiozitatea cu privire la domnul Gabriel Wheeler.

Exact ceea ce el nu dorea!

Mergând s-o găsească pe Casey Tucker pentru a obţine ca media să vorbească despre căminul său, Gabe nu avea intenţia de a juca un rol în reportajul propriu-zis. Ultimul lucru de care avea nevoie era publicitatea. în trebuise mult timp să-şi înmormânteze trecutul şi nu voia ca televiziunea să-l trezească!

Nu, această doamnă Casey Tucker nu trebuia nici să spere că-l va vedea pe micul ecran!

- Ai aici prospectele pe care le-ai comandat, Gabe.

Vocea feminină îl făcu să tresară. îşi înălţă capul şi o descoperi pe Wendy, un ajutor benevol al căminului, care stătea în deschizătura uşii de la biroul său, cu o cutie în braţe. El aprobă din cap şi se ridică s-o ajute.

- Mulţumesc că ai rămas să le cauţi, Wendy.

- Pentru nimic. Când vrei să le trimiţi?

- Ieri, răspunse el râzând.

El scoase una dintre hărţi şi o examină cu atenţie. Era o fotografie a nepoatei lui Delbert Cramer, pe care era înscris numele acesteia, figura, cu litere groase, următoarea întrebare: "Aţi văzut-o pe această tânără femeie?"

- Delbert le-a văzut? întrebă Wendy.

- Da, el m-a ajutat să concep acest prospect.

- Crezi că acesta va fi util?

- Sper, răspunse el suspinând. în orice caz, nici nu va dăuna.

- Se vede că îşi iubeşte nepoata, observă tânăra femeie, contemplând prospectul.

- Evident.

- Vreau să spun... A făcut mult pentru a o regăsi.

- N-ai fi făcut tot atât dacă ai fi fost în locul lui? o întrebă Gabe, uimit de această reacţie.

- Nu ştiu, răspunse ea, cu o totală sinceritate. Nu ştiu ce aş fi făcut în locul său.

- Eu însă ştiu! declară Gabe. Aş răscoli cerul şi pământul pentru a-mi găsi copilul.

"Dacă măcar puteam să-l regăsesc, se gândi el. Dacă măcar aveam o şansă, oricât de mică, de a-l regăsi".

- Ei, Gabe! exclamă Tim pătrunzând în birou. Eşti aşteptat la intrare.

- Ei bine, să mă aştepte! răspunse el.

- Nu este posibil, declară puştiul. Cineva este acolo să te vadă.

- Cineva? Cine, deci? Poliţia? Pompierii?
- O femeie. A zis că se numeşte Casey Tucker.

Capitolul 3

- Domnule Wheeler, nu înţeleg de ce refuzaţi să fiţi filmat! declară Casey.

- Nu este nevoie să înţelegeţi, doamnă Tucker.

După ce lansase acest răspuns cât mai sec posibil, Gabe se îndreptă spre culoarul ce ducea la încăperea unde trebuia să aibă loc interviul, fără a-i arăta nici o atenţie jurnalistei.

- Dar faceţi parte din acest reportaj, insistă ea, urmându-l cu paşi mari. Ca să zicem aşa, sunteţi cimentul care leagă elementele între ele.

Gabe se întoarse pentru a-i face loc.

- Aveţi dreptate, dar telespectatorii nu au nevoie să mă vadă pentru a înţelege rolul pe care îl joc în sânul acestei asociaţii.

- Bine, de acord, admise ea, în cele din urmă. Vom face cum doriţi.

- Aşa este mai bine.

El îi făcu semn să intre în încăperea rezervată discuţiilor şi Casey îi spuse cameramanului unde să instaleze aparatele.

- Cu ce începem? întrebă ea. Sau, mai bine zis, cu cine?

Gabe se gândi o clipă în linişte înainte de a lua o decizie.

- Mă gândesc că am putea să le cerem lui Joey şi Mariei să vorbească primii, dacă sunt aici...

- Da, am crescut la New York, declară Joey Rizzo.

Amândoi am crescut aici.

El era aşezat în faţa jurnalistei şi soţia sa stătea alături de el pe canepea. Mary părea nervoasă şi îşi pipăia tivul fustei cu o mână tremurând'.

- Nu aveţi familie, nici unul, nici altul? întrebă Casey. Nimeni care să vă ajute cu locuinţa?

Gabe, în picioare în spatele camerei, dădea din cap cu un aer dezaprobator. începuse să se întrebe dacă n-a comis o greşeală cerându-i lui Casey Tucker să intervieveze tânărul cuplu. Această femeie părea lipsită complet de orice compasiune.

- Da, suntem o familie mare, răspunse Joey plecând capul, dar nimeni nu vrea să ne ajute.

- De ce?

- Familiile noastre ne detestă, explică Mary şi toată lumea dezaprobă căsătoria noastră. Când ne-am decis să ne căsătorim, ne-au scris, şi ai mei şi ai lui, pentru a ne spune că nu mai existăm pentru ei. Nici chiar când am ajuns fără locuinţă, fără bani, nimeni nu a vrut să ne ajute. Familiile noastre nu vor nici să ne vorbească, doamnă Tucker! Pentru ei, suntem ca şi morţi.

- Eu aveam deja probleme cu tatăl meu înainte de a mă căsători cu Marie, adăugă Joey. Am avut necazuri de când eram copil.

- Vrei să spui, necazuri cu poliţia? îl întrebă Casey.

Joey îşi încruntă sprâncenele şi lăsă capul în jos.

- Da, cu justiţia...

- Ce fel de necazuri? insistă jurnalista.

- M-au prins pe când furam dintr-un magazin. Nu luam decât lucruri mici, ştiţi, ca şi copiii din vecinătate. M-au acuzat de vandalism. în tot cazul, asta au spus poliţiştii. în realitate, nu făceam decât să aruncăm cu pietre într-un imobil abandonat. Eram bătut ca un delincvent.

- Şi aceasta explică atitudinea tatălui în ceea ce te priveşte? întrebă Casey bănuitoare.

- Nu, răspunse Mary, plecând capul cu tristeţe. Tatăl său s-a supărat pe el când a fost închis.

- închis?

- Da. într-o casă de corecţie.

- Vrei să spui un centru de detenţie pentru tinerii delincvenţi? întrebă Casey.

Mary aprobă.

- De ce ai fost închis? reluă Casey.

Joey plecă ochii şi-şi fixă încălţămintea.

- într-o seară, eram cu o bandă de băieţi, explică el.

Din aceasta făcea parte şi fratele lui Mary. Doi dintre ei au decis să meargă să fure dintr-un magazin de spirtoase, în Bronx, fără să vorbească şi cu restul bandei. Dar cum eram toţi împreună, am înghiţit aceeaşi pedeapsă.

- Deci, ţi s-a administrat pedeapsa cu închisoarea, spuse Casey.

- Optsprezece luni, admise el.

- într-un centru de detenţie pentru minori.

- Da...

- Iată de ce lui Joey îi este atât de greu să găsească acum de lucru, adăugă Mary. Are un cazier judiciar şi celor mai mulţi le este frică să-l angajeze.

- Fratele tău are aceeaşi problemă? o întrebă jurnalista.

Mary, la rândul său, lăsă capul în jos.

- Fratele meu a murit, doamnă Tucker, răspunse ea cu o voce care abia se auzea.

- Ai putea vorbi mai tare, te rog, interveni Casey şi să priveşti către cameră?

- Ea a spus că fratele ei a murit, exclamă Joey, luând mâna soţiei sale. A fost omorât într-o încăierare pe când era în detenţie.

- Văd...

Gabe nu-şi putea crede urechilor. Care era problema lui Casey Tucker? Joey tocmai o informase că fratele lui Mary fusese ucis şi tot ceea ce găsise să răspundă fusese un "văd", rece şi indiferent. Nici măcar un politicos "sunt dezolată".

Această femeie nu manifesta nici cea mai mică emoţie, remarcă el deodată. Nu arăta nici cea mai mică urmă de compasiune. Ca şi când n-avea suflet, se gândi el, tulburat.
***

- Câte persoane păstraţi aici, domnule Wheeler? întrebă Casey.

- Nu sunteţi într-un coteţ, doamnă Tucker, replică el sec. Noi nu păstrăm pe nimeni. Noi le oferim oamenilor o locuinţă şi hrană atâta timp cât este necesar pentru a se

redresa.

- Şi cât timp durează această situaţie?
- Depinde de multe lucruri!
- Dar aveţi o dată limită?
- Pentru ce?
- Domnule Wheeler, nu vă faceţi că nu înţelegeţi. Cât timp pot să rămână în căminul dumneavoastră? Aveţi o durată maximă?
- Bineînţeles că nu, replică Gabe.
- înseamnă că este foarte plin aici?
- Da, se întâmplă.
- Presupun că trebuie, câteodată, să-i refuzaţi pe unii oameni...
- Nu lăsăm pe nimeni în stradă, răspunse Gabe. Dacă nu putem să adăpostim pe cineva aici, găsim un cămin care poate. Dar, în nici un caz nu abandonăm pe nici unul dintre indivizii care ne cer ajutorul.

Casey rămase, un moment, tăcută.

- Dacă nu este o limită de timp, declară ea în sfârşit, dacă pot să rămână aici atâta timp cât vor, trebuie să aveţi probleme cu persoanele nevoiaşe, cele care nu vor decât un adăpost şi o masă gratuită. Cineva ar putea locui aici şi să trăiască pe socoteala lui mult timp.
- Cum puteţi să fiţi atât de cinică? o întrebă el, surprins.
- Nu sunt cinică, sunt realistă, replică ea cu vioiciune.
- Aţi lucrat într-un cămin pentru cei fără adăpost?
- Nu, mărturisi ea, niciodată, dar îmi imaginez că...

- Sunt mulţi ani de când conduc căminul "îngerul păzitor”, doamnă Tucker, o întrerupse el, şi nu m-am confruntat niciodată cu problemele pe care le evocaţi. Oamenii care vin să caute un refugiu la noi sunt adesea deprimaţi, necăjiţi şi descurajaţi. Ei se simt abandonaţi de toţi. Dar, când înţeleg că există aici oameni care se neliniştesc pentru ei, care vor să-i ajute, când înţeleg că nu sunt singuri, îşi regăsesc încrederea în ei şi sfârşesc întotdeauna să găsească o slujbă şi o locuinţă. Mă mir că o femeie ca dumneavoastră şi-ar putea face o opinie atât de sumbră cu privire la natura umană şi să facă proba unei atât de puţine compasiuni!

Gabe nu făcu nici un efort pentru a o reţine, atunci când Casey, furioasă, se ridică în toată înălţimea sa şi se îndreptă spre prima ieşire.

"Am comis o greşeală, îşi spuse el. O enormă greşeală".

Acest bărbat este un imbecil! se gândea Casey, fierbând de furie. încercând să-şi păstreze mintea clară, vizionă din nou, cu mare interes, caseta interviului cu Joey şi Marie Rizzo. Tânărul cuplu era foarte fotogenic şi sinceritatea lor străpungea ecranul. "Telespectatorii vă vor adora - gândea ea cu satisfacţie. în cele din urmă poate voi reuşi să scot ceva bun din toate acestea. Probabil o promovare sau o mărire de salariu. Dacă, după Gabe Wheeler, nu dovedesc nici o compasiune, de ce să-mi fac griji pentru alte lucruri? Numai de n-ar trebui să lucrez cu

el!"

Gândul la el făcu să-i revină furia. Cine naiba se credea? Cum se putea arăta atât de categoric în judecăţile sale? Cum îndrăznea să-i vorbească pe un asemenea ton?

"Şi de ce l-am lăsat s-o facă?" adăugă în mintea sa.

- Povestea asta este dinamită, declară Nina Blair. Nimeni n-ar putea privi fără să aibă lacrimi în ochi şi vom face să explodeze procentul de audienţă!

- Şi nu este decât începutul, răspunse Casey. Aşteaptă, să vezi urmarea!

Nina urmări banda câteva minute, cu un aer gânditor, dar era vizibil că atenţia sa nu se concentra pe cei doi Rizzo.

- Ştii ce? exclamă ea, în cele din urmă. Trebuie să punem pe picioare o acţiune de caritate pentru a-i ajuta pe cei doi tineri. Vom invita telespectatorii să-şi aducă la studio darul lor pentru cămin şi vom anunţa pe parcursul reportajelor cât am adunat. Acest gen de lucruri are întotdeauna mult succes.

- Nu, nu te vei ocupa tu însăţi! exclamă Casey, râzând.

Nina o privi cu un aer confuz.

- Eu, ce? întrebă ea.

- Te-ai înduioşat pentru această istorie lacrimogenă!

- Cine ar fi putut rezista?

- Eu, de exemplu.

- Oh, Casey!

- Nina, fii puţin raţională! exclamă tânăra femeie. Poate

că acest cuplu nu ne relatează adevărul. Pentru numele Domnului, Joey a făcut închisoare! Si, după părerea mea, riscă să nu găsească de lucru atâta timp cât generosul lui binefăcător îi oferă culcuş şi un acoperiş!

-Dar ai auzit ce a spus el, răspunse Nina, luându-i apărarea lui Joey.

- Da, am auzit, dar nu cred un cuvânt. Cum ar putea aceşti Rizzo să fie atât de fericiţi într-o astfel de situaţie? Cum ar putea fi atât de liniştiţi dacă ceea ce povesteau era adevărat?

- Haide, Casey! Toată lumea poate comite greşeli şi Joey are în fond dreptate: toată lumea ştie foarte bine cât este de dificil să-ţi găseşti de lucru când ai un cazier judiciar.

-A fost complice la un hold-up!

- După el, nu intenţionat.

-în cazul că n-ai remarcat, aşa spun toţi, observă tânăra femeie.

-Abandonez, declară Nina, ridicându-se. Casey Tucker, eşti cu adevărat imposibilă!

Casey Tucker era, cu adevărat, imposibilă, gândea Gabe, rumegându-şi frustrarea. Comisese o greşeală enormă. De ce nu se adresase altcuiva? De ce alesese această jurnalistă şi nu pe altcineva?

- Gabe, ai o clipă, te rog?

El se întoarse pe scaun şi o descoperi pe Wendy care aştepta în faţa uşii.

- Da, bineînţeles, răspunse el. Ce s-a întâmplat?

- îţi aminteşti de acele prospecte pe care le-am difuzat cu privire la nepoata lui Delbert?

- Da, bineînţeles...

- Am început deja să primim apeluri, răspunse Wendy.

- Foarte bine, nu?

- Poate.

Wendy nu părea întru totul convinsă.

- Care este problema? insistă Gabe.

- Mi-e teamă că cea mai mare parte a apelurilor pe care le primim să nu fie o glumă proastă.

- Dar nu eşti sigură.

- Nu, bineînţeles...

- Atunci, trebuie să folosim şi cea mai mică şansă, răspunse Gabe, suspinând. Trebuie să verificăm fiecare informaţie

- Cu ajutorul poliţiei, sper...

- Cred că visezi cu ochii deschişi, Wendy, răspunse el surâzând.

- Mi-e frică.

- Ai sunat la alte cămine din oraş? reluă Gabe.

- Da, am început cu acestea, dar n-a ieşit nimic. Am luat asupra mea sarcina de a trimite fiecăruia câte o broşură. Astfel, dacă ea se arată acolo, ne vor înştiinţa imediat.

- Foarte bună idee. Mulţumesc de mii de ori, Wendy. Nu ştiu cum m-aş descurca fără tine.

- Nu face nimic. De fapt, această jurnalistă va reveni curând?

- Fără îndoială.

"Din păcate", adăugă în mintea sa.

- Producătoarea mea vrea să ceară telespectatorilor să facă donaţii, declară Casey.

Gabe nu fu mirat că ideea venise de la altcineva şi nu de la ea. Evident, niciodată n-ar fi putut să-i treacă prin cap un lucru atât de generos şi de dezinteresat!

- Credeam că te vei arăta mai entuziast, adăugă ea văzându-l gânditor.

Gabe îşi alungă gândurile şi o privi ca şi cum n-ar mai fi văut-o până atunci.

- Sunt încântat, bineînţeles, exclamă el. Chiar puţin uimit, asta-i tot.

- Studioul a lansat deja astfel de campanii pentru cauze umanitare, remarcă ea.

- Da, am auzit vorbindu-se.

Casey îl privi cu atenţie. El părea oarecum încântat de propunerea sa. Totuşi, oricine altcineva ar fi sărit în sus de bucurie în faţa unei asemenea oferte!

- Există vreo problemă? insistă ea.

întrebarea îl lăsă gânditor o clipă, ca şi când se lupta în sinea sa cu privire la oportunitatea de a-i vorbi.

- Da, doamnă Tucker, zise el, în sfârşit, există totuşi o problemă.

- Aş putea afla care?

- Nu-mi place atitudinea dumneavoastră, replică el cu brutalitate.

Tânăra femeie îl privi o secundă cu ochii cât nişte farfurioare.

- Poftim!

- Nu-mi place atitudinea dumneavoastră, repetă el. Nu-mi place modul în care i-aţi tratat pe Joey şi pe Marie în timpul pretinsului interviu.

- Eu sunt jurnalistă, domnule Wheeler, şi sunt mulţumită cum îmi fac treaba.

- Se presupune că era o mărturisire omenească, nu un interogatoriu! îi reaminti el.

- Exact, dar într-un caz ca acesta, eu îmi fac munca mea.

- Munca dumneavoastră constă în a-i arăta pe aceşti tineri ca pe un cuplu sărac, bun de nimic, căutând un adăpost gratuit între două spargeri la un magazin de alcool?

- Dar are un cazier judiciar! exclamă Casey, sincer uimită de indignarea lui.

- Singurul lucru de care acest băiat este vinovat este acela de a-şi fi ales prost prietenii, reluă Gabe furios. Ei s-au găsit într-un loc nepotrivit, într-un moment nepotrivit şi a plătit preţul cel mai mare pentru această greşeală.

Cel puţin dacă nu estimaţi că n-a fost pedepsit destul?

- încercam să prezint faptele, să stabilesc adevărul, insistă tânăra femeie.

- Adevăratul adevăr, doamnă Tucker sau adevărul care vă convine.

- Adevărul?

- Atunci, permiteţi-mi să vă spun ceva, reluă Gabe, articulând fiecare cuvânt: Sunt de acord să vă continuaţi interviurile, dar nu voi mai tolera să fiţi agresivă cu aceşti oameni, fie verbal sau în altă manieră. Si aşa au văzut destule, ca să mai adăugaţi şi dumneavoastră!

- Agresivă, repetă Casey, tremurând de furie.

- Da, doamnă Tucker, agresivă!

- Acultaţi-mă puţin, domnule Wheeler...

- Nu, doamnă Tucker, dumneavoastră trebuie să mă ascultaţi! o întrerupse el. Următoarea persoană pe care o veţi intervieva este un bunic care a venit la New York ca să-şi găsească nepoata şi care a fost cât pe ce să-şi piardă viaţa sosind în oraş. Ultimul lucru de care are nevoie este unul dintre atacurile dumneavoastră verbale.

Casey Tucker îl fixă cu o privire sfredelitoare care nu anunţa nimic bun.

- Nu o să-mi spuneţi cum trebuie să-mi conduc interviul! îi spuse ea, cu o voce ameninţătoare.

- Atâta timp cât acestea au loc în căminul meu, îmi iau acest drept, răspunse el. Aveţi grijă, eu nu vorbesc degeaba. Arătaţi-vă dezagreabilă cum aţi fost cu cei doi Rizzo şi vă voi da afară, înainte de a pricepe ce vi se întâmplă!

***

Casey imploră cerul ca nimeni să nu-i remarce nervozitatea.

Nu ameninţările lui Gabe Wheeler o aduseseră în această stare, chiar dacă n-o ajutaseră să se calmeze! De fapt, persoana pe care o interoga, o tulbura profund. Era Delbert Cramer şi povestea sa.

- Cathy a fost întotdeauna o fată bună, declară Delbert, cu lacrimi în ochi. Era amabilă, liniştită, învăţa bine la şcoală. Mama sa o găsea cam timidă şi aceasta mă nelinişteşte mult acum. Nu sunt sigur că ar putea să se descurce singură, fără dificultate, mai ales într-un oraş ca New York.

- De ce aţi venit aici, domnule Cramer?

Casey fu surprinsă de tonul dulce al propriei sale voci.

- Aş vrea şi eu să ştiu, răspunse bătrânul domn.

- Avea prieteni aici?

- Probabil. Dar, în tot cazul, ea n-a vorbit niciodată cu nimeni.

Tânăra femeie aşteptă ca el să continue.

- Anul trecut a fost o mare inundaţie care a făcut mari pagube şi a lăsat multă lume fără locuinţe. Unii dintre aceştia au plecat, dar erau fermieri şi mă îndoiesc că au venit la New York.

- Unde locuia nepoata după moartea fiicei şi a ginerelui dumneavoastră?

- Ginerele meu a murit când Cathy era încă bebeluş, doamnă Tucker, o corectă Delbert. El lucra pentru armată.

Fiica mea a crescut-o pe Cathy şi a continuat singură exploatarea fermei până la moartea sa, acum şase luni.

- Cum a murit?

Casey regreta că pusese această întrebare. în fond, nu era sigură că dorea să afle...

Bătrânul părea pe punctul de a izbucni în plâns şi ochii i se umplură de lacrimi. Casey simţea cum i se strânge gâtlejul şi trebui să facă un efort ca să rămână de piatră.

- Un cancer osos, murmură el.

- îmi pare rău...

Delbert făcu o mişcare din bărbie şi îşi şterse ochii cu o batistă.

- Mary Ann putea să fie atât de încăpăţânată, câteodată! reluă el cu o voce tremurând de emoţie. Ea nu vroia să i se amputeze picioarele. I-a zis medicului că acestea valorau tot atât ca a fi moartă. Că ea n-ar putea să conducă fermă dintr-un scaun cu rotile. Si n-a vrut să primească nici un tratament. Nici raze, nici chimioterapie. Si-a consacrat timpul care i-a mai rămas punându-şi ordine în afaceri pentru ziua când va pleca Dacă aş fi ştiut...

- N-aţi fost la curent? exclamă Casey.

- Nu, răspunse el. Nu ştiam nici măcar că este bolnavă. N-am aflat decât după moartea sa. De altfel, nimeni nu ştia. Medicul ei mi-a explicat toate acestea, când ne-am văzut la funeralii.

- N-a fost spitalizată?

- Nu, niciodată.

- Nici măcar când a murit?

- Nu. Cred că aceasta a fost pentru Cathy cel mai greu de suportat.

- în ce sens?

- Nimeni nu le-a văzut timp de săptămâni, povesti Delbert. într-o seară, Cathy a sunat la biroul şerifului şi i-a spus că mama sa petrecuse zile foarte grele în care îi fusese foarte rău, dar că suferinţele dispăruseră şi părea că nu mai respiră. Când a sosit şeriful, Mary Ann murise... Şi Cathy era în plină criză de nervi.

- Unde eraţi în acele momente?

- în Florida, răspunse el. Lucram pe un vas de pescuit.

- Şi când a fugit Cathy? La cât timp după moartea mamei sale?

- Când am sosit, dispăruse, chiar înainte de înmormântare. O familie din vecini o luaseră la ei şi mi-a spus că era foarte tulburată. îşi reproşa ce se întâmplase mamei ei. Ea le-a spus că ar fi trebuit să-l cheme pe doctor, dar că mama ei îi interzisese s-o facă. îi era frică să nu-i reproşez că nu m-a prevenit, adăugă el cu voce scăzută.

- Ce credeţi, de ce Mary Ann nu dorea să fie tratată?

- Cred că nu dorea să fie o greutate pentru cineva, răspunse el. Nu voia să depindă de alţii. Pentru asta a luat asupra sa exploatarea fermei. I-am propus să vândă proprietatea şi să se instaleze cu mine în Florida, dar vroia să fie independentă. Dar cred că s-a lăsat să moară pentru

a-l întâlni pe Barry.

- Barry?

- Barry Vincent. Soţul ei. Tatăl lui Cathy. Mary Ann n-a mai fost niciodată aceeaşi după moartea lui.

- Nu credeţi că fuga lui Cathy ar putea fi un apel la ajutor?

Delbert îşi lăsă capul în jos cu tristeţe.

- Eu nu cred că vrea să fie găsită.

- Atunci, aceasta explică venirea ei la New York.

Bătrânul îi aruncă o privire întrebătoare.

- Dacă ea nu vrea să fie găsită, se explică tânăra femeie, atunci, cel mai bun loc pentru a se ascunde este New York. Ce v-a făcut să veniţi s-o căutaţi aici şi nu în alt oraş?

- Ei bine, am găsit unele lucruri în camera sa. Fotografii, cărţi poştale, tăieturi din ziare.

- Despre New York?

- Toate.

- Si totuşi, niciodată n-a spus că vrea să vină aici?

- După câte ştiu eu, nu, răspunse el. Cathy era prea rezervată pentru a se destăinui.

Casey rămase o clipă tăcută, pentru a-şi aduna ideile. Acest interviu era dur, mult prea dur decât şi-l imaginase.

- Domnule Cramer, aţi făcut un drum lung pentru a vă găsi nepoata, reluă ea. Acum, ne puteţi da descrierea cât mai precisă a lui Cathy?

Capitolul 4

- Sunt impresionant, admise Gabe.

- De ce? replică ea.

- De performanţa dumneavoastră.

- O performanţă? De ce acest interviu reprezintă o performanţă?

- Ei bine, dacă îmi iertaţi sinceritatea, modul în care aţi vorbit cu Del nu vă seamănă deloc, observă el.

Această remarcă o agasă profund pe tânăra femeie. După momentul dificil pe care îl petrecuse cu Delbert, comentariile lui Gabe Wheeler soseau atât de prost!

- Şi cum ştiţi că modul de a vorbi cu domnul Cramer, nu-mi seamănă? exclamă ea. Doar nu mă cunoaşteţi deloc!

Gabe o privi îndepărtându-se şi simţi o uşoară stânjeneală. Reacţia rapidă a lui Casey părea să indice ceva care depăşea simpla "divergenţă de vederi" care îi opunea.

El văzuse prea adesea cazuri asemănătoare în meseria sa precedentă pentru a nu recunoaşte semnele. Casey Tucker avea probleme emoţionale. într-un fel sau în altul, povestea lui Delbert şi a nepoatei sale redeşteptaseră în ea aceste probleme. Conversaţia lor deschisese o veche rană, era sigur.

Dacă aş putea s-o conving să-mi vorbească despre asta .....

Se opri brusc. Ea nu-i va vorbi. Niciodată. El trebuia să fie ultima persoană din lume căreia i s-ar destăinui.

Relaţiile lor începuseră în cel mai rău mod posibil şi de la prima lor întâlnire, nu făcuseră decât să se înrăutăţească.

- Ce crezi, cum s-au petrecut lucrurile? îl întrebă Wendy, intrând în biroul său.

- Mai bine decât mă aşteptam, mărturisi el, cu un surâs obosit.

- Este un zvon sau s-a purtat mai bine cu Delbert decât cu Joey şi Marie? se informă tânăra femeie.

- Nu, nu este un zvon. De data aceasta, s-a arătat aproape umană.

Răspunsul o făcu pe Wendy să râdă.

- Nu-ţi place deloc, nu-i aşa?

- Nu o detest, dacă la asta te gândeşti, răspunse el.

De fapt, nu ştia ce să mai creadă despre Casey Tucker cea rece

- Nimeni n-ar putea să vadă asta şi să rămână cu ochii uscaţi, declară încă o dată Nina.

Casey nu o asculta. Ea observa figurile pe ecran. A sa şi a lui Delbert. Şi ea încerca să-şi reprime emoţia care-i strângea inima.

"Nu te implica, îi repeta conştiinţa. Nu lăsa ca acest om şi povestea sa să spargă zidul pe care l-ai clădit în jurul tău. Nu te lăsa mişcată nici de el, nici de altcineva! Emoţiile nu aduc decât necazuri şi decepţii şi tu ai suferit deja destul".

Ideea de a fi din nou vulnerabilă, o îngrozea. Ea nu

dorea să-şi asume acest risc. Niciodată n-ar mai putea supravieţui unui alt doliu. Nu, refuza cel mai mic risc! Nu acum. Niciodată...

- Casey?

Mâna pe care Nina i-o puse pe umeri, o făcu să tresară.

- Ce?

- Scuză-mă, nu voiam să te sperii, spuse Nina, râzând. Aveai un aer absent şi cred că nu erai efectiv aici nu-i aşa?

- Scuză-mă. Ce spuneai?

- Că nimeni n-ar putea să vadă acest interviu fără să verse o lacrimă. Chiar şi o inimă de piatră s-ar emoţiona văzând acest interviu.

"Cui îi spui tu!" se gândea Casey.

- Este o poveste atât de răscolitoare, admise ea.

- Şi este pentru prima oară când te văd mişcată de durerea unei alte fiinţe.

Această remarcă o mişcă pe Casey, care rămase o clipă gânditoare.

- M-am gândit întotdeauna că o bună ziaristă trebuie să rămână obiectivă, reluă ea.

- Obiectivă, da, dar nu total lipsită de compasiune, remarcă Nina. Aceasta îi face pe oameni nervoşi.

- N-aveam conştiinţa că aş fi un astfel de monstru, murmură tânăra femeie, neluându-şi ochii de pe ecran.

- Un monstru? exclamă Nina, râzând. Dar, nu eşti deloc un monstru!

- Dar atunci, cum mă descriai că sunt rece şi insensibilă?

- Te descriam ca pe cineva care vrea să păstreze distanţa. De altfel, nu ştiu de ce, adăugă ea gânditoare, dar doream să înţeleg... Dar oricare ar fi raţiunea unui astfel de comportament, astfel te văd. Tu ai emoţii, dar le refulezi.

- Foarte perspicace, doctore Freud!

Casey încercă să adopte un ton nepăsător, dar nu reuşi. O dovedea privirea pe care i-o aruncă producătoarea sa.

Dacă nu numai aceasta, ci şi alţii ar putea să înceteze s-o mai chestioneze cu privire la acest subiect şi s-o lase să trăiască fără să-i mai pună întrebări!

- Ascultaţi, nu doream să vă ofensez spunându-vă că... Casey îl întrerupse pe Gabe cu un vag gest din mână.

- Nu-i nimic, răspunse ea repede. Să uităm totul, de acord?

- Va fi foarte dificil.

- Poftim?

Gabe o privi timp de o secundă, cu un aer gânditor, şi tânăra femeie simţi imediat o oarecare jenă.

- Am impresia că am pus degetul pe un punct sensibil.

- Dacă aţi făcut-o, atunci este problema mea şi nu a dumneavoastră, remarcă ea.

- Mi s-a spus, adesea, că este uşor să mi se destăinuie cineva.

- Nu mă îndoiesc, răspunse ea cu un zâmbet rece.

- Nu este nici un rău să te destăinui...

- Când doreşti, da. Ascultaţi, reluă ea pe un ton ferm, sunt dezolată, dar oricât aţi fi de bun confident, eu vorbesc foarte prost când nu sunt în faţa camerei.

- Dacă vă schimbaţi părerea, voi fi întotdeauna aici, răspunse el.

- Sunteţi amabil, dar mă gândesc că ar fi inutil, îl asigură ea. Bine, pe cine intervievez astăzi?

Gabe înţelese că nu avea nici o intenţie să discute despre problemele sale dificile şi se decise să nu insiste. El îi făcu, deci, câteva sugestii cu privire la emisiunea sa, pe care ea le ascultă cu atenţie.

- Noi am primit câteva apeluri după difuzarea interviului de ieri seară, adăugă el. Ne gândim că unele dintre acestea ar putea fi serioase.

-A văzut-o cineva pe Cathy? îl întrebă Casey, plină de speranţă.

- Nu suntem siguri, dar este posibil.

- Domnul Cramer trebuie să fie nebun de nerăbdare.

- Delbert a avut prea multe speranţe false şi prea multe decepţii pentru a se mai nelinişti acum, răspunse Gabe cu tristeţe. Cred că nu-şi va găsi speranţa decât atunci când va fi în faţa nepoatei sale.

Casey aprobă din bărbie. înţelegea perfect ce a trebuit să suporte bătrânul domn în timpul ultimelor luni. Si totuşi,

îi rămânea o şansă. Putea să nutrească un fir de speranţă.

Lui Casey i-ar fi plăcut să spună astfel.

"Nu te gândi acum la asta! îi spunea conştiinţa. încearcă să te concentrezi pe munca ta şi nu lăsa gândurile să rătăcească. Nu lăsa trecutul să otrăvească prezentul!"

Ieşiră din biroul lui Gabe şi acesta o conduse până la încăperea rezervată pentru interviuri, traversând sala în care asistaţii căminului împodobeau un mare pom de Crăciun.

- Este incredibil cât de veseli pot să fie, observă Casey, văzându-i.

Gabe fu surprins de remarca sa.

- De ce spuneţi asta? o întrebă el.

- Ei bine, n-au nici un motiv să fie veseli, nu-i aşa?

- Ce ştiţi dumneavoastră?

- Haideţi, domnule Wheller, exclamă ea, aceasta este evident, chiar şi pentru dumneavoastră. Mai ales pentru dumneavoastră. Aceşti oameni nu au casă, nu au un loc de muncă, nici măcar posibilitatea să-şi satisfacă propriile nevoi sau pe cele ale copiilor lor.

- Dar sunt împreună, doamnă Tucker, îi spuse el. Si sunt cu aceia dintre noi care ne-am hotărât să-i ajutăm. Ei n-au bunuri materiale, dar le-a rămas speranţa şi credinţa.

- Credinţa! replică ea. Mă întreb cum le poate fi credinţa folositoare, fără un acoperiş deasupra capului sau o masă caldă?

-Aţi fi surprinsă dacă aţi şti miracolul pe care îl poate

produce credinţa, îi spuse el cu un surâs. Şi mai ales în preajma Crăciunului. Nu vă îndoiţi înainte de a încerca dumneavoastră înşivă.

- Şi de ce credeţi că n-am încercat aceste lucruri eu însămi?

- Un chirurg poate să spună dacă aţi suferit sau nu o operaţie, nu-i aşa? o întrebă el.

Această remarcă o lăsă perplexă.

- Sigur, dar nu văd legătura, observă ea.

Gabe păru să ezite o clipă, ca şi cum nu ştia dacă să aibă sau nu încredere în ea.

- Altădată... am fost pastor, spuse el. Am studiat, totodată, psihologia la universitate. într-un fel, am putea spune că sunt un specialist în crizele emoţionale de toate felurile.

- Şi credeţi că eu îmi pierd credinţa? concluzionă Casey.

- Mă tem că, dacă aţi avut-o vreodată, n-aţi pierdut-o de mult

El arborase o mină întristată care o făcu să se încordeze.

încerca oare milă pentru ea? Acest simplu gând o revolta.

- Aţi învăţat şi să citiţi gândurile? îl întrebă ea sarcastic.

- Sunt trist pentru dumneavoastră, declară el, fără a răspunde la înţepătura ei. Cu adevărat, Casey, sunt trist pentru dumneavoastră.

- Sunteţi trist pentru mine? repetă ea, furioasă. Trist pentru mine? Este lucrul cel mai absurd pe care l-am auzit

vreodată!

- Nu este întru totul absurd, replică el încet. Vă înţeleg supărarea, pentru că şi eu am traversat momente foarte dure.

- Adevărat? spuse ea, cu răceală.

- Aţi pierdut pe cineva.

Tânăra femeie arboră mina unei căprioare prinsă în farurile unei maşini.

- Ce vă face să susţineţi aşa ceva? îl întrebă ea.

- Am remarcat că simţiţi nevoia să ţineţi pe toată lumea la o distanţă respectabilă. Aşa am făcut şi eu ani îndelungaţi.

- Adevărat? Si de ce?

- Vă voi povesti, poate, într-o zi, răspunse Gabe.

- Bineînţeles! Aţi vrea să mă confesez, dar tot ce puteţi să-mi spuneţi este că într-o zi o să-mi relataţi propria dumneavoastră poveste.

- Să spunem doar că propria mea viaţă nu doresc să fie etalată la televizor.

- Atunci, să fim prudenţi amândoi şi să nu ne povestim nimic, sugeră ea.

Cu aceste cuvinte, se întoarse şi dipăru, lăsându-l singur în încăpere. Gabe rămase un timp gânditor.

Mult timp, reuşise să se desprindă de restul lumii, să nu se implice în probleme umanitare şi să-şi reprime toate emoţiile. Exact ce încerca şi ea să facă. Fără să reuşească!

Ce risca dacă încerca să o ajute? Ce risca să încerce s-o

scoată din impasul în care intrase?

- Este un adevărat pisălog! exclamă Casey.

- Poate, dar un pisălog foarte seducător, replică Nina.

- Era pastor odinioară, răspunse Casey, aranjând hârtiile care îi acopereau biroul.

- Glumeşti!

- Nu, deloc. Chiar el mi-a spus.

- Ei, atunci, zise Nina, impresionată, trebuie să continuu să merg la catolicism.

Această remarcă o făcu pe Casey să surâdă.

- El nu seamănă deloc cu imaginea pe care o avem de obicei despre preoţi, admise ea.

- Este un eufemism, adăugă Nina. Cu excepţia celui din "Păsările se ascund pentru a muri".

- Este un film, spuse Casey.

- Da, dar ce film! replică Nina. Şi ce preot!

Un şuierat admirativ îi scăpă când îşi aminti actorul care interpreta acest rol.

- Cred că vrea să-mi salveze sufletul, reluă Casey.

La această remarcă, Nina luă imediat o înfăţişare gravă.

- Nu ştie că nu-l mai ai? întrebă ea.

- Se pare că nu...

- Atunci, poate că trebuie să-l laşi să încerce, sugeră Nina.

- Cum?

- El duce, evident o bătălie pierdută dinainte, răspunse

producătoarea râzând, dar este un mijloc minunat de a încerca să te cunoască.

- Şi de ce aş dori eu să încerc să-l cunosc? îi răspunse Casey, enervată. Sau ca el să mă cunoască?

-Pentru că o aventură amoroasă ţi-ar face foarte bine, frumoasa mea, răspunse Nina cu o sinceritate aproape brutală. Si pentru că ai putea alege mai rău.

Casey îşi închise poşeta cu un gest tăios şi se ridică pentru a pleca.

- Mulţumesc pentru sfat! spuse ea trecând pragul uşii. îţi promit că o să mă gândesc la asta!

Cu toată promisiunea sa, Casey nu reuşi să-l alunge pe Gabe din gândurile sale.

Nu, nu-şi putea permite să-l cunoască mai bine. De altfel, nu discutaseră împreună decât rar şi, de fiecare dată, conversaţia lor se transformase într-o dispută. El era ultima persoană căreia să i se confeseze. Si se întreba de ce îşi imagina el că-i va povesti viaţa sa!

"Are totul pentru a plăcea, îşi zise ea cu ironie. Un fost pastor care a făcut studii de psihologie. Exact ce îmi trebuie!"

Nu se vedea pregătită să vorbească despre suferinţele sale intime cu un bărbat pe care abia îl cunoştea. Ar fi fost ca o vizită la psihanalist. Si Casey nu înţelesese niciodată cum se putea să mergi la cineva necunoscut şi să-i povesteşti despre problmele tale. Ori, Gabe asta era: un necunoscut.

Nu, Casey nu avea nici cea mai mică intenţie să-i

vorbească despre viaţa sa. Nici nu se putea pune problema!

Capitolul 5

Gabe rămase treaz toată noaptea.

Nu înceta să se întrebe dacă nu comisese o nouă greşeală povestindu-i lui Casey Tucker că fusese pastor. La urma urmei, era ziaristă de televiziune şi pregătea o serie de reportaje despre căminul său. Nu risca să utilizeze această informaţie pentru a da consistenţă emisiunii sale? Numai când se gândea la asta şi-i venea greaţă.

De ce naiba încerca s-o înţeleagă, s-o ajute? De ce ea mai mult decât alta? De ce i se părea atât de important să stabilească relaţii cu această femeie?

Aceste întrebări fără răspuns îl preocupau, dar nu aveau legătură directă cu insomnia sa.

Ceea ce îl ţinea treaz era amintirea propriilor chinuri, a propriului său doliu. Deşi trecuseră ani, totul părea că a fost ieri. Şi durerea nu dispărea. De fapt, era doar puţin mai suportabilă ca în ziua în care fiul său îşi pierduse viaţa. De câte ori nu-şi spusese în timpul studiilor de teologie că astfel de lucruri nu sunt întâmplătoare, că au un scop precis? De câte ori nu-şi repetase că sunt de nepătruns căile Domnului? Că trebuia să se plece în faţa voinţei divine?

Ce raţiune putea justifica moartea unui copil? se întreba el de atunci. Cui îi era folositoare dispariţia atât de tragică şi cine putea să aibă un beneficiu din aceasta?

"Este voinţa divină... "

Aceste cuvinte răsunau încă în mintea sa.

"... Si nu se poate pune în discuţie voinţa divină".

Nu numai că Gabe o pusese în discuţie dar, în plus, o refuzase. El denunţase absurditatea unei asemenea morţi şi se lepădase de Dumnezeu. întorsese spatele religiei şi la tot ce crezuse până atunci.

Si sfârşise prin a se distruge.

Si, totuşi, cu toată furia sa, cu tot comportamentul său autodistrugător, sfârşise prin a înţelege că Dumnezeu nu-l abandonase.

- Este evident că am început-o prost.

Casey anunţă această evidenţă cu o supărare vizibilă. Gabe aprobă din cap.

- Este cel mai puţin ce se poate spune, admise el, dar poate nu este prea târziu pentru a reîncepe de la zero.

- Vreţi să spuneţi să încheiem un armistiţiu? întrebă ea râzând.

-Am putea spune şi aşa, răspunse el râzând la rândul său. Poate nu este ideal, dar va fi mai bine decât războiul nervilor.

- Da, aveţi dreptate. De altfel, am decis să accept oferta dumneavoastră.

- Oferta mea? repetă Gabe, mirat.

- Când aţi venit să mă vedeţi prima oară, pentru a-mi propune să fac un reportaj despre căminul dumneavoastră, mi-aţi sugerat să lucrez aici pentru a înţelege mai bine viaţa celor fără adăpost.

- Este posibil, dar nu-mi amintesc prea bine.

- Mi-ar plăcea să lucrez cu colegul meu cameraman. Ar fi ca un jurnal filmat, zi după zi, oră după oră. Asta ar pune interviurile într-o altă lumină.

Acest proiect nu-l încânta pe Gabe. Primul impuls fu acela de a-l respinge, dar tăcu un moment pentru a reflecta.

- Ideea vă aparţine, sublinie Casey.

Poate, dar el nu-şi amintea! Poate ea singură îşi imaginase acest proiect şi-l prezenta ca şi când ar fi emanaţia lui? Venind din partea ei, nu l-ar fi mirat o asemenea şiretenie!

- Nu uitaţi că noi încercăm să atragem donaţii, îi aminti ea.

- Cum aş putea uita? Avem o disperată nevoie de bani...

în mintea sa, Gabe se întreba cum a putut să-i propună un astfel de lucru. Evident, în momentul acela, nu o cunoştea ca acum! în prezent, perspectiva de a o vedea în cămin, nu numai câteva ore în fiecare zi, dar de dimineaţă până seara, i se părea un coşmar. Ei se înţelegeau precum câinele cu pisica şi armistiţiul lor nu risca să zboare încă din prima zi?

- Beneficiaţi de un ajutor de la guvern? reluă ea.

- Nu, răspunse el. Acesta este un cămin privat şi nu primim nici o subvenţie.

- Vreţi să spuneţi că aparţine unei asociaţii? insistă

Casey.

- Nu, este aşa cum v-am spus, privat. El nu este public.

- Dar aparţine unei persoane sau unui grup?

- Unei persoane. Si supravieţuieşte graţie donaţiilor.

- Numai?

- Absolut.

- Atunci, persoana respectivă trebuie să fie bogată, remarcă ea.

- Nu-i adevărat.

- Ştiţi despre cine este vorba, nu-i aşa? reluă ea, bănuitoare.

- Evident.

- Si cine este?

- Nu pot să vă spun.

- Aş putea întreba de ce?

- Este foarte simplu: binefăcătorul nostru doreşte să rămână anonim, răspunse el.

- E ciudat...

Tânăra femeie avea o expresie curioasă, care nu anunţa nimic bun. Ce mai pregătea? se întreba Gabe, nelinişţit.

- Nu, nu este nimic ciudat, declară el pentru a o calma. Anumite persoane doresc să rămână în umbră, doamnă Tucker.

- Doamnă Tucker? Aseară mi-aţi spus Casey, observă ea. Si aţi spus că putem reîncepe pe o bază mai bună.

- Ei bine... Casey.

Resemnându-se la ideea că va veni să lucreze în cămin, Gabe îi făcu nişte sugestii cu privire la sarcinile pe care le-ar putea rezolva ca membru neoficial al personalului din "îngerul păzitor". în cele din urmă, Casey se decise să-i pună întrebarea care o frământa de la ultima lor discuţie.

- Mi-aţi spus că aţi fost odată pastor, spuse ea cu o voce ezitantă.

- Da, este exact, răspunse el, încruntându-şi sprâncenele.

- Deci, nu mai sunteţi?

- Nu, acum nu.

- Nu înţeleg...

- Aceasta mi s-a părut clar. Ce nu înţelegeţi?

- Ei bine... Cum se poate să fi fost preot şi să nu mai fii?

- Priviţi în jurul dumneavoastră, îi spuse el. Nu am nici biserică, nici parohie, şi aceasta de mulţi ani.

- Dar odată ce un pastor este hirotonisit, nu rămâne întotdeauna pastor, indiferent ce s-ar întâmpla?

- Teoretic da, răspunse el.

- Teoretic?

- în ochii bisericii, Casey, sunt efectiv încă pastor. Dar nu în inima mea. M-am despărţit de Dumnezeu de mult timp.

- Despărţit de Dumnezeu? repetă tânăra femeie, surprinsă.

El răspunse afirmativ, printr-un gest.

Casey crezu un moment, că glumeşte.

Totuşi, spunea adevărul. într-un fel, se despărţise cu adevărat de Dumnezeu şi de biserică. Când tânăra femeie îşi dădu seama că era sincer, o chinuia o altă întrebare. Ce ar fi putut să i se întâmple ca să se risipească în neant credinţa? îi spusese adevărul când afirmase că trecuse prin mai multe încercări ca ea? Avusese parte de un doliu atât de înspăimântător ca al său? Putea el să înţeleagă prin ce a trecut sau toate erau vorbe în vânt?

Putea să-şi asume riscul de a se încrede în el?

Si dorea acest lucru?

Tânăra femeie reuşise să se convingă că era bine să se închidă într-o tăcere de neînvins şi să-i ignore toate manifestările emoţionale. I se păruse întotdeauna evident că acesta era singurul mijloc de a evita ca viaţa să o rănească din nou. Si aşa crezuse întotdeauna. Dar acum, situaţia se prezenta sub un unghi diferit.

Căci, în prezent, Casey se întreba dacă astfel dorea să-şi petreacă viaţa.

Si această întrebare o tulbura mai mult decât altele.

Dacă cel puţin nu i-ar fi spus nimic!

La ce ar fi servit? se întreba Gabe. Casey Tucker făcea parte din acea categorie de oameni asupra cărora era suficient să arunci o privire ca să-ţi dai seama că nu se vor schimba niciodată. îi plăcea să trăiască astfel. Era prea egoistă şi arivistă pentru a dori să se schimbe şi să-şi împartă viaţa cu cineva. De altfel, ignora până şi

semnificaţia cuvântului "compromis".

Şi totuşi, el îi încredinţase un secret.

- Tu trebuie să fi total idiot ca să faci un asemenea lucru! îşi zise el cu voce tare. Era, cu adevărat, ultima persoană căreia putea să-i spună aşa ceva! Ştirea va apărea probabil la jurnalul de la ora opt!

Nu, n-ar fi trebuit să-i facă mărturisiri. Niciodată nu se va lăsa emoţionat de ea. Casey Tucker nu-i va aduce decât un singur lucru: necazuri!

Şi totuşi, dintr-o raţiune misterioasă, îl atrăgea.

De ce?

Desigur, era seducătoare. Sigur, îl atrăgea senzual şi ce bărbat ar fi rămas indiferent la o astfel de femeie? Dar avea altceva în plus...

Şi aceasta îi provoca o frică teribilă!

Oricare ar fi fost problema pe care a trebuit să o înfrunte, în prezent părea că o rezolvase, se gândea Casey. Altfel spus, traversase aceleaşi încercări, trăise acelaşi doliu ca şi ea. Dar afirmase că toate acestea îi distruseseră viaţa.

Dar acum, nu părea că mai suferă.

Poate că el găsise mijlocul de a face pace cu trecutul său? Acesta nu părea să corespundă comportamentului unui om profund rănit în viaţă. Părea că vede lumea cu o privire binevoitoare. Era atitudinea unui pastor încrezător în el însuşi, dar nu a unui om care se descria pe sine ca unul care "l-a părăsit" pe Dumnezeu. Nu a unui om care îşi

pierduse credinţa.

Toate acestea o intrigau.

Ori, Casey Tucker era foarte curioasă.

"Nu pot să-i spun, decise Gabe. I-am povestit deja prea multe".

Altfel ar fi putut ea să înţeleagă? Cum putea să fie sigur că traversase aceleaşi încercări ca şi ea? Că şi ea cunoscuse şocuri emoţionale ca şi el? Totuşi, cu toate îndoielile sale, cu toate antagonismele, Gabe se simţea inexorabil atras de Casey. Si nu înţelegea de ce.

Era destinul care făcuse să li se încrucişeze drumurile? se întrebă deodată.

Nimic nu se întâmplă fără să aibă raţiune... Nu există hazard. Aceste cuvinte nu încetau să-i răsune în minte. El nu fusese capabil să accepte această logică în momentul morţii fiului său şi nu o acceptase niciodată. Si totuşi... nu putea să nu se întrebe de ce o întâlnise pe Casey... Toate acestea trebuia să aibă o raţiune... o raţiune care îl determinase să i se adreseze ei şi nu altei persoane, când decisese să ceară ajutorul televiziunii.

- Spune-mi, murmură el ridicând ochii spre cer. Este acesta scopul vieţii mele? M-ai adus până aici pentru a o salva pe Casey Tucker de ea însăşi?

Casey intră în căminul "îngerul păzitor" şi-l descoperi pe Gabe în holul de la intrare, dând instrucţiuni membrilor personalului. Nina are dreptate, se gândi ea, puţin

tulburată. Gabe Wheeler era cu adevărat un bărbat frumos!

Deodată, întrebarea dacă avea pe cineva în viaţa sa îi trecu prin minte.

Nu că aceasta ar fi avut cea mai mică importanţă, îşi zise ea imediat. Nu, era curioasă, atâta tot! Dar a încerca să afle ce om se ascunde cu adevărat în spatele acestei aparenţe plăcute era o misiune foarte delicată, aproape imposibilă, se gândi ea, amuzată.

Cu toate astea, această provocare i se păru brusc interesantă...

- Casey! exclamă el, văzând-o.

- Bună ziua, îi spuse ea, făcându-i cu mâna. Cu ce trebuie să încep?

- Să mergem în biroul meu, îi propuse el.

- Lasă-mă să ghicesc. Voi fi secretara dumitale?

- Eu sunt propria mea secretară, îi răspunse el râzând. Nu avem suficienţi bani pentru a ne putea permite o secretară.

Casey se întreba dacă avea bani pentru a-şi oferi orice...

Nimeni nu se plângea şi Gabe mai puţin ca oricare altul, dar ea avea îndoieli cu privire la sănătatea financiară a căminului. Dacă n-ar fi avut cu ce să cumpere tot ceea ce îi era necesar pentru a munci, ar fi înnebunit...

Dar Gabe nu făcuse nici cea mai mică plângere cu privire la acest subiect. Cel puţin, nu în faţa ei.

- Trebuie să discutăm , reluă el.

- Oh, pare serios!

- Si este, într-adevăr...

El o întovărăşi până în mica încăpere care îi servea de birou şi-i făcu semn să ia loc într-un fotoliu. Tânăra femeie îi aruncă o privire întrebătoare.

- Ce am mai făcut? întrebă ea, cu un aer neliniştit.

- Nu e vorba despre ce ai făcut, mai degrabă mă tem de ceea ce ai putea să faci, răspunse el foarte serios.

- Ce vrei să spui?

- Ceea ce ţi-am spus ieri seară...

- Faci aluzie la faptul că eşti pastor?

- Fost pastor, o corectă el. Ei bine, da, este subiectul despre care aş dori să-ţi vorbesc. Ţi-am povestit toate acelea sub pecetea secretului şi nu pentru ca să faci o menţiune în emisiune, sper că este clar.

- Nu m-ai prevenit că era confidenţial, protestă ea.

- într-adevăr, şi repar acum ceea ce am uitat.

- Dar nu crezi că aceasta ar da o altă dimensiune reportajelor noastre?

- Nu ştiu, dar nu vreau să vorbeşti despre aceasta.

- Credeam că doreai să le ajuţi pe acele persoane cu orice preţ, insistă ea.

- Nu cred că aceasta le-ar ajuta enorm, replică el, de a şti că am fost hirotonisit cu mulţi ani în urmă.

El părea foarte încordat şi Casey înţelese că asta îi sta pe inimă. De aceea, îşi alese cu grijă cuvintele înainte de a

continua conversaţia.

- De ce fugi? îl întreba ea. De ce ţi-e frică?

- Ce te face să crezi că mi-e frică?

- Ştiu să recunosc o persoană când îi este frică.

Simptomele nu-i erau străine. Casey avusese destul timp să le
observe la ea, pentru a le detecta, fără dificultate, la altcineva! Deodată, Gabe Wheeler îi păru în mod ciudat, simpatic.

- Sunt dezolat, dar suntem în afara subiectului, observă el.

- Eşti sigur?

- De acord, de acord, răspunse el făcând un gest cu mâna Pentru că eşti atât de sigură, poate poţi să-mi spui şi de ce mi-e frică? După tine, Casey, de ce aş fugi?

- Nu ştiu, reluă ea cu încăpăţânare, dar ştiu că ţi-e frică de ceva.

- Nu cred că trebuie să anunţi aceasta în mod public, înainte de a fi sigură, nu-i aşa?

Această remarcă o făcu să se înfurie.

- Din păcate, nu, admise ea, dar ai face bine să ştiu!

- Nu cred că patronii tăi ar găsi povestirea atât de interesantă, îi spuse el, zâmbind.

- Poate... poate nu...

Tânăra femeie nu se potolise, ieşind din birou.

El o făcea să încerce să-i descopere secretul. Si avea, mai mult ca oricând, intenţia să descopere ce ascundea el

cu atâta grijă.
***

"Ai face mai bine să-i spui. Oricum, va sfârşi prin a descoperi adevărul".

Gabe nu înceta să-şi repete aceste cuvinte. Ştia că ea nu se va lăsa până nu va şti totul. Vroia să cunoască secretele din trecutul său şi va răscoli cerul şi pământul pentru a obţine cea mai mică informaţie!

Si toate acestea pentru că el nu-şi ţinuse gura! Dacă nu i-ar fi povestit că fusese pastor, ea nu şi-ar fi pus atâtea întrebări. De fapt, toată această poveste nu o intriga decât pentru că o rugase în mod expres să nu vorbească în jurnal.

"Iată ce se întâmplă când faci pe bunul samaritean, gândea el. Am vrut s-o ajut şi acum, vrea să-mi expună viaţa în ochii lumii întregi. în fine, ai New Yorkul întreg, ceea ce nu schimbă mare lucru pentru mine".

îndoielile îl asaltară din nou. Si dacă îi povestea totul? Poate atunci va avea decenţa să tacă.

Casey Tucker să tacă? Niciodată în viaţă! Această femeie nu avea sentimente, nu avea scrupule sau milă!

Bombănind în sine, Gabe avea câteodată sentimentul că este nedrept. Se îndoia că era atât de insensibilă cum vroia să lase să se creadă. Dar dacă intuiţia sa era justă, atunci tânăra femeie îşi greşise vocaţia: ar fi putut să fie cea mai bună actriţă din generaţia sa!

El ridică din nou ochii către cer şi scoase un suspin.

- De acord, de acord, murmură el. Voi face cum este mai bine. Dar nu va fi uşor.

- Fiecare dintre noi pare să trezească ceea ce este mai rău în celălalt, declară Casey.

- Poate ne asemănăm prea mult, sugeră Gabe.

Casey îi aruncă o privire întrebătoare.

- Ce te face să crezi că ne asemănăm? îl întrebă ea. După cum văd, suntem tot ce poate fi mai diferit!

- Cred că amândoi suntem mai vulnerabili decât vrem să admitem. Purtăm amândoi un trecut greu, pe care am dori să-l uităm.

- Si de ce crezi că încerc să-mi uit trecutul? insistă ea.

- Am impresia că faci tot posibilul să rămâi insensibilă la evenimente şi oameni, ceea ce înseamnă că ţi-e frică să te ataşezi de cineva. Si totuşi, Delbert ţi-a întins o capcană. Ai arătat o compasiune adevărată pentru el: eşti sincer mişcată de povestea lui, nu-i aşa?

- Evident, eram sinceră! exclamă tânăra femeie. Eu nu sunt atât de inumană!

- Nu, bineînţeles că nu... Eşti mai umană decât ai dori.

- Nu sunt sigură că vreau să continuu această conversaţie, interveni ea, simţindu-se jenată.

- Asta nu mă miră, zise el. Trebuie, totuşi, să stai de vorbă cu cineva.

- Nu cred că este necesar, răspunse ea, retrăgându-se din ce în ce mai mult în defensivă.

- Nu vei putea niciodată să te eliberezi de trecut dacă

duci singură toată greutatea, fără să te confesezi nimănui.

-Cred că nu voi putea niciodată să mă eliberez de tot, murmură atunci Casey, plecându-şi privirea.

Capitolul 6

- Sunt multe lucruri de care nu-mi mai amintesc, mărturisi Casey a doua zi. Cum se spune, cred că fac un blocaj. Imaginea cea mai clară din acea noapte este că stăteam în picioare pe aleea garajului, în faţa casei. Pompierii încercau să stingă focul când soţia pastorului m-a întovărăşit, după cor. Am rămas mult timp privind casa, sau ce mai rămăsese din ea şi pompierii care duceau corpurile părinţilor mei.

Gabe întinse mâna şi o luă pe cea a tinerei femei într-a sa.

- Ştiu cât de dureros a fost, zise el cu blândeţe.
- Cum poţi să ştii? exclamă ea.
- Pentru că am trăit aceeaşi dramă.

Casey îi aruncă o privire neîncrezătoare.

- Şi tu ţi-ai pierdut părinţii?
- Nu, pe fiul meu.
- Ai un fiu?
- Am avut, da. Este mort.
- îmi pare rău, murmură ea. Ce i s-a întâmplat?
- Un stop respirator în timpul nopţii. Si se întâmplă deseori copiilor, fără nici o explicaţie.

Casey îl strânse de mână, fără a găsi cuvintele cele mai potrivite pentru a-i spune cât de mult o mişca această veste.

- Oh, Gabe... se mulţumi ea să şoptească.

Era un băieţaş adorabil, reluă el. Câteva zile mai înainte îl văzuse pediatrul, care declarase că e perfect sănătos. Eu

rămăsesem mai târziu la biserică în acea seară şi o bady-sitter îl veghea pe Benjamin. Când m-am înapoiat, era deja plecată, iar Lisa dormea. Eu am intrat în camera copillui să-l îmbrăţişez, şi l-am găsit mort.

- Cred că a fost teribil!

- Da, cu adevărat teribil, mărturisi Gabe.

- Erai căsătorit, atunci...

- Da.

- Si unde este acum soţia ta?

- Fosta mea soţie, o corectă el. Am divorţat imediat după moartea lui Benjamin.

- îmi imaginam că moartea unui copil poate bulversa relaţiile unui cuplu.

- Da, aşa este. Dacă un cuplu este solid, un doliu ca acesta îl consolidează. Cei doi părinţi se apropie pentru a se susţine mutual. Dar când cuplul bate deja din aripi, aceasta este lovitura de graţie.

- Unde este în prezent fosta ta soţie?

- în Europa, răspunse Gabe. Ea m-a învinuit de moartea lui Benjamin tocmai când încercam o cumplită culpabilitate. Atunci, tatăl său a trimis-o în Europa, ca să mă uite.

- Am impresia că fostul tău socru avea serioase mijloace financiare, concluzionă Casey.

- Da, este un om foarte bogat, răspunse Gabe, păşind nervos prin birou. Mama Lizei a murit pe când era încă o copilă şi bănuiesc că, din această cauză, a rămas foarte ataşată şi dependentă de tatăl său şi nu-l vedea aşa cum era

în realitate.

- Ce vrei să spui?

Gabe îşi opri deodată paşii şi o privi drept în ochi.

- Tatăl Lizei este Ed Haynes, declară el.

Casey nu putea să-şi ascundă surpriza şi făcu ochii mari.

- Ed Haynes?

- Da. îmi imaginez că e inutil să-ţi spun despre cine este vorba, nu-i aşa?

- Evident, răspunse ea. Locuiesc de suficient timp la New York pentru a fi auzit multe poveşti cu privire la acesta. în schimb, nu ştiam ce credit trebuie să le acord, adăugă ea cu precauţie.

- Cred că realitatea depăşeşte tot ce se povesteşte, îi răspunse Gabe.

- Voi doi nu v-aţi înţeles, nu-i aşa? deduse Casey.

- Este cel mai puţin ce se poate spune, declară Gabe cu un râs răutăcios. Bătrânul Ed Haynes este persoana cea mai necinstită pe care am întâlnit-o vreodată. Este total lipsit de scrupule sau de morală, ceea ce nu-l împiedică să se considere un personaj important. Evident, un pastor nu era suficient de bun pentru fiica sa, oricare ar fi fost sentimentele acesteia.

- într-un fel, un snob.

- Da, se poate spune.

El avea în mânecă pentru Liza, pe unul care îl găsea "bun" pentru ea. Un bărbat bogat şi influent şi, evident, cu o bună poziţie socială.

- Si într-un cuvânt, un bărbat care-i semăna, deduse Casey.

- Aşa este.

- Nu a acceptat niciodată căsătoria voastră?

- N-a încetat să verse gaz peste foc şi să aţâţe cele mai mici neînţelegeri ale noastre, povesti Gabe. Chiar şi după naşterea lui Benjamin, nu înceta s-o îndemne pe Liza să mă părăsească, plecând cu copilaşul nostru, să locuiască la el, unde nepotul său ar fi avut viaţa pe care o merita.

- Aceasta seamănă bine cu Ed Haynes, spuse Casey.

- După moartea lui Benjamin, Liza era într-o stare depresivă teribilă, urmă Gabe. Ea a convins-o să rămână alături de el. Doar pentru câtva timp, spunea el. Timpul în care ea să-şi revină. Spunea că nu trebuia lăsată singură şi că avea destul personal care să aibă grijă de ea. Astfel, ea a părăsit casa, împreună cu el. Era atât de deprimată, încât nu i-a fost greu s-o convingă.

- Si ea n-a mai revenit niciodată...

- Nu, niciodată, răspunse Gabe.

El o iubea pe fosta sa soţie, se gândi Casey, după discuţia lor. Asta sărea în ochi. Era suficient să-i vezi chipul când vorbea despre ea, să-i asculţi tristeţea ce se degaja din vocea sa, strălucirea
întunecată din ochii lui. El ţinea încă la Liza. Dar cum ar putea s-o mai iubească dacă îi reproşase pe nedrept moartea fiului lor? Şi cum l-a părăsit în momentul în care şi el avea mai multă nevoie de ajutor?

Şi totuşi, Liza îi lipsea tot atât de mult cum îi lipsea Andy lui Casey.

Casey îl iubea enorm pe soţul său şi nu încetase să regrete, cu amărăciune, dispariţia sa. Atunci, de ce o decepţiona ideea că Gabe nutrea aceleaşi sentimente faţă de fosta sa soţie?

Asta nu are nici un sens, Tucker! îşi zise ea, uimită de violenţa emoţiilor sale.

- Cum s-au petrecut lucrurile cu "îngerul păzitor" al tău?

Vocea Ninei o scoase din reverie. Producătoarea sa intră în
birou şi luă loc, fără fasoane, în fotoliul rezervat vizitatorilor.

- încep să regret că mi s-a adresat mie, răspunse Casey.

Nina îi aruncă o privire uimită, dar rămase tăcută.

- Această serie de reportaje nu este ceva amuzant, explică ea.

- Cum aşa?

- Mai întâi, nu reuşeam să mă înţeleg cu el. Tot timpul ne certam. Şi acum, când am decis să facem un armistiţiu, este mai rău! El reuşeşte să scoată ce este mai rău în mine.

- Cum aşa?

- Mă face să reflectez!

în faţa aerului său catastrofic, Nina izbucni în râs.

- Este curios, dar eu, când îl văd, simt dorinţa să fac altceva în loc să reflectez!

- Nina!

- Ce? Este atât de seducător...

- Este adevărat, Nina!

- Nu-mi spune că n-ai remarcat niciodată.

- Da, este adevărat, spuse Casey roşind, am remarcat că este seducător... pentru cineva căreia îi place acest gen.

- Trebuie să faci mofturi ca să nu-ţi placă "acest gen”, cum spui
tu!

- Sau să ai un bun-simţ de doi bani. Femeia care şi-ar pune în minte să-l seducă ar avea surprize neplăcute, răspunse Casey, vârându-şi nasul în hârtii.

- De ce spui asta? întrebă Nina, intrigată.

- Este încă îndrăgostit de fosta lui soţie!

- Fosta soţie? Credeam că era...

- Era pastor, Nina, nu preot, răspunse Casey râzând. Ai uitat că pastorii se pot căsători?

- De acord, de acord, răspunse producătoarea, cu un gest vag din mână. Ce avea atât de deosebit această fostă soţie?

- Era fiica mică a lui Ed Haynes.

Nina nu putu să-şi ascundă surpriza.

- Fiica înspăimântătorului Ed Haynes? Ginerele său era pastorul?

- Fostul său ginere, o corectă Casey.

- De necrezut! Au divorţat?

- Să-l ai pe Ed Haynes ca socru mi se pare o raţiune suficientă ca să obţii divorţul, declară tânăra femeie cu un surâs cinic.

- Eu nu m-aş fi căsătorit niciodată cu cineva din această

familie, răspunse Nina cu o mină de dezgust.

- Am impresia că Gabe suferă.

- Gabe? repetă Nina, amuzată. îi spui pe numele mic, acum?

- Te rog să nu tragi concluzii pripite. Cum ţi-am spus, mai este îndrăgostit de fosta sa soţie!

- El ţi-a spus asta?

- N-a fost nevoie s-o spună, se vede.

- îmi imaginez eu sau eşti puţin dezamăgită? o întrebă Nina, cu o privire suspicioasă.

- Eu, dezamăgită? Glumeşti!

- Crezusem că...

Noaptea se anunţa lungă! se gândea Gabe.

Era deja ora două de dimineaţă şi, cu toată oboseala sa, nu-i venea somnul. Fără îndoială, să vorbească despre Benjamin şi despre Liza îl afecta mult întotdeauna.

întotdeauna...

De la înmormântare, nu vorbise decât în rare ocazii despre fiul său şi aceasta ridicase mari probleme între el şi Liza. La început, ea era nebună de durere şi refuza să-l evoce pe copilul lor; apoi, supărarea făcuse loc furiei şi amărăciunii.

Şi cine putea s-o condamne? Desigur, nu el.

Dacă nu şi-ar fi împărţit timpul între biserică şi familie, poate ar fi stat cu Benjamin în seara aceea şi nu cu enoriaşii. Dar el îi
încredinţase copilul unei baby-sitter. Ea şi nu el îl văzuse pentru ultima oară în viaţă pe copil. Si asta, Gabe nu putea

să şi-o ierte.

Se întreba dacă Liza locuia, în continuare, la Paris. Ultima dată când avusese veşti despre ea, era vorba să se mărite cu un întreprinzător francez foarte bogat. Ed Haynes aproba din toată inima această căsătorie, mai presitigioasă decât precedenta. Gabe nu simţea nici o amărăciune. îi dorea sincer Lizei tot norocul posibil şi spera ca noul soţ s-o facă mai fericită decât o făcuse el.

Căci şi la acest capitol, eşuase lamentabil. De altfel, nu reuşise să fie fericit nici el însuşi.

Casey nu a dormit bine în noaptea aceea.

De fiecare dată când închidea pleoapele, vedea flăcări. Flăcări scăpate de sub control, care se înălţau în noaptea neagră şi-i devorau sufletul.

Foc... iarăşi foc.

Gabe avea dreptate. Să vorbeşti despre trecut, nu te putea linişti. Din contră, aceasta făcea amintirile mai vii şi mai dureroase.

El redeschisese o rană care nu se cicatrizase niciodată, o rană care în mod sigur nu se va închide niciodată.

Ea nu-i vorbise de Andy şi nu era sigură că ar fi vrut s-o facă. Casey simţea întotdeauna o oarecare jenă la ideea că îi povestise despre părinţii săi, de a-i arăta punctul său slab. Cel mai ciudat era că nu-şi dădea seama cum reuşise el să-i câştige încrederea şi s-o facă să vorbească.

Şi acest mister o făcea foarte nervoasă!

Neputând să-şi găsească somnul, tânăra femeie aruncă

brusc cuvertura şi se ridică. Merse până la masa de toaletă şi deschise primul sertar, de unde scoase un mic obiect învelit într-o eşarfă de mătase. îl luă delicat între degete şi o despachetă cu o grijă meticuloasă. în interiorul ţesăturii se găsea o mică stea din sticlă de un albastru viu, singurul obiect care scăpase din foc.

Era vorba de o podoabă de Crăciun pe care o găsise pe alee, în timpul nopţii groaznice care se petrecuse cu mulţi ani înainte.

- Nu-i nimic, vă asigur, insista Mary. Doar false contracţii.
- Eşti sigură? o întrebă Casey, neliniştită.
- Absolut, răspunse tânăra femeie. Am spus şi mai înainte. Ele sunt diferite de adevăratele contracţii, căci durerea este neregulată. Medicul de la dispensar mi-a explicat că, atunci când începe naşterea, contracţiile sunt mai regulate.
- Hmm, zise Casey, cu neîncredere. Şi câţi copii a adus el pe lume?
- Ea, o corectă Mary, surâzând. Mulţi. Şi are şi ea şapte copii.
- Mă întreb când a avut timp să urmeze cursurile şcolii de medicină? observă Casey.
- Ce se întâmplă? întrebă Gabe intrând în încăpere.
- Mary are dureri, îi explică jurnalista. Mă gândesc că trebuie s-o vadă un doctor.
- I-am explicat deja doamnei Tucker că este vorba de o alertă falsă, protestă Mary.

- Probabil că are dreptate, declară Gabe, care nu se putu împiedica să surâdă. Nu avem de ce să ne neliniştim.

El era întotdeauna uimit văzând schimbările intervenite în personalitatea lui Casey de când începuse, cu câteva zile mai înainte, să lucreze la cămin. Nu putea să creadă că tânăra femeie care stătea lângă Mary cu o figură neliniştită, era jurnalista rece care brutaliza cuplul în faţa camerei.

în tot cazul, schimbarea îi plăcea foarte mult!

- Unde este Joey? întrebă el cu voce tare.

- Este mereu în căutare de lucru, răspunse Mary. Si, desigur, fără succes...

- Din cauza cazierului său, nu-i aşa? se întrebă Casey.

Mary se mulţumi să dea din cap. Casey rămase un moment tăcută înainte de a continua discuţia.

- Dacă vrei, aş putea vorbi cu directorul studioului meu. Am putea avea nevoie de un şofer. Nu este prea bine plătit, dar...

- Aţi face asta pentru noi? o întrerupse Mary foarte surprinsă.

- Da, bineînţeles... în sfârşit, trebuie să vă previn că nu-i va oferi un salariu extraordinar.

- Nu este ceva grav, declară repede Mary. Joey va primi, chiar dacă este prost plătit. Este un serviciu şi este tot ceea ce contează acum pentru noi.

Gabe îşi ascunse un surâs în colţul buzelor. începea să creadă în miracole!

- Casey? Pot să-ţi vorbesc o clipă? zise el.

- Bineînţeles.

- în particular.

- De acord...

Puţin surprinsă, tânăra femeie îl urmă până în biroul lui.

- Tocmai ai făcut un lucru formidabil, exclamă el.

- Nu-mi mulţumi dinainte că a obţinut serviciul, răspunse Casey. Patronul meu hotărăşte.

- Oricare ar fi rezultatul, ţin să-ţi mulţumesc pentru această iniţiativă. Interesul şi simpatia pe care le arăţi lui Mary şi Joey sunt... pe legea mea, remarcabile.

- Adevărat? întrebă Casey. Remarcabile pentru o femeie neomenoasă, ca mine?

- N-ai fost niciodată neomenoasă, Casey, o corectă Gabe. Făceai eforturi monumentale pentru a înăbuşi omenia, atâta tot.

- O inimă sensibilă este uşor de sfărâmat, replică ea.

- în timp ce o inimă prea dură moare încet şi se asfixiază penibil.

- Vorbeşti din experienţă?

- Cred că amândoi avem experienţă în acest domeniu, observă
el.

- Mi-ai spus că fosta ta soţie trăieşte în Europa...

- Mai exact, la Paris.

- De cât timp n-ai văzut-o? întrebă Casey, părând sincer interesată.

- De aproape zece ani.

- Si cred că-ţi lipseşte...

- Ce te face să crezi asta? întrebă el surprins.

- Ei bine, este soţia ta.

- Era soţia mea, o corectă el. Liza şi cu mine am divorţat de mult. Ea şi-a făcut o nouă viaţă în Franţa, şi eu una aici.

- Nu te gândeşti niciodată la ea?

- Da, bineînţeles, mă gândesc la ea câteodată, replică el, puţin agasat. Pentru că soţia mea şi cu mine am avut împreună un copil. Chiar dacă mariajul nostru s-a destrămat, avem încă sentimente profunde unul pentru altul şi acestea nu ar înceta de azi pe mâine pentru că suntem despărţiţi. De ce îmi pui aceste întrebări? adăugă el, după o clipă de tăcere.

- Din simplă curiozitate, răspunse ea.

- De ce atunci, am impresia că este vorba de altceva?

- Poate eşti sensibil la aceste întrebări pentru că sentimentele tale faţă de Liza sunt mult mai puternice decât poţi admite, sugeră ea.

- Sau poate că interesul tău pentru acest subiect depăşeşte simpla curiozitate, zise el, puţin jenat.

- Cum aşa?

- Te gândeşti poate, la un reportaj televizat?

Tânăra femeie îl privea ca şi când ar fi pălmuit-o.

- Nu am nici cea mai mică intenţie să folosesc aceasta pentru o emisiune de televiziune, exclamă ea. Sunt, pur şi simplu, consternată că gândeşti astfel!

- Ascultă-mă, eu... începu el.

- Convorbirile noastre sunt private, îl întrerupse ea. Mă gândeam totuşi, că ar fi mai clar...

-De acord, admise Gabe, surâzând. Scuză-mă că te-am bănuit o clipă...

Şi, pentru prima oară, o credea cu adevărat.

Pentru prima oară îi făcuse confidenţe.

Capitolul 1

- Poţi să te întâlneşti cu mine la colţul lui Broadway cu strada a 72 Vest? strigă Casey în receptor. Am o pistă pentru Cathy Vincent.

- Eşti sigură că nu este încă o păcăleală? o întrebă Gabe, care se trezise la soneria telefonului.

- Nu putem fi siguri dacă nu verificăm, nu-i aşa? în tot cazul, acela avea un aer serios.

Gabe se întreba dacă ea nu vedea această pistă serioasă pentru că dorea foarte mult s-o găsească pe fată. începea să se neliniştească. S-o găsească pe nepoata lui Delbert devenise de mult timp pentru Casey o idee fixă.

Desigur, şi el dorea s-o găsească pe Cathy, dar acum când înţelegea de ce această poveste a fugii o bulversase atât de mult pe Casey, se temea că ea şi-a pus prea mult la inimă ancheta lor.

- Unde eşti acum? o întrebă el, recăpătându-şi gândirea limpede.

- La studioul de televiziune. Acum plec.

- Nu mergi pe jos?

- Bineînţeles că nu! Am să iau metroul.

Această ştire îl scoase din starea de somnolenţă. Voia să ia metroul la această oră din noapte?

- Metroul? Casey!

-Ai încercat să parchezi noaptea în acest cartier? îl întrerupsese ea pe un ton exasperat.

- Ai fost deja noaptea în acest cartier? Nu este prudent!

- Ascultă, am fost în locuri considerate mai puţin sigure ca acesta, declară ea. Atunci, Wheeler, vii cu mine sau nu?

Parcă ar fi avut de ales!

- Voi fi acolo în cincisprezece minute, cel mult douăzeci.

- Super, exclamă tânăra femeie. Pe curând.

- Aşteaptă...

Nu mai avu timp să continue: ea închisese. Avusese intenţia s-o sfătuiască să ia un taxi şi să o întrebe în ce loc precis o va găsi, dar nu reuşise. "Trebuie s-o caut", gândea el sculându-se şi îmbrăcându-se în grabă.

Douăzeci de minute mai târziu, sosea la intersecţia lui Broadway cu Strada 72. Locul era mai frecventat decât credea el, cu toată ora târzie. îşi parcă maşina şi se postă la ieşirea din metrou, gândindu-se că dacă ea folosise acest mijloc de transport, trebuia s-o întâlnească.

- Cel puţin, nu sosise încă, se gândea el.

La sfârşitul unei jumătăţi de oră, începu să se nelinişteasca foarte serios. Casey nu putea să întârzie atât de mult. Punctualitatea era a doua sa natură şi declara că nu suportă să-i facă pe oameni să aştepte.

Se gândi atunci la posibilitatea ca ea să fi sosit, înaintea lui. Nerăbdarea de a o găsi pe Cathy Vincent nu avea nimic uimitor. Poate întâlnise persoana care o sunase? Poate plecase s-o caute pe fată fără să-l aştepte?

Nu i se întâmplase ceva mai grav?

Când îi trecu prin minte această întrebare, decise să n-o mai aştepte şi să plece s-o caute.

Inspectă toate restaurantele şi magazinle încă deschise, dar în zadar. Nimeni nu văzuse nici o tânără femeie care să corespundă descrierii pe care o făcea. Din ce în ce mai neliniştit, se hotărî să sune la poliţie. Dar când îi anunţă pe cine caută, interlocutorul izbucni în râs. I se răspunse că probabil plecase la vânătoare şi că trebuia să sune mai târziu dacă nu se întorcea după douăzeci şi patru de ore.

Douăzeci şi patru de ore! exclamă el, închizând. Dacă ar rămâne atât de mult în acest cartier, era suficient timp să fie omorâtă de o sută de ori.

Sfârşi totuşi prin a o găsi, când se decise să exploreze o străduţă obscură, perpendiculară pe Broadway. Abia păşise pe aceasta când auzi pe cineva gemând.

O găsi aşezată pe o scară de incendiu ruginită. Se ţinea de braţul drept şi părea că-i este rău.

- Casey! strigă el, alergând spre ea. Casey, tu eşti?
- Gabe! Ajută-mă.

îngenunchind alături de ea, descoperi petele de sânge.

- Ce s-a întâmplat? o întrebă el, ieşit din minţi.

îi luă braţul şi descoperi o mică înţepătură.

Mică, dar adâncă... Rupse imediat mâneca lui Casey pentru a face un bandaj.

-Am sosit aici mai devreme, îi explică ea. El mă aştepta la staţia de metrou şi mi-a spus că mă conduce la locul unde se ascundea Cathy.

- Şi în loc de asta, te-a condus aici, concluzionă Gabe.
- Da, mărturisi ea, lăsând capul în jos. Când am sosit aici,

m-a amenințat cu cuțitul și mi-a furat poșeta și ceasul.

- De ce nu m-ai așteptat? exclamă el furios.

- Acest lucru ar fi schimbat ceva? Vrei să ne fi agresat pe amândoi?

- Dacă aș fi fost aici, nu te-ar fi dus într-un asemenea loc.

- Bineînțeles. Tu ești întotdeauna mai inteligent decât mine și ai fi înțeles imediat că avea intenții rele, nu-i așa?

- Nu asta vroiam să spun, răspunse Gabe, suspinând. Ai fost lovită înainte sau după ce a furat?

- Nici una, nici alta, răspunse Casey, ridicându-se. M-a lovit când am încercat să-i scot ochii!

- Te-ai bătut?

- Evident!

- Ti-ai pierdut de tot capul? exclamă Gabe, pătruns de un nou val de furie. Te-ar fi putut omorî.

- Scuză-mă, replică ea sec. Am impresia că în ultimul timp fac o mulțime de lucruri stupide. Cum ar fi încrederea în oameni, de exemplu. Iată ce se întâmplă când începi să te interesezi de alții....

- Liniștește-te, Casey. M-am înfuriat pentru că-mi era teamă pentru tine. Dar cred că tu ai o problemă. Ti-ai pierdut toată obiectivitatea.

- Mulțumesc foarte mult! exclamă ea.

- Nu spun asta pentru a te jigni. Nu e nimic rău să-ți pierzi simțul critic când ții la cineva. Din contră, este un semn bun. Asta nu merge...

- Despre ce vorbești?

- Bandajul. Trebuie să mergi la spital. Poţi să te ridici?

- Cred că da...

El o ajută să stea în picioare şi tânăra femeie trebui să se sprijine de el ca să nu cadă.

- Reuşeşti să mergi? o întrebă, neliniştit.

- Nu ştiu, răspunse ea, cu o voce fără inflexiuni. Mă simt foarte slăbită.

- Atunci, să nu riscăm.

Si fără a-i lăsa timp să protesteze, o ridică în braţe şi o duse până la maşină.

- Trebuie să mă duc mâine la comisariat pentru a încerca să-l identific pe agresor...

Casey se întrerupse pentru a aprinde lumina şi-i făcu semn lui Gabe să intre în apartament.

- Si ce-a zis medicul de la urgenţă? o întrebă el urmând-o în interior.

- Nu te nelinişti, nu este grav. M-a sfătuit să nu-mi forţez braţul. Nu voi putea lucra timp de câteva zile, timp în care să-mi recapăt forţele, dar în afară de asta...

- Cred că nu este o idee bună să rămâi aici singură. Tipul care te-a agresat are cheile şi adresa... Ştie unde locuieşti şi ar putea reveni.

- Nu risc nimic aici, răspunse ea. La uşă există un lanţ de siguranţă solid şi l-ai văzut pe gardianul care mi-a dat dublura de la chei: stă toată noaptea la intrare. Nimeni nu poate intra în imobil fără să fie invitat.

- Da, este adevărat, admise el, fără să vrea.

- Nu ai de ce să-ţi faci griji pentru mine, concluzionă ea.

- Ar trebui, poate, să rămân aici câteva zile, până când poliţia îl găseşte pe tip...

El se întrerupse, înţelegând deodată că propunerea sa ar putea fi prost înţeleasă.

- Aş dormi pe canapea, termină el.

- Dacă aceasta te linişteşte, eşti binevenit, răspunse ea, surâzând.

- într-adevăr, m-aş simţi mai liniştit...

- Nici o problemă. Canapeaua este confortabilă.

Se simţi prost cât ea îi aduse cuverturi şi o pernă, dar pentru nimic în lume n-ar fi consimţit s-o lase singură în asemenea condiţii.

Şi dacă ea nu făcuse nici un comentariu, prezenţa lui Gabe o liniştea mai mult decât ar fi vrut să admită.

Un urlet îl trezi în plină noapte.

Total dezorientat, căzu de pe canapea în timp ce se ridica şi merse bâjbâind până la camera lui Casey, de unde se auzise strigătul. El bătu la uşă şi o chemă. Neauzind nici un răspuns, deschise uşa şi intră.

Tânăra femeie stătea pe pat având capul ascuns între mâini şi suspine profunde îi scuturau umerii. Gabe se repezi spre ea.

- Nu este nimic, murmură el luând-o în braţe. Ai avut un coşmar.

- Mă simt atât de idioată! exclamă ea între două suspine.

- N-ai de ce să gândeşti aşa, răspunse el. Este o reacţie normală când ai trăit ceea ce ţi s-a întâmplat în această seară.

- Nu-l visam pe agresorul meu.

- Nu?

Gabe ezită o clipă s-o întrebe ce visase, dar Casey păru că-i ghiceşte gândurile şi-i răspunse fără să aştepte întrebarea.

- îl visam pe soţul meu.

- Soţul.... soţul tău! exclamă el, fără să-şi ascundă surpriza.

Casey aprobă din cap.

- Nu ştiam că eşti căsătorită, reluă el.

- Nu mai sunt căsătorită. în sfârşit, soţul meu a murit, zise ea, recăpătându-şi calmul.

- îmi pare rău... Dar, atunci, coşmarul tău? E vorba de moartea
lui?

- Da.

- Cum s-a întâmplat?

- Era pilot de linie. Avionul său s-a prăbuşit.

- E mult de atunci?

- Doi ani...

Doi ani! se gândea Gabe, tulburat. Era de înţeles că, după toate aceste doliuri, să fie reticentă să-şi deschidă inima oricui! Cum putea destinul să fie atât de crud?

- Era perioada Crăciunului, urmă ea. El se întorcea acasă. Mi-a telefonat din oraşul de unde pleca pentru a mă anunţa că avea o surpriză pentru mine. îmi amintesc că am insistat să-mi spună despre ce este vorba, dar mi-a răspuns că trebuie să aştept până când vine acasă. N-am ştiut niciodată ce pregătise pentru mine. Nu l-am mai văzut niciodată. Avionul său s-a zdrobit. Poliţiştii mi-au spus că tot echipajul a murit pe loc. Valiza sa a ars împreună cu avionul şi nu s-a putut identifica ce a fost în interior.

Ea purta încă doliu după soţul ei, se gândea Gabe. Dar de ce aceasta îl tulbura atât?

"Pentru că ţii la ea, îi răspunse inima sa. Tii la ea, mai mult decât ar trebui!"

Casey nu-şi amintea momentul când adormise. Ultima amintire care-i rămăsese în memorie era aceea a lui Gabe ţinând-o în braţele sale şi impresia de confort pe care o simţea. Nimeni n-o ţinuse astfel, de o eternitate. Sau, mai precis, nu-i permisese nimănui, de o eternitate, să-şi manifeste o astfel de atenţie faţă de ea...

- Te-ai trezit?

Tânăra femeie deschise ochii şi-l zări pe Gabe intrând în cameră cu un platou în mâini.

- Ce este? îl întrebă ea, cu o voce somnoroasă.

- Micul dejun, răspunse el. Si nu te nelinişti, sunt un bucătar destul de bun.

- Te-ai antrenat la cămin, nu-i aşa?

- Absolut. Pregătesc prânzul din când în când. Să spun

adevărul, munceam în bucătărie înainte de a o angaja pe Tootie.

- Si n-a murit nimeni otrăvit? întrebă ea surâzând.

Gabe izbucni în râs şi-i puse platoul pe genunchi.

- Ei bine, văd că ai mai mult umor decât aseară, observă el.

- Nu este greu, răspunse ea bine dispusă.

- îmi imaginez...

El o contemplă un moment în linişte, apoi arătă platoul cu degetul.

- Nu mănânci?

- Nu imediat, răspunse ea. Trebuie să vorbim mai întâi.

- După cele pe care mi le-ai povestit aseară, a mai rămas ceva de spus? întrebă el pe un ton lejer.

-Ai dreptate, despre asta doream să vorbim.

-Ai un aer foarte serios...

- Ţineam să-ţi mulţumesc, spuse ea lăsând ochii în jos. Pentru că ai fost atât de prezent. Nu numai pe străduţa aceea, dar şi mai târziu, aici. A trecut mult timp de când n-am fost capabilă să mă destăinui cuiva, cum am făcut cu tine.

- Ţi-am spus că sunt un bun confident, remarcă el, surâzând.

-Mi-am dat seama. Nu numai că ştii să asculţi, dar îţi pasă sincer de oamenii care îţi vorbesc.

- Este adevărat, admise el.

-Asta făcea să-mi fie frică.

- Frică? repetă el. Şi de ce?

- Frică pentru tine, se corectă ea.

- Nu te înţeleg.

Tânăra femeie păru stânjenită şi îşi coborî privirea spre platou.

- Ei bine, gândeşte-te puţin, Gabe, îi spuse ea. îmi iubeam părinţii. Ei mă iubeau. Au murit într-un teribil accident. îl iubeam pe Andy şi el mă iubea la rândul lui. A murit într-un accident de avion. Toţi cei care m-au iubit au murit într-un mod groaznic.

- Deci, vrei să-mi spui, pe ocolite, că ţi-e frică să mai iubeşti? o întrebă el după o clipă de gândire.

- încerc doar să-ţi spun că nu m-aş îndrăgosti de tine.

Gabe notă că nu spusese că nu putea să se îndrăgostească de el şi, în mod bizar aceasta îl reconfort' extrem de mult.

- Fratele meu a sosit la Miami, declară Tootie, dimineaţă la micul dejun. A decis să lucreze la New York şi i s-a propus deja un loc de şofer de taxi. Va fi aici în această seară.

- Mă întreb de ce cineva care vine de la Miami doreşte să trăiască la New York, exclamă Delbert, care îşi termina cafeaua. Eu locuiam în Florida, înainte de moartea lui Mary Ann şi dacă n-ar trebui s-o găsesc pe micuţa mea Cathy, sigur n-aş fi fost aici în acest moment!

- în cazul dumitale, este uşor de înţeles, interveni Joey. După toate cât ţi s-au întâmplat la New York, este de înţeles să nu-ţi placă acest oraş. Dar, priveşte: Mary şi cu mine ne-

am născut şi am crescut aici şi pentru nimic în lume, nu am merge să trăim în altă parte.

- Nu este chiar aşa, declară Mary.

- Cum? exclamă Joey. Ai fi gata să pleci? Să trăieşti în alt oraş?

Soţia sa aprobă încet din cap.

- Dacă aş avea certitudinea că ne-ar fi mai bine, că ar fi mai bine pentru bebeluşul nostru, n-aş ezita o secundă să plec în altă parte.

- Dar familia ta?

- Tu şi bebeluşul nostru sunteţi acum singura mea familie, răspunse ea. Eu nu am alta. în orice caz, alţii nu-şi amintesc...

Gabe intră în acest moment în sala de mese, fără să acorde atenţie conversaţiei ce se desfăşura. Nu se gândea decât la Casey şi la cuvintele pe care le schimbaseră mai devreme în apartamentul ei.

înţelegea suferinţele care o încercau căci şi el le cunoscuse. Ceea ce nu înţelegea, în schimb, era ce simţea ea pentru el.

îi spusese că nu s-a îndrăgostit de el. Ce însemna acest lucru?

Această întrebare ridica alta: ce simţea el cu adevărat pentru ea? Din prima zi, atunci când relaţiile lor erau atât de încordate, a simţit ceva în fundul inimii, ceea ce nu putea identifica. în prezent, înţelegea că tânăra femeie îl atrăgea mai mult decât oricine altcineva de la despărţirea de Liza.

Această atracţie ar putea fi dragoste?

Această incertitudine îl tulbura profund, mai ales de când Casey îl făcuse să înţeleagă clar că lupta împotriva sentimentelor tandre care s-ar putea trezi în ea. Era, deci, dificil să o considere o bună candidată pentru o relaţie pe termen lung!

Numai că... Numai că nu reuşea să-i deschidă ochii, s-o facă să înţeleagă că nu era responsabilă nici de moartea părinţilor, nici de cea a lui Andy şi că nu muriseră pentru că ea îi iubea.

Cât de vinovată se simţea! se gândi el îngrozit. Cum ar putea s-o scoată din acest impas? Cum ar putea depăşi zidurile de apărare pe care le ridicase în jurul inimii sale? Va reuşi s-o ajute?

Şi, mai ales, o iubea destul ca să-şi asume acest risc?

- Ei, Gabe!

Auzindu-şi numele, ieşi din reverie. Se întoarse şi-l văzu pe Joey făcându-i un semn cu mâna.

- Da?

- Vino alături de noi.

- Sosesc imediat.

în sfârşit, reveni pe pământ şi se servi cu o ceaşcă de cafea, alăturându-se grupului din jurul mesei. Toţi ceilalţi îl priveau cum se aşază, fără să spună nimic.

- Ce s-a întâmplat? întrebă el. O reuniune a consiliului municipal?

- Asta este, răspunse Joey, râzând. Noi dezbatem

meritele New Yorkului în comparaţie cu alte oraşe cu climat mai dulce şi cu o criminalitate mai puţin ridicată.

- O criminalitate mai puţin ridicată? exclamă Delbert. Miami?

Această idee îl făcu să izbucnească în râs.

- înţelegi bine ce vreau să spun, protestă Joey.

- Da, înţeleg.

- Joey crede că n-ar trebui să plecăm, chiar dacă nu găseşte de lucru aici şi cu toate că familiile noastre ne-au abandonat, anunţă Mary, foarte serioasă.

- Am spus doar că mi-ar fi foarte greu să plec, o corectă Joey.

- Eu aş pleca oriunde, insistă soţia sa.

- Mie nu-mi place mult acest oraş. Am venit aici doar ca s-o caut pe Cathy, dar nu mă gândesc să rămân când vor găsi-o.

- Fiecare trebuie să facă după placul său, comentă Gabe.

- Eşti din New York? îl întrebă Delbert.

- Nu, eu vin din Connecticut.

- Ce te-a făcut să vii aici? reluă Mary.

- Era nevoie de mine.

Toată lumea îi aruncă o privire întrebătoare.

- Pentru lucrul meu, explică el puţin jenat. Căminul...

- Nu erai aici înainte de deschiderea căminului?

- Dumnezeule, dar este un adevărat interogatoriu! exclamă el, cu un râs forţat.

De ce îmi puneţi deodată toate aceste întrebări?

- Vrem să ştim, asta-i tot.

- Ei bine, îmi pare rău că nu pot să vă răspund acum, dar nu pot să rămân cu voi mult timp ca să vă împărtăşesc toate secretele mele, zise el, ridicându-se. Mă cheamă datoria.

- Gabe?

Vocea lui Wendy îl făcu să se întoarcă. Tânăra femeie stătea în pragul uşii.

- Da? răspunse el.

- La telefon. Casey Tucker.

Capitolul 8

- Mă gândesc să cer altcuiva să termine seria de reportaje în locul meu, îl anunţă Casey.

Gabe strânse tare receptorul telefonului.

- Aş putea să te întreb de ce?

- Cred că este mai bine astfel.

- Mai bine pentru cine? insistă el.

Tânăra femeie rămase tăcută un lung moment.

- Bine, de acord, sfârşi ea prin a spune, admit: ar fi mai bine pentru mine.

- Dar, cum aşa?

- De ce îmi pui toate aceste întrebări? îl întrebă ea, agasată. Şi ce schimbă asta?

- Asta nu schimbă poate nimic. Sau poate mult.

- Opreşte-te să o iei pe departe, exclamă Casey. Dacă ai ceva de spus, spune-o, pentru numele lui Dumnezeu!

- Ei bine, am impresia că faci paşi înapoi pentru că începi să arăţi compasiune pentru oamenii sărmani şi că aceasta îţi face frică! declară el cu sinceritate.

- Nu fi dobitoc! Am învăţat de mult timp să-mi controlez emoţiile.

- Poate nu atât de bine cum crezi. De fapt, ai doar impresia că doreşti foarte mult acest lucru şi uneori chiar crezi, dar emoţiile tale sfârşesc întotdeauna prin a se trezi şi scăpa de sub controlul voinţei tale, atunci când te aştepţi mai puţin.

- înţeleg, răspunse ea pe un ton ironic. Crezi că sunt

îndrăgostită de tine, că nu mă pot stăpâni, nu-i aşa?

- Nu, nu asta am spus.

- Atunci, ce ai spus, mai precis?

- Spuneam că o persoană care a reuşit să-şi refuleze toate sentimentele, se poate rupe de restul lumii fără nici o problemă ori, nu este cazul tău.

Pe linie se instaură tăcere şi Gabe o auzi respirând.

- Vorbeşte pastorul sau psihologul? reluă ea, în sfârşit.

- Este un om, răspunse el. Un om care ţine mult la tine.

- Nu pot să mai vorbesc, declară ea, vizibil bulversată. Trebuie să întrerup.

- Nu, Casey, aşteaptă!

- Imposibil. Am un alt apel.

Linia fu întreruptă înainte ca el să aibă timp să adauge un singur cuvât.

Abia închisese şi Casey alergă să se închidă în toaleta pentru femei din studioul televiziunii. Acolo, lăsă lacrimile să-i curgă, sperând că nu o auzea nimeni. Dar cuvintele lui Gabe o tulburaseră atât, încât nu-şi putea opri lacrimile.

De ce îi spusese că ţine la ea?

El ştia, totuşi... Ştia ce simţea în ceea ce îl priveşte, ştia că ea lupta cu acest sentiment din toate puterile sale. Ştia cât de mult o mişcase povestea lui Dalbert Cramer şi a nepoatei sale. înţelesese imediat, înainte chiar de a cunoaşte trecutul său. El avea intuiţia unui înţelept şi citea în sufletele oamenilor ca într-o carte deschisă!

Şi aceste calităţi îl făceau nemaipomenit!

"Nu, cu adevărat, nu pot să mă întorc acolo, se gândi ea, deodată. Sper doar ca Nina şi Henry să fie de acord să mă înlocuiască. Dar ce trebuie să le spun? Ce scuză să invoc? Nu pot să intru, deodată, în biroul lui Henry şi să-l anunţ cu răceală că trebuie să-mi găsească un înlocuitor pentru că m-am îndrăgostit de Wheeler!"

"îndrăgostită de Gabe Wheeler?"

"Dumnezeule, este totuşi adevărat! îşi spuse ea, în prada unei nelinişti. Sunt îndrăgostită de el!"

"Ce ar trebui să fac?"

- Dar ce am făcut ca să merit să mă trateze astfel?

Tulburat, Gabe privi câtva timp receptorul, fără să înţeleagă.

"I-am declarat că o iubesc, îşi spuse el, stupefiat. I-am spus că ţin mult la ea... A înţeles că nu mi-am dat seama de aceasta înainte de a-i spune?"

Profund tulburat, înţelese că nu-şi va găsi liniştea înainte de a-i vorbi din nou. Aşa că formă numărul. O femeie îi răspunse imediat.

- Bună ziua, vă rog, aş dori să vorbesc cu doamna Casey Tucker...

- Nu este în birou pentru moment, declară cea de la capătul firului, după câteva secunde. Vreţi să-i lăsaţi un mesaj?

El se gândi o clipă. Dacă îi va lăsa un mesaj, nu-l va chema. Dacă o prevenea că va trece s-o vadă, va face în aşa fel încât să n-o găsească. Nu, nu era o idee bună să-i

lase un mesaj.

- Nu, mulţumesc, nu am nici un mesaj, spuse el înainte de a închide.

- Ce vrei? exclamă Nina Blair.

- Vreau să renunţ la reportajele despre căminul "îngerul păzitor", repetă Casey, pentru a doua oară. Cred că ar fi mai bine dacă altcineva mi-ar lua locul.

- Dar de ce? o întrebă Henry, surprins de această decizie, mult prea precipitată după părerea sa.

Casey scoase un lung suspin. Ar fi trebuit să bănuiască.

Henry n-o va lăsa să abandoneze seria de reportaje care aducea atâta audienţă, fără o justificare valabilă! Şi, judecând după mina de dezaprobare a Ninei, nu putea conta pe ea s-o ajute!

- Gabe Wheeler şi cu mine nu ne înţelegem deloc, explică ea.

De fapt, nu era întru totul o minciună. La început, nu se putuseră suporta. Şi lucrurile se agravaseră, se gândea tânăra femeie.

- Nu este o scuză pentru a te eschiva, replică sec Henry.

- Aşa ar fi, dacă jurnalista în discuţie şi în acest caz este vorba de mine, a presupus că va face un reportaj despre o persoană pe care nu o văzuse nici măcar în fotografie.

- Dar, nu este atât de grav, nu?

- Ba da, răspunse ea.

El rămase un moment gânditor, examinând-o din cap

până în picioare.

- în cât timp ar trebui să termini aceste reportaje? reluă el.

- în cel mult o săptămână. Poate mai puţin, declară Nina.

-Ar fi stupid să te înlocuiesc acum, declară el, dând din cap. îmi pare rău, dar trebuie să faci un efort până la sfârşit.

- Dar, Henry...

- Aceasta este hotărârea mea, Casey, şi nu voi reveni asupra ei!

- Văd că...

Casey scoase un nou suspin, se întoarse şi ieşi din biroul patronului său. Nina o ajunse în sala maşinilor.

- Te-a prins în cursă, nu-i aşa?

- Cine, Henry? întrebă Casey. Nu, trebuie să mărturisesc că mă aşteptam la acest răspuns.

- Nu vorbesc de Henry şi tu ştii asta bine, reluă producătoarea, râzând.

- Nu, nu ştiu, răspunse Casey, supărată.

- Vorbesc de Gabe Wheeler! în sfârşit, a reuşit să te prindă în cursă.

- Să mă prindă?

- Haide, Casey! Mărturiseşte că eşti înnebunită!

Dar Casey nu mărturisi nimic. îi era destul de greu să recunoască faţă de ea însăşi.

- Am cerut patronului să mă înlocuiască pentru seria de

reportaje, dar acesta n-a vrut.

Gabe o privea pe Casey cu un aer stupefiat.

- Dar de ce vrei să abandonezi? o întrebă el.

- Pentru că nu cred că sunt persoana cea mai indicată pentru această sarcină.

- Acum câteva săptămâni aş fi fost de acord cu tine, dar astăzi, nu-mi pot imagina pe altcineva în acest rol.

Tânăra femeie, care aranja nişte cutii de conserve într-un dulap din bucătărie, se întoarse pentru a-i ţine piept.

- De ce Gabe? Ce s-a schimbat?

- Pur şi simplu, tu.

- Cum asta? întrebă ea, amuzată. Acum, am suflet?

- încetează să spui prostii, răspunse el. Ai avut întotdeauna un suflet, dar ai încercat cu disperare să-l ascunzi.

Casey îşi încruntă sprâncenele, deschise gura pentru a răspunde, apoi o închise şi îşi vârî, din nou nasul în cutiile de conserve.

-Ai început să-ţi deschizi inima, Casey, continuă Gabe. De câtva timp, îţi pasă de alţii şi asta te sperie. Iată de ce vrei să dai înapoi.

-Joci din nou rolul psihologului?

- Poate, dar cred că, în fond, nu fac nici un rău, nu-i aşa?

- Da, strigă ea, deodată. Şi apoi? Nu avem dreptul să ne temem de suferinţă?

- Nu este normal să te rupi de restul lumii, Casey,

insistă el. Nu putem evita suferinţa. Ea face parte din viaţă!

- Şi spui toate acestea pentru că fiul tău a murit? replică ea, în prada unei mânii neaşteptate.

Gabe o privi ca şi când l-ar fi pălmuit.

- Nu, nu spuneam asta, mărturisi el. Eram nebun de furie. Abia reuşeam să mă controlez. Mi-am renegat credinţa şi am părăsit biserica. Am început chiar să beau. M-au reţinut la volan în stare de ebrietate şi am înţeles, atunci, că am ajuns până la fund.

- Ai făcut închisoare? întrebă ea, puţin înspăimântată.

- Nu, am fost condamnat la şase luni de muncă în folosul colectivităţii.

- Şi aşa ai ajuns la cămin?

- Nu chiar. Am muncit într-un alt centru de adăpost, dar nu-mi plăcea cum se petreceau lucrurile acolo şi astfel am cumpărat acest imobil şi am deschis "îngerul păzitor".

Casey nu putu să-şi ascundă surpriza.

- Ai cumpărat clădirea? Deci, eşti proprietarul "îngerului păzitor"?

Gabe aprobă din cap..

- De ce ai ţinut secret? reluă ea. De ce nu vrei să se ştie că tu eşti proprietarul?

- Dacă ai avea un trecut ca al meu, ai vrea ca toată lumea să ştie că posezi un cămin pentru cei fără adăpost? Crezi că asta ar inspira încredere donatorilor?

- înţeleg reticenţele tale, dar am impresia că este

vorba de altceva, răspunse Casey, intrigată. Gabe, spune-mi adevărul.

- Ai dreptate, mărturisi el, după o clipă de tăcere. Nu voiam ca fostul meu socru să fie la curent cu noua mea activitate. El a făcut tot posibilul să-mi provoace necazuri şi, dacă ar descoperi adevărul, ar suferi cei ce locuiesc în cămin. Si aşa au destule probleme, nu crezi?

- Cum poţi să te preocupi de alţii după tot ce ţi s-a întâmplat? îl întrebă Casey cu o voce aproape înspăimântată.

- Aceasta n-a fost atât de dur, te asigur, răspunse el, surâzând.

- Dar eşti încă trist, nu-i aşa? Nu te încrezi în nimeni? Acum îi deteşti pe oamenii fericiţi, nu?

- Da, este adevărat.

-Atunci, ce s-a întâmplat? Nu ţi-a fost greu să-ţi deschizi din nou inima? Să laşi să te invadeze sentimentele?

- La început, da, recunosc. Cred că este cel mai dificil lucru pe care l-am făcut, exceptând moartea lui Benjamin. Dar singurătatea este tot atât de dureroasă ca şi doliul. Trebuie să reflectezi, Casey.
Ai rupt-o cu lumea pentru a nu te mai ataşa niciodată de cineva, nu-i aşa? Pentru ca nimeni să nu te mai facă să suferi?

Casey îşi aplecă privirea.

- Şi eşti fericită astfel? Te simţi mai înseninată?

- Nu, admise Casey împotriva voinţei sale.

- Atunci, gândeşte-te la tot ceea ce ratezi, îi sugeră el.

- Şi tu, ai reuşit să uiţi că fiul tău a existat? îl întrebă ea.

- Nu, bineînţeles că nu. Nu trece o zi fără să mă gândesc la el, fără să regret. Dar dragostea este un lucru straniu, Casey. Cu cât dai, cu atât ai mai mult de dat. Tim mi-l aminteşte mult pe Benjamin, continuă el, după câteva momente de gândire. Văzându-l, îmi imaginez cum ar fi arătat fiul meu, dacă ar fi trăit.

- Pentru aceasta îl iubeşti atât de mult pe Tim?

- în parte şi pentru aceasta, mărturisi Gabe. Dar îl iubesc mai ales pentru el însuşi. îl iubesc ca pe copilul meu.

- Vrei să-l adopţi?

- Aş face-o dacă ar fi posibil.

- De ce n-ar fi? întrebă Casey.

- Mama lui Tim l-a lăsat aici într-o frumoasă dimineaţă şi apoi a dipărut de pe suprafaţa pământului, îi explică Gabe. Mult timp, era atât de traumatizat că nu vroia nici să vorbească. Mi-am petrecut mult timp cu el. Mi se rupea inima că o mamă putea să fie atât de crudă cu propriul fiu. Am cerut judecătorului pentru copii să-mi încredinţeze tutela şi sunt, oficial, tutorele lui, dar pentru a-l adopta trebuie s-o găsesc pe mama sa şi să-i cer aprobarea.

- Chiar dacă l-a abandonat? se miră Casey, indignată.

- Absolut. Mai întâi trebuie să renunţe la drepturile sale pentru ca să pot deveni legal tatăl său.

- Este de necrezut... Aş putea să te ajut, adăugă ea imediat, gânditoare.

- Cum?

- Cu televiziunea. Aş putea trimite corespondenţilor noştri numele său şi descrierea - chiar şi fotografia dacă există vreuna. Astfel, dacă cineva a văzut-o...

- Da, bineînţeles, o întrerupse Gabe, dar înainte de a ne lansa în această cercetare, trebuie să vorbesc cu Tim şi să-i spun care sunt intenţiile mele.

- Nu i le-ai împărtăşit niciodată?

Gabe dădu din cap.

- Nu, nu eram sigur de ce gândea, mărturisi el.

- Se pare că te adoră, remarcă tânăra femeie.

- Cred că mă iubeşte mult, dar cum nu mi-a vorbit de mult despre mama sa, nu ştiu ce gândeşte acum despre ea. Poate aşteaptă să vină să-l caute.

- Tu n-ai avut nici o problemă ca să scoţi de la mine ceea ce vrei să ştii, declară Casey cu un aer amuzat, aşa că mă mir că nu ţi-ai încercat tehnica diabolică şi asupra lui.

Gabe surâse la remarca ei, dar îşi regăsi repede aerul preocupat.

- N-am îndrăznit, mărturisi el. înţelegi, nu este uşor... Stiu că o parte din el speră să-şi regăsească mama. La început nu voiam să răsucesc cuţitul în rană vorbindu-i

despre adopţie. Si acum, când arată mai bine, nu vreau să-l perturbez cu această poveste. Aştept momentul bun pentru a aborda subiectul.

Dar va fi vreodată un astfel de moment?

Rămaseră mult timp tăcuţi şi Casey sfârşi prin a rupe tăcerea.

- M-am întrebat adesea cu cine ar fi semănat copilul meu şi al lui Andy, murmură ea.

- De ce nu l-aţi avut?

- Ca să fiu cinstită, nu cred că soţul meu îl dorea, declară ea. Andy şi cu mine am fost atraşi unul de altul prin tot ceea ce aveam în comun. Amândoi eram orfani. Andy crescuse într-o familie de asistenţi maternali şi eu la o mătuşă care nu mă dorea. Noi n-am fost niciodată iubiţi sincer în copilăria noastră. Andy nu-şi amintea de părinţii săi ca mine, nu avea nici o amintire fericită. Nu ştia care erau relaţiile dintre un tată şi copilul său şi, deci, n-a simţit niciodată nevoia să-l aibă.

- L-ai iubit profund, zise Gabe, mişcat.

- Da, răspunse Casey, ştergându-şi pe furiş o lacrimă. El spunea că eram singura persoană din lume pe care a iubit-o.

- Şi el, te iubea?

- Da. Nu m-am simţit niciodată atât de iubită. Avea atât de mult de dat! Şi în acelaşi timp îi era frică să-şi exprime sentimentele.

- Ca şi tine.

- Da.

Tânăra femeie întoarse capul pentru ca el să nu vadă cât era de tulburată. Gabe întinse mâna s-o ia după umeri, dar ea se dădu înapoi.

- Casey, nu trebuie să-ţi fie frică de emoţiile tale, îi spuse el încetişor. încetează să te înăbuşi. Lasă trecutul să iasă la suprafaţă, dă frâu liber amărăciunii tale.

Nu o reţine, sau te va otrăvi pentru totdeauna. Putem s-o combatem, tu şi cu mine. Lasă-mă să te ajut.

- Nu! strigă ea, clătinând din cap.

- Haide, Casey... Plângi, dacă vrei. Exteriorizează-ţi emoţiile!

Casey căzu în braţele sale, scoţând suspine adânci.

- Nu! Nu...

- Totul va fi bine, îi murmură el la ureche. Nu te nelinişti, totul va fi bine de acum înainte.

Când înălţă capul pentru a-l privi drept în ochi, suferinţa cumplită pe care o citi în ochii ei îi frânse inima. încet, se aplecă şi o sărută pe buze.

- Totul va fi bine acum, repetă el. Cu timpul, îţi promit că totul va fi bine.

Capitolul 9

- Sper că de data aceasta nu este vorba de o minciună! declară Casey punând receptorul în furcă.

Nina, care tocmai intrase în birou, o privi cu un aer întrebător.

- Este vorba de Cathy Vincent? întrebă ea.

- Da. O nouă pistă. Mă întreb dacă să mă duc sau nu...

- Adevărat? zise Nina, ridicând din sprâncene.

- Nici unul dintre apelurile pe care le-am primit până acum nu era serios.

- Poate, dar, pe de altă parte, nu se ştie niciodată. Acesta ar putea fi cel bun.

Casey aprobă din cap.

- Da, aşa este...

- Ascultă-mă, draga mea, trebuie să ne asumăm riscurile, declară Nina. Altfel, n-am şti niciodată ce am ratat.

- Este un sfat care o priveşte pe Cathy Vincent sau este vorba de altceva? întrebă Casey, suspicioasă.

- Este un sfat valabil pentru toţi, răspunse Nina, bătând-o uşor pe umăr. Vreau să te văd fericită, frumoasa mea.

- Nina, când ai să încetezi să faci pe mijlocitoarea?

- Poate la nunta ta de argint?

Cineva o chemă pe Nina chiar în acel moment şi Casey o văzu, prin fereastra biroului său, traversând sala de corespondenţă. încercările Ninei de a-i demonstra virtuţile

căsătoriei o amuzau de obicei mai mult decât o contrariau. Nu, în cele din urmă, tânăra femeie începea să se întrebe serios dacă producătoarea sa nu avea dreptate...

Telefonul îi întrerupse gândurile.

- Casey Tucker, vă ascult.

- Care este problema cu Joey? o întrebă Gabe pe Mary.

Viitoarea mămică dădu din cap cu tristeţe.

- întotdeauna este aşa de Crăciun, explică ea. Nu vrea să admită, dar familia îi lipseşte mult!

- A încercat să-i contacteze?

- Nu, mi-e teamă că este prea târziu pentru asta.

- Ar trebui să facă el primul gest, dacă este atât de important pentru el, declară Gabe. Este posibil ca şi ei să aibă aceleaşi sentimente, dar sunt reţinuţi de mândrie.

- Da, se poate să fie aşa.

- Atunci, vorbeşte cu el...

Mary, descurajată, scoase un suspin adânc.

- Am încercat, Gabe. Nu m-am oprit să-i tot vorbesc, dar nu e nimic de făcut, nu vrea să înţeleagă. încep să mă întreb dacă nu este o bătălie pierdută dinainte.

- Nici o bătălie nu este pierdută dinainte, declară Gabe.

Si ştia despre ce vorbea!

Casey era nebună de nerăbdare.

Apelul care i se transmisese, chiar înainte de a pleca de la televiziune, fusese convingător. Interlocutorul păru sincer şi, de data aceasta, Casey simţea că se află pe o pistă bună. Nu se putu reţine să nu vorbească despre asta

cameramanului atunci când traversau oraşul în camionetă pentru a ajunge la "îngerul păzitor". în sfârşit, o găsise pe Cathy Vincent, chiar în seara de Crăciun. într-o epocă apropiată, Casey îşi bătuse joc de astfel de evenimente şi singurul lucru care ar fi contat în ochii săi ar fi fost să facă rost de un reportaj formidabil. Dar Gabe Wheeler şi locuitorii căminului o făcuseră să-şi schimbe părerea. Ea nu va mai vedea viaţa de acum înainte din acelaşi unghi.

- Gabe, iată-l pe fratele meu, Juan.

Tootie avea un zâmbet radios, prezentându-l pe fratele său, un omuleţ robust, cu o mină jovială, care abia sosise la cămin.

- A trecut mult timp... prea mult timp! adăugă ea, ştergându-şi o lacrimă de bucurie şi îmbrăţişându-l din nou.

- Este prima oară când vii aici? îl întrebă Gabe.

- Nu, am mai venit o dată, de mult, răspunse Juan. Eu locuiam la Miami şi lucram pe un vapor de pescari.

- Şi viza tocmai i-a expirat, preciză Tootie suspinând.

- M-am regăsit înscris pe lista roşie a serviciului de imigrări pentru că nu m-am întors imediat în ţară. Mi-a trebuit mult timp să obţin o viză.

- Unde locuieşti?

- La Tootie până când voi găsi un apartament, răspunse el, luând-o pe sora sa după umeri.

-Atunci, vei veni la noi pentru masa de Crăciun de

mâine seară, nu-i aşa? îl întrebă Gabe.

- Este foarte frumos din partea voastră, dar am prevzut să o invit pe sora mea să cinăm la restaurant, pentru a-i mulţumi pentru tot ce a făcut pentru mine. Dar, dacă aveţi mare nevoie de ea, evident...

- Nu, nu, deloc, îl întrerupse Gabe, Tootie merită o zi de concediu! Şi chiar dacă ne este atât de preţioasă, ne vom descurca şi singuri.

- Aş putea găti, dacă vreţi, propuse Wendy.

Tootie îi aruncă o privire furioasă.

- Gabe, ai face mai bine să previi Salvarea dinainte, o luă în zeflemea.

- Sunt capabilă să gătesc! protestă tânăra femeie.

- Scumpa mea, poate eşti capabilă să găteşti, dar este cineva capabil să mănânce ce găteşti tu?

- Tot aşa ca şi ce găteşti tu, scumpa mea, răspunse Wendy pe un ton fals acid. Si mă pricep foarte bine la deserturi, ceea ce nu este cazul tău!

- Haideţi, calmaţi-vă amândouă! exclamă Gabe amuzat. Ce faceţi cu armistiţiul cofetarilor?

- Nu va începe decât mâine, replică Wendy, râzând. Tootie, te provoc la duel: astăzi, bucătăria ta! Să pregătim fiecare câte un fel şi un desert pentru astă-seară şi să-i lăsăm pe ceilalţi să aprecieze.

- De acord, răspunse Tootie cu o grimasă cinică. Dar vei încerca să te sinucizi, te previn!

în acelaşi timp, Tim veni cu un mesaj pentru Gabe.

- Casey a telefonat de la televiziune pentru a spune că va veni, explică el. Zicea că are o nouă pistă pentru nepoata lui Del şi crede că de data asta este serioasă.

- E super, exclamă Gabe. Unde este Delbert?

- Credeam că este cu voi, răspunse copilul.

- Wendy, nu l-ai văzut?

- A ieşit acum aproape o oră, răspunse tânăra femeie.

- Bine, când se întoarce, transmite-i mesajul şi spune-i că soseşte Casey, zise el.

- Am înţeles, răspunseră toţi în cor.

Gabe se întoarse către Tim şi-i puse mâna pe umăr.

- Bătrâne, trebuie să-ţi vorbesc.

- Când?

- Imediat, după ce soseşte Casey.

- Pare important.

Tim era în acelaşi timp curios şi neliniştit la perspectiva unei convorbiri care se anunţa atât de serioasă.

- Da, continuă Gabe. Am lucruri importante să-ţi spun.

- Am făcut vreo prostie?

- Nu, deloc, răspunse Gabe, surâzând. O să vezi, va fi important, n-am să te dezamăgesc.

- Bine, aşa îmi place, răspunse copilul, recăpătându-şi surâsul. Gabe îl privi îndepărtându-se şi simţi în inimă o căldură plăcută.

Da, venise momentul să facă unele schimbări în viaţa sa. Schimbări care îl aveau pe primul loc pe Tim!

- Unde este Mary?

Joey intră în bucătărie neliniştit că nu-şi vede nevasta.

-A plecat să se întindă puţin, răspunse Wendy care se ocupa de cratiţe.

- Este bine?

- Da, nu te nelinişti, răspunse tânăra femeie. Are doar nişte crampe la stomac.

- Tu ai pregătit micul dejun? întrebă Tootie, cu o voce suavă.

- Da, dar mi s-a părut că o văd înghiţind o bucată din prăjitura ta, răspunse Wendy, cu un surâs angelic.

- Ei, voi două, le întrerupse Gabe, intrând la rândul său, păstraţi-vă energia pentru masă, de acord?

- Cred că ar fi mai bine să merg să văd cum îi este, decise Joey.

- A sosit Casey, strigă Tim, ţipând cât îl ţinea gura.

- L-a văzut cineva pe Del? întrebă Gabe.

- Merg să văd dacă este în camera sa, propuse Wendy. Cu condiţia ca cineva s-o împiedice pe Tootie să verse arsenic în tigăile mele.

Bucătăreasa oficială a căminului o ameninţă cu lingura de lemn şi Wendy se eclipsă, râzând, Gabe o urmă. Vroia să stea de vorbă cu Casey, înainte de a începe discuţia cu Tim. Şi aceasta, fără întârziere!

- Am găsit-o! îi strigă tânăra femeie când îl văzu. Am găsit-o pe Cathy!

- Pari sigură dar cum poţi să ştii că nu este şi de

această dată o minciună?

- Această femeie, persoana care m-a chemat, cunoştea despre Cathy asemenea detalii pe care numai cineva care a întâlnit-o le putea cunoaşte. Mi-a povestit antecedente din viaţa lui Cathy pe care doar tânăra fată ar fi putut să i le relateze, căci noi nu le-am difuzat în reportajul nostru.

- îmi imaginez că, de data aceasta, vrei să-l iei cu tine pe Del, deduse Gabe.

- Da, aşa intenţionez.

- N-am reuşit să-l găsim.

- Cum? exclamă ea, surprinsă. Nu este în cămin?

- Nu, a ieşit şi nimeni nu ştie unde s-a dus. Este puţin ciudat căci, de obicei, nu lipseşte atât de mult.

- N-ar trebui poate să încercăm să-l găsim? sugeră Casey.

- Ti-ai pus toate acestea la inimă, nu-i aşa?

- Da, admise ea. Mi-ar plăcea să pot explica de ce, dar mă tem că n-aş putea formula clar.

- Nu este grav, cred că te înţeleg.

Cu un aer gânditor, tânăra femeie îl observă un lung moment.

- Si eu cred de asemenea, zise ea în cele din urmă.

Chiar în momentul în care el se apleca s-o sărute, se deschise uşa şi intră Tim.

- L-am găsit pe Del, anunţă el. I-am spus că dorea Casey să-l vadă.

- Mulţumesc, Tim, răspunse Gabe, rotindu-şi ochii.

Casey izbucni în râs şi vru să iasă după băiat, dar el o reţinu de braţ.

- Vroiam să vorbim.... îi spuse el.
- Este ceva atât de important? Nu poate să mai aştepte?
- Nu. Vroiam să vorbim despre noi. Este important, nu?

înainte ca ea să poată răspunde, uşa se deschise din nou. De
data aceasta era Joey.

- Poţi să ne conduci la spital, Gabe? întrebă el ieşit din minţi.
- La spital?
- Au început contracţiile! Mary naşte!
- Nu te nelinişti, draga mea, vom pleca imediat ce Gabe va porni maşina şi habitaclul se va încălzi.

Joey o bătea uşor pe mână pe soţia sa care, după cum se observa, nu se simţea bine.

Casey îi observa în linişte. Cu toate încercările pe care le traversaseră, cu toată situaţia lor de acum atât de tragică, îi invidia pe Joey şi pe Mary. Le invidia dragostea, ataşamentul reciproc şi curajul de a înfrunta împreună evenimentele. Ea nu încercase aceste sentimente de atâta timp, încât sfârşise prin a se îndoi de existenţa lor, şi descoperindu-le la tânărul cuplu, îi încălzea inima.

- Avem o problemă, declară Gabe intrând. Maşina nu vrea să pornească!

-Lasă-mă să arunc o privire, propuse Joey. Reuşesc întotdeauna să fac să pornească maşinile cele mai recalcitrante.

-Este foarte dotat, afirmă Mary. A lucrat deja într-un garaj.

-Mă duc...

Joey ieşi şi Tootie, care stătea lângă Mary, îi mângâia mâinile cu un surâs liniştitor.

-Avem încă timp, spuse ea. Contracţiile sunt încă rare. Copilul nu va veni imediat.

-Sper şi eu! replică Mary.

- Ce păcat că Juan a plecat deja, reluă Tootie. Dacă n-ar fi trebuit să meargă la lucru, te-ar fi dus acum la spital.

-Fratele tău şi-a găsit deja de lucru? întrebă Mary.

- Da, compania de taxi pe care a contactat-o l-a angajat azi-dimineaţă.

Gabe, care asista la scenă, o luă atunci pe Casey de braţ şi o trase către el.

-Apropo de discuţia noastră...

- Cred că avem timp, cu tot ce trebuie să faci astă-seară, răspunse Casey, aruncând o privire către Mary.

-Să mergem în biroul meu.

Conducând-o către mica încăpere, îi făcu semn să se aşeze într-un fotoliu.

-M-am gândit mult, îi spuse el imediat. La noi. La ceea ce va fi.

Tânăra femeie ridică încet capul către el. Nu era sigură că dorea
să ştie cum vedea el viitorul relaţiei lor...

- Si, atunci? întrebă ea.

în acea clipă, Wendy bătu la uşă şi îşi vârî capul în deschizătura acesteia.

- Delbert m-a însrcinat să vă previn că va fi gata de plecare în zece minute, anunţă ea.

- Mulţumesc, răspunse Casey. Poţi să-i spui să mă aştepte în hol, la intrare?

- Bineînţeles...

După ce Wendy dispăru, tânăra femeie se întoarse din nou către Gabe.

- Suntem presaţi, îl preveni ea. Camioneta studioului nu are decât două locuri în faţă. Trebuie să mă aşez pe una din cutiile lui Ben.

- Ar trebui să pun zăvor la această uşă, declară Gabe, încruntând din sprâncene.

- Scuză-mă! îi răspunse Casey, izbucnind în râs.

- Dar... pentru ce?

- I-am dat întâlnire domnului Cramer în zece minute. Trebuie să plecăm fără întârziere. Ben ar vrea să se întoarcă mai repede acasă, pentru a petrece Crăciunul cu familia sa.

- Si mie mi-ar plăcea să petrec Crăciunul cu tine, declară Gabe.

- Si mie mi-ar plăcea foarte mult.

- Adevărat?

- Nu ţi-aş spune dacă n-aş gândi aşa...

îi adresă cel mai atrăgător surâs pe care el îl văzuse vreodată şi trebui să facă un efort pentru a continua conversaţia.

- Cu adevărat, continuă el, trebuie să vorbim despre... ceea ce ai dori să faci în viitor.

- Este un chestionar la alegere? întrebă ea, încercând să-şi ascundă nervozitatea.

- Vorbesc serios, Casey.

- De asta mă tem.

- Gabe, avem probleme.

Vocea lui Tootie îi făcu pe amândoi să tresară. Bucătăreasa intră în birou şi-i puse mâinile pe umeri.

- Ce mai este? exclamă Gabe.

- Maşina nu vrea să pornească.

- Stiam; Joey se ocupă de ea.

- Nu, a revenit căci n-a făcut nimic, răspunse Tootie.

- Exact ce ne trebuia! murmură el ridicând ochii spre cer. Si cum o vom duce pe Mary la spital?

Capitolul 10

- Care este problema? întrebă Gabe.

- Am încercat totul, răspunse Joey, şi nu înţeleg nimic. Am verificat bujiile, nivelul benzinei în rezervor şi totul este în ordine. N-am putut s-o fac să pornească şi nu ştiu de ce.

Mary, pe care detaliile tehnice o interesau mai puţin, luă o mină îngrijorată.

- Ce vom face? întrebă ea.

- Nu te nelinişti, îi răspunse Casey, numai în filme femeile nasc în drum spre maternitate. Avem timp să găsim un vehicul. Chiar mă întreb dacă îl veţi avea pe copil înainte de mâine dimineaţă, ţinând cont de ritmul contracţiilor.

- Eşti sigură?

- Sunt gata să pariez.

- N-am putea s-o transportăm în camioneta studioului? întrebă Joey.

Casey se gândise deja la aceasta, dar nu găsise ideea prea ingenioasă.

- Se poate, zise ea, dar nu sunt decât două scaune, iar restul este plin cu un material greu. Cred că ar fi foarte înfiorător pentru Mary.

- Am putea lua un taxi, sugeră Gabe.

- în seara de Crăciun? spuse Joey, neîncrezător. Va fi greu să găsim vreunul.

- Am putea să-l chemăm pe Juan, sugeră Tootie.

- Desigur, doar este şofer de taxi, acum! exclamă Joey. Bună idee!

Dar, douăzeci de minute mai târziu, aşteptau încă.

- Unde poate fi? întrebă deodată Mary.

- Crezi că centralista l-a chemat imediat prin radio? adăugă soţul ei.

- Aşa mi-a spus, replică Tootie cu o mină frustrată.

- Cred că trebuie să căutăm alte soluţii, declară Gabe.

- Dar care? exclamă Joey. Un autobuz? Un măgar?

Gabe nu răspunse la sarcasmele tânărului, căci ştia că acesta trăia sub presiune. Casey îl înţelese foarte bine şi simţea o mare admiraţie faţă de el. în locul lui, ea n-ar fi arătat atâta blândeţe!

- Am primit mesajul vostru. Ce s-a întâmplat?

Toate capetele se întoarseră către intrare, unde răsărise Juan. El se arăta surprins, văzând toată lumea adunată.

- Faceţi un revelion surpriză?

- Este pe jumătate adevărat, răspunse sora sa. E vorba de o surpriză, dar nu avem timp de petrecere. După cum vezi, Mary este gata să nască.

- Da, ştiu, răspunse Juan, surâzând. în curând, nu?

- în această seară, declară Tootie, ascunzându-şi un surâs amuzat. Si avem nevoie de taxiul tău pentru a o duce la spital.

- în această seară? Ei bine... Da, evident, o voi duce, declară Juan, care căzuse din nori. Dar, trebuie să vă

previn că este o circulaţie imposibilă. Sunteţi siguri că avem timp?

- Cred că avem destul timp să mergem până la spital, declară Casey cu grijă. Vă voi întâlni mai târziu.

- Nu vii cu noi? o întrebă Mary, mirată.

- Nu cred că va fi loc în taxiul lui Juan pentru toţi, răspunse Casey. Tu trebuie să te lungeşti pe bancheta din spate şi Gabe, Joey şi Juan se vor aşeza în faţă. Vă voi întâlni la spital. Trebuie să mă grăbesc, adăugă ea, întorcându-se spre Gabe.

- Te duci totuşi cu Del pentru a explora pista cea nouă? Crezi că de data aceasta va merge?

- Sper, zise ea surâzând. De altfel, nu spuneai despre Crăciun că este o perioadă bună pentru miracole?

- Da, este adevărat. începi şi tu să crezi?

- Să spunem că încep să văd posibilitatea că ar exista.

- Pentru tine, este deja un progres considerabil, declară el, mângâindu-i obrazul.

- I-am cerut lui Moş Crăciun să lase puţin umanism în pantofii mei în această seară.

- Nu ştiu dacă te-ai adresat persoanei celei mai potrivite, dar ştiu că rugămintea ta va fi satisfăcută, răspunse el surâzând. Ne întâlnim la spital?

- Promit.

Gabe o privi o secundă fără să spună nimic şi o sărută în timp ce Del intra în încăpere.

- Casey, sunt gata de plecare...

- Del? exclamă Juan surprins. Ce faci aici, vechi prieten?

Cei doi bărbaţi căzură unul în braţele celuilalt, ca doi vechi prieteni, spre marea surpriză a celorlalţi.

- Am venit la New York, explică Juan, râzând. Tootie este sora mea mai mică. Afurisitule Del, cât timp a trecut?

- O eternitate, tâlhar bătrân! replică Del. Avem atâtea lucruri să ne povestim!

- Din păcate nu acum, răspunse Juan. Sunt şofer de taxi şi în această seară trebuie să duc la spital pe această micuţă doamnă şi pe soţul ei. Ea trebuie să nască. Dar tu, ce faci aici?

-Am venit s-o caut pe nepoata mea care a fugit, explică bătrânul domn, cu tristeţe.

- Fiica lui Mary Ann?

- Da...

- De ce a fugit? reluă Juan.

- E o poveste lungă...

- Vei fi aici mâine? întrebă Juan.

- Da, aşa cred.

- Si eu, de asemenea. O invit pe Tootie la cină, dar vom avea destul timp să discutăm în timpul zilei. Acum, cred că trebuie să plec, pentru că pasagerii mei se grăbesc să ajungă la spital.

- O seară bună, spuse Del, strângându-i mâinile. Pe mâine.

Casey aşteptă ca Joey şi Gabe s-o ajute pe Mary să urce în taxiul

lui Juan. începuse să ningă şi se auzeau în depărtare colindători
cântând cântece de Crăciun. Timp de o secundă, tânăra femeie simţi cum sufletul i se umple de fericire. Era magia Crăciunului sau magia dragostei?

Ea urcă în camionetă, în spate, şi se instală pe două lăzi de aparate în timp ce Del luă loc în faţă.

- La drum! îi strigă ea lui Ben.

***

- Credeam că în seara de Crăciun oamenii rămân acasă, remarcă Gabe, observând circulaţia aglomerată de pe străzile din New York.

- Sunt multe petreceri în această seară, explică Juan. Aşa este de la sfârşitul după-amiezii.

Gabe nu răspunse. Se gândea la seara sa, la proiectele pe care şi le făcuse. Ar fi vorbit mai întâi cu Tim, pe care l-ar fi lăsat apoi în mâinile lui Wendy şi ale lui Tootie pentru a-i face o vizită lui Casey.

Ar fi trebuit să fie un Crăciun foarte special, se gândea el. Poate chiar un Crăciun perfect... după răspunsul pe care i l-ar fi dat Casey. Căci avea intenţia să-i ceară mâna!

Vom avea oare o şansă să fim fericiţi împreună?

în timp ce Ben avansa încet în ambuteiaj, Casey nu înceta să-şi pună această întrebare neliniştitoare. înfăţişarea lui Del, plină de ticuri nervoase, îi amintea de scopul expediţiei lor. De cât timp se străduia ca să facă această seară posibilă? Pentru ca Del s-o găsească, în

sfârşit, pe Cathy? Gabe o acuzase adesea că are o idee fixă şi avea dreptate. Tânăra femeie îşi dădu seama că reunirea bunicului cu nepoata sa devenise în ochii săi mijlocul de exorcizare a propriului trecut. Dacă se întâlneau datorită ei, atunci bucuria lor ar face propria-i suferinţă mai suportabilă.

Casey înţelegea acum de ce Gabe investise atât de mult în cămin, de ce se străduia atât ca să-i ajute pe alţii. "Cu cât dăruieşti dragoste, cu atât ai mai mult de dăruit", îi spusese el. Câtă dreptate avea!

Gândurile sale se îndreptară către el şi la relaţia lor care evoluase în ultimul timp. îl iubea. Niciodată n-ar fi crezut, înainte de a-l cunoaşte că cineva ar fi putut să-i schimbe părerile. Si mai ales Gabe Wheeler!

Se produsese un miracol. Casey se îndrăgostise de el!

"Dar, ce voi face acum?" se întreba nelinişti tă.

- Câte minute se scurg acum între două contracţii? întrebă Gabe.

- în jur de zece minute, răspunse Joey.

Acesta luase loc pe bancheta din spate cu soţia sa, care-şi pusese capul pe genunchii lui. El îi ştergea faţa cu un şerveţel umed şi o ţinea de mână.

- Mi-e foarte rău, declară ea cu o grimasă.

- Mama mi-a povestit că a născut toţi copiii acasă, doar cu o moaşă, nu cu un medic, îşi aminti Joey, cu voce tare. Eu o credeam, dar acum mă întreb dacă nu-mi spunea

poveşti!

- Sper că nu voi naşte fără medic! exclamă Mary.

- Multe femei nasc astfel în fiecare zi, pentru că nu au timp să meargă la spital, spuse Gabe pentru a o calma.

- Ei bine, prefer să nu fac parte dintre ele, răspunse Mary. Gabe surâse. Se întreba, în sinea sa, cum ar fi reacţionat Casey
dacă ar fi fost în locul lui Mary. Ar fi fost nerăbdătoare, ca de obicei! Deodată, speră că, într-o zi, va avea şansa s-o ajute să aducă pe lume un copil

- De unde vin toate aceste maşini? întrebă Casey, agasată.

- Este Crăciunul, îi aminti Ben. Stii, sunt oameni care-l sărbătoresc!

- Da, mi-am dat seama! Dar, n-ar fi trebuit să fie acasă, cu familiile lor?

- Unii dintre ei merg cu maşinile lor pentru a-şi întâlni familia, îi explică Ben, cu răbdare.

- Sper că vom reuşi s-o găsim pe Cathy, interveni Delbert. N-aş suporta ideea că va petrece Crăciunul singură.

- Nu vă faceţi griji, domnule Cramer, răspunse Casey, bătându-l pe umeri. Dacă nu va fi la adresa care ni s-a dat, tot o vom găsi.

Numai dacă dorea să fie găsită, se gândi ea, deodată neliniştită.

- Ninge din ce în ce mai tare, declară Juan. Sper că nu vom rămâne blocaţi aici pentru mult timp.

Gabe se întoarse şi privi bancheta din spate.

- Cum se simte?

- Are contracţii din şapte în şapte minute, răspunse Joey. Dar chiar şi culcată, nu este instalată confortabil aici.

- Cu un pic de şansă, nu va dura mult timp, declară Gabe.

în mintea sa, îşi încrucişă degetele. Nu prevăzuse că o va ajuta pe Mary să nască într-un taxi, în mijlocul ambuteiajului.

- Spitalul este departe? întrebă Juan.

- Ce? exclamă Joey, cuprins de panică. Eşti şofer de taxi şi nu ştii unde este spitalul?

- Abia am sosit în New York şi, practic, nu cunosc oraşul.

- Nu este nimic grav, spuse Gabe pentru a-i calma pe cei doi. Cunosc eu bine străzile.

Chiar în acel moment, se auzi un trosnet teribil.

- Ce este asta? strigă Casey tresărind.

- Am putea spune că este o explozie, răspunse Ben.

- Da, este posibil, continuă ea. Priviţi! Se văd luminiţe care clipesc în depărtare.

Imediat le parveni în urechi sunetul asurzitor al sirenelor poliţiei în timp ce girofarele se concentrau la începutul străzii. Casey simţi cum i se trezeşte imediat

instinctul de ziarist.

- Dacă aş merge pe jos până acolo, poate aş afla ce s-a întâmplat, sugeră ea.

- Şoseaua este acoperită cu zăpadă, o preveni Ben. Eşti sigură că vrei să te plimbi pe o asemenea vreme cu tocuri înalte?

- Nu te nelinişti pentru mine, replică ea. Nu sunt o debutantă. Rămâi cu Ben, domnule Cramer. Nu lipsesc mult.

- Merg să văd unde pot să găsesc o ambulanţă, spuse Joey, ieşind din taxi.

Mary scoase un ţipăt înspăimântat, încercând să-l reţină.

- Joey!

- Nu te nelinişti, draga mea, mă întorc repede, îi promise el.

Dacă nu găsesc o ambulanţă, voi telefona la spital pentru a cere ajutor. Acest ambuteiaj ar putea să ne ţină aici toată noaptea.

în timp ce Gabe privea pe geam, o zări pe Casey care venea către ei, traversând ceea ce semăna tot mai mult, cu un ocean de maşini. El ieşi şi-i făcu semn cu mâna.

- Hei, Casey! Pe aici!

Tânăra femeie îl zări şi se îndreptă cu paşi mari spre taxiul lor.

- Ce face Mary? strigă ea, apropiindu-se.

- Bine, răspunse el, ieşind din vehicul. Urcă la noi.

- Nu, mulţumesc, vroiam să ştiu ce se petrece.

- Cu escarpenii tăi! exclamă el. Ninge, în caz că nu ai remarcat!

- Da, am văzut, răspunse ea cu un surâs radios. Este frumos, nu-i aşa?

Gabe izbucni în râs şi o luă în braţe.

- Acum o lună, n-ai fi găsit frumos acest timp. Ai fi tunat şi fulgerat împotriva neplăcerilor pe care le aduce zăpada.

- Ai dreptate, dar este Crăciunul! replică ea.

- Da, este Crăciunul...

Rămaseră o clipă privindu-se drept în ochi şi tânăra femeie întoarse capul roşind.

- Mary se simte bine? reluă ea.

- Aproape. De ce nu rămâi aici? Joey a plecat spre locul exploziei să caute o ambulanţă şi ar putea să ne povestească ce s-a întâmplat. Aşteptându-l, Mary va avea nevoie de puţină încurajare.

Văzând faţa viitoarei mame contractată de durere, Casey nu ezită şi urcă în taxi, în spate.

- Cum te simţi, Mary? o întrebă ea, ştergându-i fruntea.

- Contracţiile sunt din ce în ce mai dese, răspunse aceasta.

- E bine. Cu puţină şansă, vom pleca de aici înainte de a veni copilul. în tot cazul, şi-a ales o noapte remarcabilă pentru a-şi face intrarea în lume!

Gabe îi căută privirea în penumbra habitaclului.

-Am impresia că această noapte va fi remarcabilă din mai multe motive! declară el.

Capitolul 11

- Ce se întâmplă? strigă Casey.

- Este vorba de noul imobil, cel care este în curs de construcţie, răspunse Joey gâfâind, urcând în taxi. S-a prăbuşit o parte din structură. Poliţia era deja acolo pentru a reglementa circulaţia.

- Dar nimic nu mişcă, observă Casey.

- Este o dezordine de necrezut, răspunse tânărul. N-am văzut niciodată aşa ceva.

în acel moment, Mary scoase un geamăt şi soţul său întoarse spre ea o faţă neliniştită.

- Cât timp trece acum între contracţii? întrebă el.

- Sapte minute, răspunse Mary. Cred că nu va întârzia.

- Sper ca bebeluşul nostru să aştepte până ajungem la spital! declară Joey.

- Suntem doi, murmură Casey.

- Trei! exclamă Mary, cu un geamăt de durere.

- Gabe a plecat să te întâlnească, reluă Casey! L-ai văzut?

- Da, discută cu un bărbat de pe şantier.

- Un bărbat!

Joey aprobă din cap. Ed Haynes, se gândi Casey.

- Mă tem că nu putem ieşi de aici mult timp, declară Juan.

- Poate trebuie să apelăm la poliţişti, sugeră Joey. Ei ar putea s-o ducă pe Mary la spital.

- Nu! strigă ea. Nu plec nicăieri fără tine!

- Trebuie să fim rezonabili, draga mea, răspunse el. Gândeşte-te la bebeluşul nostru. Nu poate să vină pe lume

într-un taxi!

- Mi-e frică, Joey, murmură tânăra femeie. N-aş putea să rămân singură.

Casey se agita pe scaunul său şi încerca să vadă camioneta studioului în ambuteiaj. Probabil că Delbert ardea de nerăbdare... Dar ce putea să facă într-o situaţie atât de încurcată?

Deodată, pagerul ei începu să vibreze.

- Revin imediat, zise ea deschizând portiera.

- Unde te duci? se nelinişti Juan.

- Merg să caut un telefon. Revin într-un minut.

Traversând marea de maşini, ajunse pe trotuar şi se îndreptă
spre prima cabină telefonică.

- Sper că este important, mormăi ea căutând o monedă în poşetă.

Dar, chiar dacă era important, nu putea să fie mai important decât ceea ce făcea acum.

Apelul venise de la Nina şi Casey o sună imediat.

- Eu sunt, zise ea. Ce s-a întâmplat?

- Unde eşti?

- Nu m-ai crede dacă ţi-aş spune! exclamă tânăra femeie. Un imobil se prăbuşeşte şi sunt prinsă de un secol într-un ambuteiaj, la bordul unui taxi, cu o femeie care este gata să nască şi cu un fost pastor care îşi regăseşte credinţa şi doi prieteni vechi care nu s-au văzut de o eternitate. Unul dintre ei îşi va găsi, poate, în această seară, nepoata fugară, dacă

nu mă rechemi la studio şi nu faci să sară în aer această seară.

- Fii calmă, replică Nina, râzând. Ceea ce vreau să-ţi cer nu-ţi va crea nici cea mai mică problemă.

- Nu cred nici un cuvânt, dar te ascult...

- Vreau să te ocupi de accidentul din imobilul Haynes. Nimeni nu poate ajunge acolo din cauza circulaţiei şi cerul te-a plasat acolo. Eşti cu Ben, nu-i aşa?

- Da, într-un fel...

- Cum aşa? întrebă Nina, surprinsă.

- Am părăsit camioneta ca s-o ajut pe Mary. Ea poate să nască dintr-o clipă în alta. Ben trebuie să fie şi el prins în acest dop infernal, dar...

- Caută-l, o întrerupse producătoarea.

- Vorbeşti ca şi când ar fi o problemă de viaţă şi de moarte!

- Aşa şi este! Trei oameni sunt prinşi sub dărâmături. Seful şantierului şi doi muncitori.

Si, cu aceste cuvinte, Nina închise.

Creierul lui Casey funcţiona metodic în timp ce traversa din nou fluviul de maşini pentru a regăsi taxiul lui Juan. A o căuta pe Cathy era imposibil până când nu se termina cu amtuteiajul şi astfel, avea timp să se ocupe de misiunea încredinţată de Nina. Apoi, ea şi Delbert ar putea s-o găsească pe tânăra fată. Sperând că nu va fi prea târziu...

- Trebuie să-l găsesc pe cameraman, anunţă ea când ajunse la taxi. Patronul meu vrea să fac un reportaj despre

accident. Vreau să-i cer lui Del să vină cu voi şi dacă veţi reuşi să scăpaţi din acest necaz înainte de a mă întoarce, să mergeţi direct la spital. Vă voi întâlni mai târziu. Situaţia pare gravă acolo, adăugă ea, arătând către locul imobilului. Seful de şantier şi doi muncitori sunt prinşi sub dărâmături.

Joey şi Mary schimbară o privire şi Juan se întoarse pentru a-i lua de mână.

- Casey, declară Mary cu o voce neliniştită, tatăl lui Joey este şeful de şantier de la imobilul Haynes.

Casey îi privi pe toţi trei, incapabilă să scoată un cuvânt.

- Ce ai mai făcut, Ed? strigă Gabe furios. Trebuie să moară trei oameni ca să înţelegi că nu poţi face economii pe şantierul tău?

- Tu întotdeauna m-ai făcu responsabil pentru toate nenorocirile din lume, răspunse Haynes pe un ton dispreţuitor. Chiar şi pentru acest accident.

- De data aceasta nu eu sunt cel care trebuie convins, îi răspunse Gabe.

Cred că autorităţile abilitate vor avea multe de spus despre modul în care îţi conduci afacerile.

- Sunt atâţia ani de când fac afaceri şi nu au găsit nimic să-mi reproşeze.

- Mai devreme sau mai târziu, vei plăti pentru faptele tale.

La această remarcă, Haynes izbucni într-un râs răutăcios.

- N-ai pierdut obiceiul de a ţine predici, domnule reverend?

- Acum nu vorbesc ca pastor, replică Gabe, ci ca unul

care acordă mai multă importanţă vieţii omeneşti!

- Păcat că nu ai arătat această generozitate în seara în care fiica mea te-a lăsat să-l păzeşti pe nepotul meu, pe care l-ai abandonat în mâinile unei baby-sitter care...

înainte de a avea timp să-şi termine fraza, Gabe îi aplică o directă în bărbie. Ed Haynes se clătina încă atunci când Casey şi Ben, care auziseră sfârşitul conversaţiei s-au interpus între cei doi bărbaţi.

- Gabe, opreşte-te! strigă tânăra femeie. Nu merită să te superi!

- Ai face mai bine s-o asculţi pe această persoană, declară Haynes, recăpătându-şi calmul şi cinismul. Aş putea să te trimit la închisoare pentru asta... Si de altfel, mă întreb de ce n-aş face-o.

- Nu mi-e frică de tine!

- Gabe! strigă Casey.

- întotdeauna ai fost violent, reluă Haynes. De aceea Lizei îi era frică de tine!

- Minţi! urlă Gabe, furios. Lizei nu i-a fost niciodată frică de mine!

- Adevărat? Atunci de ce crezi că a fugit la Paris?

- Pentru că ai trimis-o, răspunse Gabe. Aşa-zis, pentru a o ajuta să treacă peste doliul după moartea lui Benjamin.

- Ti-ai repetat această poveste atât de mult timp încât ai ajuns s-o şi crezi, nu-i aşa? întrebă Haynes rânjind.

- Aşa mi-a spus Liza.

- Evident! îi era atât de frică, încât îţi povestea orice!

- Ajunge! strigă Casey, pe un ton sec. Trei oameni sunt prizonieri sub dărâmături şi voi doi nu vă gândiţi decât să vă certaţi dacă Lizei îi era sau nu frică de soţul său. Totul este ridicol!

Făcând un semn către cameraman, tânăra femeie se îndreptă spre locul accidentului.

Surprins de explozia ei de furie, Gabe o privi îndepărtându-se fără să înţeleagă ceva. Ce s-a întâmplat? O urmă nedându-i atenţie lui Haynes, care continua să protesteze.

- Aici Casey Tucker, de la locul viitorului Haynes Tower sub tone de dărâmături! O parte din structura noului zgârie-nori s-a prăbuşit, îngropându-l pe şeful de şantier Mario Rizzo şi pe doi din oamenii săi, George Miller şi Sam Harris.

în faţa camerei, Casey părea concentrată asupra reportajului său şi perfect profesională. Nu privea niciodată către Gabe, care stătea lângă Ben, şi nu lăsa deloc ca figura ei să exprime chinul şi furia ce le simţise văzându-l atât de preocupat de fosta lui soţie.

- Cum puteţi vedea în spatele meu, continuă ea, echipele de ajutor sunt deja aici şi încearcă să comunice cu oamenii, pentru a se asigura că mai sunt încă în viaţă.

în acel moment, Del îl întâlni pe Gabe şi se aplecă la urechea acestuia.

- A zis Mario Rizzo? întrebă el.

- Da, de ce?

- Am cunoscut, odinioară, pe un Mario Rizzo, în Florida.

Eram tineri, ştrengari pe vremea aceea...

- Tatăl meu a locuit în Florida, înainte de a o întâlni pe mama şi a se căsători.

Delbert se întoarse către Joey, care stătea în spatele lui.

- Tatăl tău?

- Da. Mario Rizzo este tatăl meu.

- Nu ştiu dacă este vorba de acelaşi Mario, dar...

- Cred că îmi amintesc că lucra pe un vapor de pescuit, continuă Joey. Ne povestea câteodată despre doi tovarăşi, Juan şi Hokey...

- Hokey era numele meu în acea perioadă! exclamă Delbert. Atunci, tatăl tău este vechiul meu tovarăş...

Bucuria care îi lumină faţa se stinse deodată, când îşi dădu seama de situaţia în care se găsea vechiul lui prieten.

- Aşteaptă puţin, strigă Joey. Ai zis că l-ai cunoscut pe Juan când erai în Florida, nu-i aşa?

- Atunci, fratele lui Tootie este acel Juan pe care îl cunoştea şi tatăl meu?

- Da, răspunse Del. Eram nedespărţiţi, pe vremea aceea.

Trei dintre cei mai buni prieteni din lume.

Casey, care terminase intervenţia televizată, schimbă câteva cuvinte cu Ben care continua să filmeze operaţiunile de căutare şi-i reîntâlni pe cei trei bărbaţi.

- Atunci, îl întrebă ea pe Gabe, tu şi socrul tău aţi ajuns la o concluzie cu privire la conversaţia pasionată despre angoasele Lizei?

- De ce eşti atât de furioasă? o întrebă Gabe, surprins.

- Furioasă? Dar nu sunt furioasă...

- Dacă nu eşti furioasă, atunci eu sunt Josephine Baker!

- De acord, sunt furioasă, răspunse ea. Ai înţeles în ce măsură eşti încă prizonierul trecutului tău?

- Prizonierul trecutului meu? Crezi că n-am întors pagina căsătoriei mele?

- Sunt convinsă! Este suficient să văd cum reacţionezi de fiecare dată când e vorba de acest subiect. Gabe, eşti îndrăostit în continuare de ea!

Cu aceste cuvinte, Casey întoarse patele şi încercă să se îndepărteze când Gabe o prinse de braţ.

- Nu mai sunt îndrăgostit de fosta mea nevastă, ţi-am mai spus, exclamă el.

- Faptele dezmint vorbele tale, replică ea. Acum, dacă îmi permiţi, vreau să văd dacă Juan a reuşit să degajeze taxiul sau Mary ar putea naşte dintr-un moment în altul.

Gabe o urmă fără să spună ceva. Nu-şi credea urechilor. Casey era geloasă!

***

- Joey! Unde eşti, Joey? strigă Mary.

O grimasă de durere îi deforma frumoasa figură atunci când intervenea o nouă contracţie.

- Se întoarce, îi răspunse Juan. A plecat pe şantier să vadă dacă ne poate ajuta cineva să ieşim de aici.

Casey urcă în maşină şi se aşeză alături de Mary.

- Speram că aţi reuşit să ajungeţi la spital în tot acest timp...

- Eu mă întreb când vom putea ieşi din acest ambuteiaj, declară Juan. Poate când micuţul va avea vârsta să meargă la şcoală.

- Oh, vă rog, exclamă Mary. Nu glumiţi cu asta!

- La cât timp simţi contracţiile? întrebă Casey.

- în mai puţin de cinci minute...

Juan şi Casey schimbară o privire neliniştită atunci când Gabe veni şi luă loc în faţă.

- Cum îi mai este? întrebă el.

- Până în prezent, bine, răspunse Juan. Dar nu ştiu cât timp...

Casey nu ridicase capul şi Gabe îi puse o mână pe umăr.

- Mă gândeam la ce am spus, murmură el.

- N-are importanţă.

- Casey, te iubesc.

înainte ca ea să răspundă, Mary scoase un ţipăt şi se agăţă de mâna ei cu toate forţele.

- Aceste contracţii sunt mai puternice decât cele de dinainte, strigă ea. Pentru Dumnezeu, faceţi ceva!

- Juan, trebuie să plecăm de aici, declară Casey, altfel ne pregătim de naştere!

Juan ridică ochii spre cer şi-şi făcu semnul crucii.

- Dios!

- Eşti şofer de taxi, reluă Casey. N-ai fost niciodată

moaşă?

- Practic această meserie din această dimineaţă. Si n-am fost prevenit că trebuie să ai pregătire de infirmier ca să poţi conduce un taxi la New York!

- Păcat, ne-ai fi fost de ajutor.

Privind figura crispată a lui Mary, Gabe înţelese deodată că trebuia să se aştepte la ceea ce este mai rău. Nu vor ajunge niciodată la timp la spital.

-Juan, zise el cu o voce fermă, du-te la restaurantul de vizavi şi cere-le şervete şi apă caldă. Si o pereche de foarfece.

- Am eu foarfece, răspunse Casey căutând în poşetă.

- Perfect, zise el, luându-le. Parcă sunt noi.

- Dar trebuie să le sterilizăm...

- Totul trebuie sterilizat.

- Unde este Joey? întrebă Mary.

- încearcă să-l ajute pe tatăl său, răspunse Gabe.

El ieşi din taxi şi urcă în spate, ca s-o ajute pe Mary să se aşeze mai confortabil.

- Sper că se va întoarce destul de repede pentru a vedea naşterea copilului său, murmură Casey.

- Când a înţeles că este vorba de tatăl său prins între dărâmături, cred că i-a fost teamă că nu va avea niciodată posibilitatea de a se împăca şi a şterge tot ce i-a separat, explică Gabe. El ştia, de asemenea, că vom avea noi grijă de Mary. Si, nervos cum este, este mai bine să nu fie aici.

- El a suferit întotdeauna din cauza certei cu familia sa, declară Mary cu o voce slabă. Nu vroia să admită că suferea mult pentru că nu-i mai vedea. Sper că va avea ocazia să se împace cu tatăl său. Dacă i se va întâmpla ceva domnului Rizzo, Joey al meu îl va purta pe conştiinţă până la sfârşitul zilelor sale.

- Eu cred că totul se va sfârşi cu bine, declară Gabe.

O nouă contracţie îi smulse un ţipăt lui Mary.

- Dar ce face Juan? murmură el. Contracţiile sunt din ce în ce mai dese.

O clipă mai târziu, şoferul sosi alergând, cu braţele pline de prosoape şi cu o găleată pentru şampanie plină cu apă caldă.

- Aţi auzit? strigă el urcând în maşină. Au reuşit să-i găsească. Pompierii i-au scos pe cei trei oameni de sub dărâmături.

- Sunt bine? întrebă Casey.

- Da, sunt bine, răspunse Juan. îi vor duce la spital, dar nu sunt răniţi grav.

- Este un miracol, murmură Mary.

- Da, un adevărat miracol, repetă Gabe.

El ridică privirea care se întâlni cu cea a lui Casey.

Juan plecă să caute o ambulanţă şi reveni în câteva clipe cu Joey.

- Vor veni! strigă el urcând în maşină. Ne vor aduce ajutoare.

- Mi-e frică să nu sosească prea târziu, răspunse Gabe.

- Vine copilul? întrebă Joey, cuprins de panică.

Gabe dădu afirmativ din cap.

- împinge Mary. împinge!

Un ţipăt îi scăpă tinerei femei pe care efortul şi durerea o tăiau în două.

- Joey! strigă ea. Ia-mă de mână!

- Draga mea, îmi pare rău că am sosit atât de târziu...

- Nu-i nimic grav, murmură ea. L-ai văzut pe tatăl tău?

- Da. Va sosi în câteva minute.

- Aici? întrebă Casey, surprinsă. Credeam că i-a transportat la spital.

- Pe alţi doi, dar pe el nu. Nu are nici o zgârietură. Au fost prinşi la subsol şi n-au nici o rană. Dar i-a fost frică pentru viaţa sa şi cred că s-a bucurat să mă vadă.

- încă o dată, Mary, interveni Gabe. împinge!

Totul se desfăşură apoi foarte repede. Tânăra femeie, cu faţa plină de sudoare, făcu un ultim efort şi, câteva secunde mai târziu, în habitaclu răsună un ţipăt. Bebeluşul, foarte roşu şi dând din mâini şi din picioare, apăru pe lume.

- Este o fată! strigă Gabe.

Juan aruncă o privire spre cer.

- Este douăsprezece şi un sfert noaptea. Un adevărat copil de Crăciun!

- Eram siguri că va fi un băiat...

Zăpăcit, Joey îl privea pe Gabe care tăia cordonul ombilical şi începea să o spele pe fetiţă.

- Eşti decepţionat? întrebă Casey.

- Cu siguranţă, nu! răspunse noul tată. Este adevărat că nu ne-am gândit să căutăm un nume feminin.

- Am o sugestie, propuse Gabe.

- Care?

- De ce să nu se numească Noelle?

Capitolul 12

Casey privea cum infirmierele o scoteau pe Mary şi pe fiica ei din ambulanţă şi o duceau în sala de urgenţă. Joey le urma fără a lăsa mâna lui Mary.

Ea le urmă când o maşină se opri în spatele ambulanţei. Un bărbat de o anumită vârstă ieşi în grabă.

- Eu sunt bunicul! strigă el, încântat. Eu sunt bunicul!

Mario Rizzo se precipită către uşă, iar Casey nu-şi putu reţine un surâs. Să vadă moartea atât de aproape îi schimbase în totalitate sentimentele pe care le nutrea cu privire la fiul său şi la nora sa! Gabe avea dreptate: Crăciunul era propriu miracolelor!

Gabe! Tânăra femeie se întoarse şi-l zări vorbind cu şoferul de pe ambulanţă. Văzând-o, el întrerupse conversaţia şi-i veni în întâmpinare.

- Pentru tine este o zi ca toate celelalte, nu? o întrebă el, surâzând.

Casey izbucni într-un râs vesel.

- îmi pare rău că te decepţionez, dar dacă am văzut multe lucruri în viaţa mea, n-am asistat încă la o naştere. Si mai ales, într-un taxi, în mijlocul unui ambuteiaj în New York!

Gabe o luă de braţ şi se îndreptă către recepţie pentru a şti în ce cameră fusese transportată Mary.

- Etajul trei, camera 305, îi anunţă secretara.

- Nu era Mario Rizzo cel pe care l-am văzut când

vorbeam cu şoferul de pe ambulanţă? întrebă Gabe în timp ce mergeau spre ascensor.

- Ba da! întâlnirea sa cu cea cu coasa i-a schimbat viziunea asupra lucrurilor.

- Si să nu mai vorbim de nepoţică, adăugă Gabe.

Ascensorul se opri şi amândoi intrară în maternitate. Joey şi tatăl
său se postaseră înaintea unui geam, admirând-o pe micuţa Noelle, de care se ocupau infirmierele. Se apropiară de cei doi bărbaţi şi Gabe îl atinse afectuos pe umeri pe Joey.

- Toate felicitările! îi spuse surâzând.

- Sunt foarte fericit! exclamă tânărul. Nu-i aşa că este frumoasă? Un adevărat îngeraş!

- Cum se simte Mary? întrebă Casey.

- Foarte bine. Este în camera sa şi se odihneşte.

- Aş vrea s-o îmbrăţişez înainte de a pleca.

- Pleci? repetă Gabe, înspăimântat.

- Mai am o misiune de îndeplinit, îl lămuri ea. Delbert şi cu mine trebuie s-o căutăm pe Cathy. Asta făceam când am fost reţinuţi în ambuteiaj. Acum că totul este în ordine aici, trebuie să mă întorc la camionetă şi să-l caut pe Del. Cu tot ce s-a întâmplat, mi-e frică să nu-l fi pierdut...

- Crezi că s-ar fi întors la cămin? întrebă Gabe.

- Mă îndoiesc... El avea numele şi adresa celei care m-

a contactat şi mă întreb dacă nu s-a dus singur să-şi caute nepoata.

Gabe îşi amintea ce se petrecuse ultima dată când Casey avusese o întâlnire cu un pretins informator şi simţi un fior pe şira spinării.

- Atunci, cred că trebuie să ne grăbim să-l întâlnim!

Străzile pline de ceaţă erau sumbre şi din gură ieşeau vapori, ca într-un film de groază. Erau puţine maşini şi nici un pieton. Ben parcă la intrarea unei străduţe sinistre şi aşteptă ca Gabe şi Casey să coboare.

- Ne aştepţi aici, îi spuse Casey şi dacă se petrece ceva, chemi poliţia.

- Am înţeles, răspunse el.

Găsiră imobilul fără dificultate, dar nici urmă de Delbert.

- Du-te să vezi dacă nu este pe ţărm. Eu merg s-o caut pe Cathy. Zicând asta, Casey îi întinse o bară de fier lui Gabe, care o privi

neîncrezător.

- De ce îmi dai aşa ceva?

- Pentru protecţia ta. Priveşte în jurul tău, Gabe: nu suntem chiar în Disneyland!

- Nu începe discuţie că n-am s-o folosesc...

- Dacă îţi este viaţa în joc, îl întrerupse el, vei fi surprins de viteza cu care o vei folosi! Haide, Wheeler, la muncă! Găseşte-l pe Del!

înainte să fi avut timp s-o oprească, tânăra femeie intră în imobil. Gabe începu să inspecteze străduţa, cu bara de metal împotriva voinţei sale. Nu-i plăcea asta, dar Casey avea dreptate: vecinătăţile nu-i inspirau nici o încredere!

Căută un moment care îi păru o eternitate şi reveni spre imobilul unde intrase Casey, când o siluetă ieşi brusc din ceaţă în faţa lui.

- Ei, Del! strigă el.

Silueta se întoarse.

- îţi repet ce i-am spus şi bătrânului: nu este nici o Cathy aici!

Femeia care vorbea era mică şi slabă, cu o figură cu trăsături
dure înconjurate de meşe brune, în dezordine.

- Lasă-mă să-ţi arăt o fotografie...

Casey se răsuci pentru a încerca să arunce o privire în interiorul apartamentului.

Chiar dacă acesta părea gol, avea convingerea că femeia o minţea.

- Nu vreau să văd fotografia, îi răspunse aceasta. Nu e nici o Cathy aici şi gata.

Vru să-i închidă uşa în nas, dar Casey puse piciorul în deschizătură.

- Mi s-a spus că este aici, insistă ea.

- Ei bine, cine ţi-a spus este un mincinos!

- Vicky? Ce se întâmplă?

Auzind tânăra voce feminină care venea de pe scară, amândouă se întoarseră. Tânăra care vorbise nu avea mai mult de optsprezece ani, chiar dacă machiajul gros care îi acoperea faţa îi ascundea trăsăturile.

Purta uniforma neagră şi ajustată a chelneriţelor pe sub un mantou de lână falsă.

- Cathy Vincent? întrebă Casey.

Tânăra se întoarse şi începu să alerge.

- Am fost la această adresă pe care i-a dat-o cel care a contactat-o pe Casey, dar femeia mi-a spus că acolo nu era nici o fată şi că locuia singură.

Delbert avea un aer de profundă disperare atunci când îi povestea lui Gabe şi acesta simţi cum i se strânge inima de tristeţe.

- Este posibil să mintă, remarcă el. Numai dacă nu vrea să fie găsită.

- Dar de ce micuţa mea Cathy nu vrea să mă vadă? exclamă bătrânul.

- Ea nu ştie că o cauţi, sublinie Gabe. Dacă frecventează oameni dubioşi, îi este poate frică de poliţie.

- Sărmana micuţă, murmură Del. Sper că ea...

Nu fu nevoie să termuine: Gabe înţelesese ce vroia să spună.

- Cathy!

Cei doi bărbaţi întoarseră capul în direcţia de unde se auzea vocea feminină. Gabe văzu o tânără alergând pe stradă, urmată îndeaproape de Casey.

- Cathy, aşteaptă! striga aceasta din urmă.

- Cathy! repetă Del, începând să alerge la rândul său.

Gabe îl urmă, dar se angaja într-o alee transversală pentru a încerca să-i taie calea tinerei fete, înainte ca aceasta să poată lua metroul sau să sară într-un taxi şi să le scape. El ajunse în strada următoare chiar în faţa ei.

- Cathy, opreşte-te! îi ordonă el.

- Lasă-mă să plec! strigă ea la capătul puterilor. Te rog...

- Calmează-te, Cathy, te căutăm de mult timp.

- Nu vreau să mă mai întorc acolo, continuă ea, plângând. Vă rog, nu mă trimiteţi acolo.

- Cathy!

Tânăra se întoarse, în timp ce Delbert se apropia. Ea îl privi o clipă cu un aer neîncrezător, ca şi cum nu putea să-şi creadă ochilor. Casey fu ultima care ajunse.

- Cathy, exclamă ea, abia răsuflând. Iată-l pe bunicul tău.

- Când am venit, tu erai plecată...

Instalat în camionetă, Delbert îşi ţinea nepoata lângă el şi Cathy plângea pe umărul lui cu suspine de copil.

- Nu puteam să mai rămân! exclamă ea. Nu în casa aceea, după ce a murit mama!

- Dacă măcar aş fi ştiut, aş fi venit când aveai nevoie de mine.

- Vroiam să te previn, dar mama mi-a interzis să-ţi telefonez, continuă ea. Tu nu mă vrei, nu-i aşa?

- Scumpa mea, cum aş putea să nu te vreau?

Suspinele o împiedicau să continue şi Del îi mângâia capul cu o mână părintească. Si el avea ochii plini de lacrimi.

Aşezaţi în faţă lângă Ben, Gabe şi Casey nu îndrăzneau să vorbească.

Casey se gândea la familia sa pierdută pentru totdeauna şi o invidia pe Cathy pentru un bunic atât de iubitor, un bunic care nu a ezitat să rişte totul pentru a o găsi şi care îi va dărui un cămin.

Va avea şi ea aceeaşi şansă?

- Cred că ştiu la ce te gândeşti, declară deodată Gabe.

- Sunt atât de transparentă? îl întrebă ea, cu un surâs trist.

- Destul, pentru cine ştie să te privească.

- Nu pot face pasul înapoi, ştii, dar câteodată... Câteodată nu mă pot împiedica să mă gândesc la ceea ce ar fi putut să fie.

- Cunosc această impresie.

- Da, îmi imaginez.

- Sunt aproape zece ani şi Benjamin îmi lipseşte mereu.

- Stiu, zise ea, luându-i mâna. Dar ai altă şansă, cu Tim. Ai vorbit cu el?

- Nu, n-am avut timp. Eram gata s-o fac când ai sosit. I-am promis că vom avea o discuţie când mă întorc. Dar mă tem că trebuie să aştepte până mâine.

- S-ar zice că ţi-e frică. N-ai să te răzgândeşti acum, nu-i aşa? i se adresă ea.

- Sigur că nu, răspunse el, ridicându-se. De fapt, am planuri foarte precise pentru viitor.

- Tim, am angajat un detectiv particular s-o găsească pe mama ta.

Tim, care tocmai terminase un mic dejun pantagruelic, ridică
ochii miraţi spre Gabe.

- Nu o vei găsi, răspunse el. Sunt sigur că acum este în California.

Tim nu vorbea niciodată de masa sa, aşa că remarca sa îl surprinse mult pe Gabe.

- Ea ţi-a spus că pleacă acolo? îl întrebă el.

- Nu, nu mi-a spus niciodată nimic. Dar vorbea mult. Si avea multe reviste despre California pe care le citea fără încetare.

- Atunci, acolo o vom căuta.

- Ea nu vrea să fie găsită, observă copilul. Si de ce trebuie s-o căutăm?

- Nu vrei s-o revezi?

- Nu, răspunse Tim cu o voce plină de amărăciune. Ea nu mă vrea şi acum nu o vreau nici eu.

- Totuşi, trebuie s-o găsim şi s-o aducem aici, cel puţin pentru o scurtă perioadă de timp.

- De ce?

- Pentru că, dacă nu ai nici o obiecţie, mi-ar plăcea să-ţi fiu mai mult decât un tutore. Aş vrea să te adopt, dacă şi tu eşti de acord.

- Să mă adopţi? repetă copilul făcând ochii mari.

- Da, dacă şi tu vrei!

Tim lăsă să-i cadă linguriţa şi sări de gâtul lui Gabe pentru a-l îmbrăţişa.

- De când am venit aici, visez adesea că eşti tatăl meu, şi că am şi o mamă care mă iubeşte şi că trăim împreună!

El începu să plângă şi Gabe simţi cum i se umezesc ochii.

- Ei bine, băiatul meu, îţi promit că voi face totul ca să-ţi realizezi visul. îţi promit.

- A fost delicios!

Satisfăcută, Casey, puse furculiţa jos şi contemplă masa. înainte de a trece să cineze la ea, Gabe cumpărase stridii, somon, un curcan cu castane şi un suculent tort de

îngheţată. A fost cea mai frumoasă cină de Crăciun. De fapt, pentru prima oară de la noaptea în care pieriseră părinţii săi, se simţea eliberată de trecutul său.

- Mă gândeam că vei veni cu Tim, zise ea, răsturnându-se pe canapea. I-ai vorbit de proiectul de adopţie?

Gabe luă loc alături de ea şi tânăra femeie se apropie de el.

- Da, în această dimineaţă.

- Si cum a reacţionat?

- La început a fost contrariat, când i-am spus că vroiam s-o caut pe mama sa.

- Nu i-ai explicat de ce? exclamă Casey.

- B da, dar vroiam mai întâi să ştiu ce părere are despre ea. Răspunsul a fost clar: nu vrea s-o vadă. Atunci, i-am anunţat intenţia de a-l adopta.

- Si ce-a zis?

- Că nutrea un vis secret de când a venit la cămin: să mă aibă ca tată.

- Te adoră! remarcă ea uşurată.

- Este reciproc, crede-mă!

- Da, mi-am dat seama!

- în timpul conversaţiei, Tim mi-a spus şi altceva, continuă Gabe. în visul lui, avea şi o altă mamă. O mamă pe care s-o iubească.

- Să văd... Cineva pe care o cunoaştem? întrebă Casey,

roşind.

- Visul său nu este prea precis la acest punct, dar mi-a dat indicii interesante... Spune-mi, cum te simţi după noaptea nebună pe care am petrecut-o ieri?

Mirată că a schimbat subiectul, ea îi aruncă o privire întrebătoare şi rămase tăcută.

- Mi-e teamă ca evenimentele de ieri să nu-ţi fi redeşteptat amintiri urâte, reluă el. Mai ales după ce am găsit-o pe Cathy.

- Este adevărat, admise ea, dar acum sunt în stare să le înfrunt.

- Nu mă îndoiesc. Dar te simţi capabilă, astăzi, să iei o decizie mare? O decizie care riscă să te angajeze pentru tot restul vieţii?

- De ce aceste întrebări? întrebă ea, stânjenită.

- Pentru că vreau să fiu sigur că ai capul pe umeri înainte de a merge mai departe.

Tânăra femeie făcu o mişcare de nerăbdare şi încruntă sprâncenele.

- Capul meu stă bine, Gabe, mulţumesc pentru el. Acum, vrei să-mi spui unde vrei să ajungi?

- Casey Tucker, vrei să fii soţia mea?

Epilog

Intrând în camera de zi a căminului, chiar în acea seară, Casey simţi o bucurie de copil descoperind marele brad de Crăciun împodobit. O bucurie pe care nu mai credea că o va mai simţi.

- Crăciun fericit! scumpa mea!

Gabe o luase în braţe şi o strângea lângă el pentru a o săruta. Casey simţi cum inima îi bate puternic în piept când buzele lor se întâlniră.

- Gabe! exclamă ea, roşind. Ne vede Tim!

- Doarme adânc şi n-am vrut să-l trezesc, o asigură el. Si, de altfel, trebuie să se obişnuiască să-i vadă pe părinţii lui sărutându-se.

- Eşti sigur că va fi mulţumit când va afla că ne vom căsători?

- Pot să-ţi spun că va fi încântat.

- Oh, Gabe, murmură ea, sărutându-l din nou. întâlnirea noastră este un adevărat miracol.

- Zilele de Crăciun sunt propice pentru aceste lucruri...

- De fapt, exclamă ea, ai veşti de la spital?

- Da, Wendy a vorbit cu Joey la începutul serii, mama şi fiica sunt în deplină formă. Cât îl priveşte pe fericitul tată, nu-şi mai găseşte locul!

- Familia este cu ei?

- Cele două familii. Joey i-a spus lui Wendy că abia se poate respira în sala de aşteptare a maternităţii. Ea afirmă că el n-a avut niciodată o înfăţişare atât de fericită.

- Am impresia că Joey şi Mary nu vor rămâne mult timp la căminul "îngerul păzitor”, remarcă ea.

- Nu vor mai reveni, răspunse Gabe. Joey va merge să se ocupe de afacerile lor, dar va locui pentru început la părinţii săi. Când soţia şi fiica sa vor părăsi spitalul, vor merge la familia lui Mary, până ce Joey va lua primul său salariu. Atunci, vor găsi un apartament pentru ei.

- Primul său salariu?

- Mario Rizzo va căuta un alt loc de muncă şi vrea să-l angajeze cu el şi pe fiul său. Evident că organele publice vor închide şantierul de la Haynes Tower. Steaua norocoasă a fostului meu socru începe să pălească...

- Cu atât mai bine! exclamă Casey. Dacă Joey vrea, patronul meu este gata să-i ofere un loc de şofer. Dar evident, este normal ca el să prefere să lucreze cu tatăl său. Este minunat!

- în prezent, solidaritatea nu lipseşte în familia Rizzo. Tatăl lui Joey are o reputaţie excelentă şi va găsi de lucru. Si a promis că nu va accepta decât dacă îl primesc şi pe fiul său. Cred că totul le va merge foarte bine.

- Mary trebuie să fie nebună de bucurie! Da, ce poveste! Când mă gândesc că în dezordinea care domnea ieri seară, Mario Rizzo, Juan şi Delbert s-au regăsit după douăzeci de ani de despărţire!

- Un alt miracol! spuse Gabe râzând. Mă crezi dacă îţi spun că toţi trei vor să se întâlnească aici în fiecare an, pentru a sărbători regăsirea lor?

- La New York?

- Nu, aici, la cămin!

- Sper că nu vom repeta performanţa de ieri seară în toţi anii! răspunse Casey, râzând la rândul său.

- Nu ştiu ce cred alţii, observă Gabe, dar mă îndoiesc că Mary va fi de acord! Iată, producătoarea ta, Nina Blair, i-a telefonat lui Wendy anunţându-i totalul donaţiile pe care le-a strâns studioul tău. Wendy era să aibă un atac! Cu această sumă putem să deschidem un cămin pentru viitoarele mame care s-ar găsi în situaţia lui Mary.

- Este o idee excelentă! exclamă tânăra femeie. Si Delbert? îmi imaginez că nici el nu va mai rămâne mult timp...

- Nici nu are rost, de acum înainte.

- Cineva vorbeşte despre mine?

Amândoi se întoarseră şi-i descoperiră pe Delbert şi pe Cathy care înaintau ţinându-se de braţ.

- Ne întrebam unde aţi fost! exclamă Casey, bucuroasă să-i vadă.

- Am mers până la catedrala Sfântul Patrick, răspunse Cathy. Este primul nostru Crăciun împreună şi vrem să facem ceva memorabil.

- Cred că aţi făcut deja ieri seară, declară Gabe.

- Sunt câteva lucruri pe care le voi putea povesti nepoţilor mei, exclamă Cathy.

Toţi izbucniră în râs şi Cathy se lipi afectuoasă de bunicul său. Văzând-o astfel, strălucind de fericire, era

dificil să crezi că era vorba de adolescenta înfricoşată pe care o găsiseră în ajun.

- Când plecaţi? îi întrebă în cele din urmă Gabe.

- Cred că foarte curând, răspunse Delbert.

- De ce? Este ceva pentru care ar trebui să rămânem? se interesă bătrânul domn.

- Da şi încă ceva foarte bun, răspunse Gabe. Am dori ca voi doi, cu Tim, Joey şi Mary, ca şi Tootie şi Juan, să fiţi prezenţi la nunta noastră!

Chiar în acel moment, începură să sune clopotele de la toate bisericile din oraş.

Sfârşit